

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

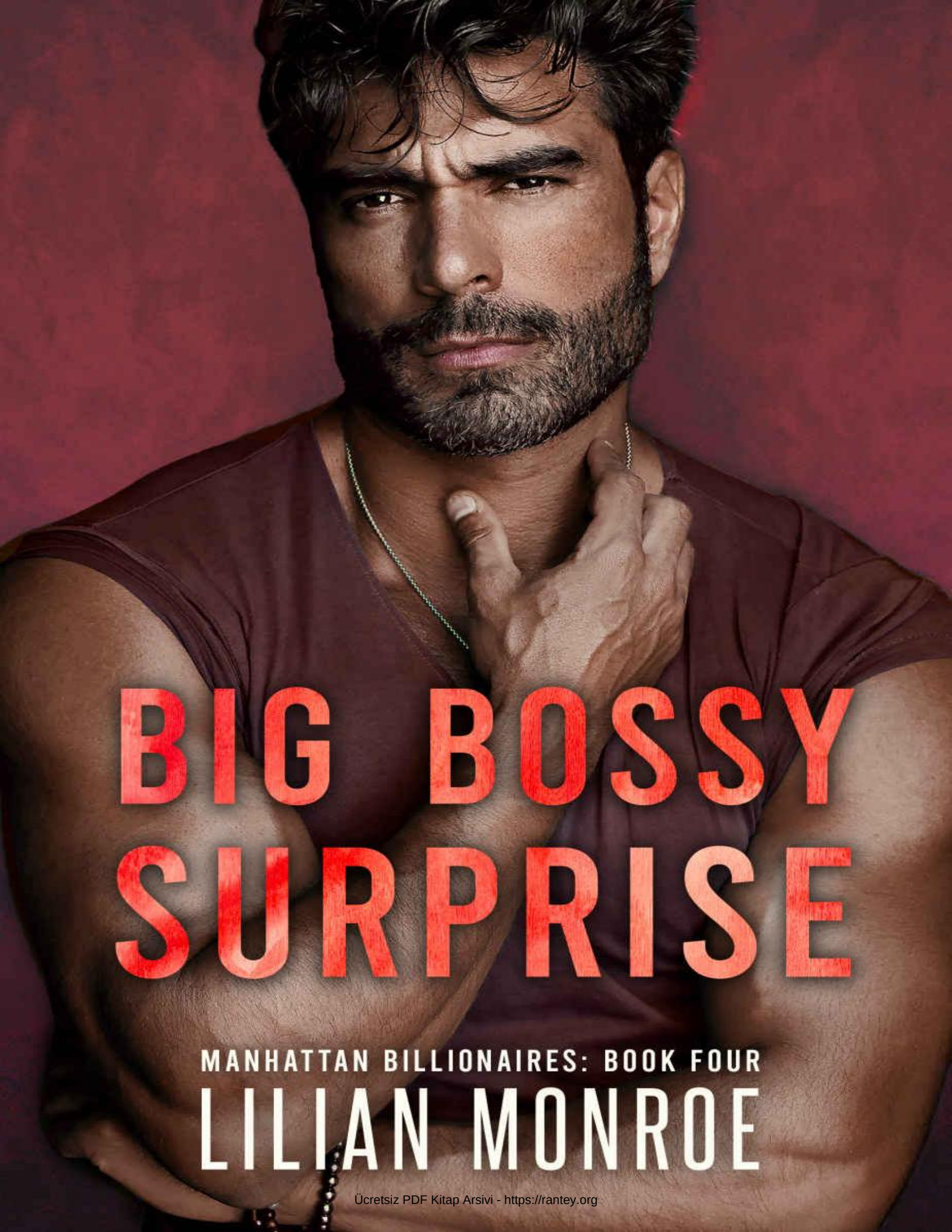
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BIG BOSSY SURPRISE

MANHATTAN BILLIONAIRES: BOOK FOUR
LILIAN MONROE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Büyük Patron Sürprizi

KAZARA HAMİLELİK ROMANTİZMİ

MANHATTAN MİLYARDERLERİ

DÖRDÜNCÜ KİTAP

LILIAN MONROE

İçindekiler

Ücretsiz Romanlar

1. [Bonnie](#)
2. [Bonnie](#)
3. [Arlo](#)
4. [Bonnie](#)
5. [Arlo](#)
6. [Bonnie](#)
7. [Bonnie](#)
8. [Arlo](#)
9. [Bonnie](#)
10. [Arlo](#)
11. [Bonnie](#)
12. [Bonnie](#)
13. [Arlo](#)
14. [Bonnie](#)
15. [Bonnie](#)
16. [Arlo](#)
17. [Bonnie](#)
18. [Arlo](#)
19. [Bonnie](#)
20. [Bonnie](#)
21. [Arlo](#)
22. [Bonnie](#)
23. [Arlo](#)
24. [Bonnie](#)
25. [Arlo](#)
26. [Bonnie](#)
27. [Bonnie](#)
28. [Arlo](#)
29. [Bonnie](#)
30. [Arlo](#)
31. [Bonnie](#)
32. [Arlo](#)
33. [Bonnie](#)
34. [Arlo](#)
35. [Bonnie](#)
36. [Bonnie](#)
37. [Arlo](#)

38. Bonnie
Sonsöz

Kötü Prens

1. Elle

Lilian Monroe tarafından da

Telif Hakkı© 2023 Method and Madness Publishing PTY LTD Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, değerlendirme amacıyla kullanılan kısa alıntılar dışında, yazarın önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Gerçek kişiler, yaşayan veya ölmüş nesneler, yerler veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

E-kitap ISBN: 978-1-922986-24-5

1. Baskı 2023

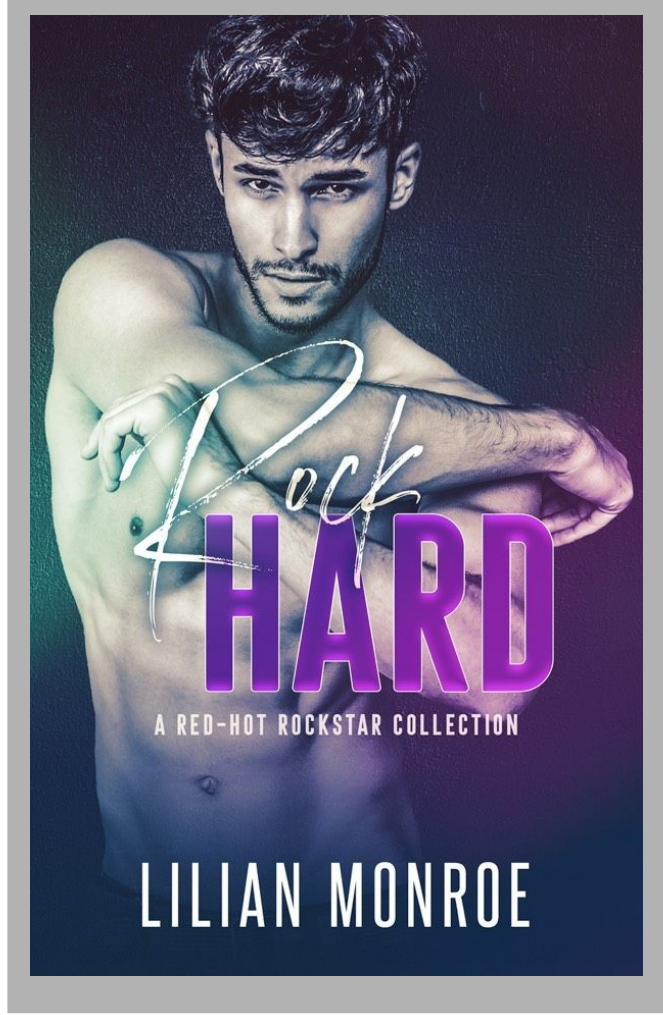
Yayınlayan: Method and Madness Publishing PTY LTD PO Box 186
Subiaco, WA, Australia, 6008

Kapak tasarımı Emily Wittig Kapak
Fotoğrafı Wander Aguilar

Motif Edits'ten Shavonne Clarke ve PK Edits'ten Paige Kraft tarafından düzenlenmiştir

ÜÇ KİTAPIN DOĞRUDAN GELEN KUTUNUZA GÖNDERİLMESİNİ İSTER MİSİNİZ?
SATILAMAYACAK KADAR ATEŞLİ ÜÇ ROCK YILDIZI AŞKINA NE DERSİNİZ?

ROCK HARD SERİSİNİN TAMAMINI ALIN:
WWW.LILIANMONROE.COM/ROCKHARD

BÖLÜM 1

Bonnie

I Düşündüğümde de kötü. Ben de kötü olacağını düşünmüştüm.
Buna hiç hazır değilim.

Boynumu bükerek bakışlarımı yukarı, yukarı, yukarı Lusso'nun yüksekliğine çekiyorum. apartman binası. Çatı katı, dünyanın zirvesindeki tüneğinden Central Park ve Manhattan'a bakan cam ve çelik devin tepesinde oturuyor.

Arkadaşım Leif'in şirketi bu binayı birkaç yıl önce tasarladı ve inşa etti. Satışa çıktığında çatı katının resimlerini görmüştüm. Benim gibi bir ölümlünün ömrü boyunca erişebileceği her şeyin ötesinde.

Şimdiye kadar.

Kalbim güm güm atıyor.

En son bu binalardan birinde, tıpkı başımın üzerinde bin beş yüz metre yükselen apartman gibi bir dairede bulunduğumda kariyerim korkunç, tüyler ürpertici bir şekilde öldü. Egom da öyle. Şimdi buradayım. En dipteyim.

Ne kadar uygun.

Geri dönüp kaçmak için çok mu geç?

Omzuma astığım, telefonumun hareketsiz durduğu çantama dokunuyorum. En yeni müşterisini ekersem kız kardeşim beni öldürür. Daha da kötüsü, beni hayal kırıklığına uğrattı. Banka hesabım da öyle.

Linda ile en son çalıştığımдан bu yana on yıl geçti ve o zamandan bu yana işleri patladı. Şu binaya, şu müşteriye bir bakın. Delmar Dadı Ajansı platin bir üne sahip ve bu kız kardeşimin çabaları sayesinde oldu. Onu hayal kırıklığına uğratabamam, özellikle de benim için yaptığı onca şeyden sonra.

Renkli camları arkamdaki kalabalık caddeyi yansıtan yüksek cam kapıdan içeri girdiğimde kapıcı başıyla selam veriyor. Eşikten geçip farklı bir dünyaya adım atıyorum.

Geometrik ahşap raflar lobiye iki farklı alana ayırıyor. Papyonlu baristaların ve tıslayan espresso makinelerinin bulunduğu bir kafe uzak duvarı kaplıyor, benim bulunduğum taraf ise pelüş kanepeler ve samimi sohbet köşeleriyle dolu. Kapı arkamdan kapanır kapanmaz dış dünyanın gürültüsü kayboluyor ve yeni bir âleme girdiğimi anlıyorum. İpek bir bluz ve deve rengi pantolon giymiş bir kadın kahvesini yudumluyor ve kucağındaki tableti karıştırıyor; parlak saçlarının tepesinden kırmızı tabanlı tasarım ayakkabılarının ucuna kadar zenginlik fişkırıyor.

Bir zamanlar ben de böyle bir yerde yaşıyordum. Aslında böyle değil, ama bu apartmanın uzak, daha az zengin ikinci kuzeniydi. Evim güzel bir apartman dairesiydi, üç yatak odalı, üç banyolu bir cennetti ve bana başarmışım gibi hissettiriyordu. Ama bu daha önceydi. Şimdi, önceki hayatımın ne kadar sallantılı bir temel üzerine inşa edildiğini biliyorum. Her şeyin tuzla buz olmasının ne kadar kolay olduğunu biliyorum.

İlk seferinde dersimi almalıydım, değil mi? Ama şimdi öğrendim. Güvenlik ağlarım için güvenlik ağlarına ihtiyacım var. Kendimden ve belki Linda'dan başka kimseye güvenmemeliyim. Sadece iki ayağımın üzerinde durmalıyım: kendi ayağımın.

Bu iş bunu yapmama yardımcı olacak.

Çantamı yanıma alarak resepsiyona doğru ilerliyorum, adım veriyorum ve pırıl pırıl siyah masanın arkasındaki kadının çatı katı sakiniyle iletişime geçmesini bekliyorum. Uzun boylu, ince yapılı, siyah saçlı, kırmızı dudaklı bir kadın ve telefonu kapatırken bana başıyla selam veriyor. Güzel manikürlü eli zarif bir jestle uzanıyor. "Asansörle yüz yirmi dokuzuncu kata çıkın. Bay Noble sizi bekliyor."

"İyi ki yüksekten korkmuyorum," diye espri yapıyorum.

Kadın bana kibarca gülümsüyor ama gülmüyor. Sinirlerim daha da geriliyor. Asansörün yanındaki bir görevli kartını okutup benim için numaraya basıyor, sonra asansörden çıkıyor ve kapanan kapıların ardında kaybolmadan önce bana kısa bir baş selamı veriyor.

Kendimi Çikolata Fabrikası'ndaki Charlie gibi çatıdan uzaya fırlamak üzere hissederek yukarı doğru fırlıyorum. Evrende süzülme, içine adım atmak üzere olduğum çatı katı kadar rahat olurdum.

Asansöre binerken aynalı kapılarda kendimi kontrol ederken uçuşan saçlarımı toplamak için zamanım oluyor. Parmak uçlarımin altında ipeksi bir his uyandıran baldır uzunluğunda pileli bir eteğin içine sokulmuş beyaz bir tişört giyiyorum, omuzlarım altı yıl önce bir bodrum katındaki ikinci el mağazasından aldığım deri motorcu ceketiyile kaplı. Evimden çıktığımda havalı ve ulaşılabilir göründüğümü düşünürdüm. Şimdi ise rüküş ve yetersiz giyinmiş hissediyorum.

Avuçlarım terlemeye başladı. Asansör yükseldikçe yükseliyor ve midem ayaklarıma sıçrayacakmış gibi hissediyorum. Tırabzanı tutarak üç derin nefes alıyorum ve bunu bana yaptığı için kız kardeşime lanet ediyorum.

Kendi başıma bir iş bulabilirdim. Neredeyse bir plan yapmışım. Buna ihtiyacım yoktu. Evet, hayatım dik bir setten aşağı kaymıştı ve dipteki *sıçramaya* yaklaşıyordum ama bunu düzeltebilirdim. Her an düzeltebilirdim. Linda tesadüfen yanlış bir zamanda kiraladığım halılarla dolu daireme girmişti. Her şey kontrol altındaydı.

Yalanlar. Yalanlar. Yalanlar.

Bir nefes daha alıyorum ve asansör yavaşlıyor. Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum ve kapılar açılmadan önce hafifçe çalan sesi duymak için tam zamanında omuzlarımı dikleştiriyorum.

Diğer tarafta bir kadın beni bekliyor. O da benim gibi sarışın, ama onun saçları kısa, keskin, çene hizasında kesilmiş, benimkiler ise belime kadar uzanıyor. Gözleri kurnaz ve sanki yüzümde yazılı olan her kusuru okuyabilirmiş gibi beni baştan aşağı süzüyor. "Bonnie Delmar?" diye soruyor.

"O benim."

"Ben Laura Mason, Bay Noble'ın ev idarecisiyim. Tesisteki tüm personeli ben denetliyorum. Herhangi bir sorunuz olursa lütfen önce bana gelin. Beni takip edin."

Bileğinin hemen üstüne oturan ve şık spor ayakkabılarını ortaya çıkaran kömür grisi keskin, ütülenmiş bir pantolon giyiyor. Üstünde ise bembeyaz bir tişört var. Kulağından sarkan bir kulaklık, üstünün yakasının arkasında kayboluyor. Küçük bir nefes alıyorum, tamamen yetersiz giyinmediğim için mutluyum. Tişörtler kabul edilebilir.

Arlo Noble hakkında adı ve William adında beş yaşında bir oğlu olduğu gerçeği dışında hiçbir şey bilmiyorum. Linda bu hafta dosyayı incelemem için bana verdi ama ben incelemedim. Bu sabah metroda dört beş saniyelğine göz attım, çünkü onun durumunun gerçekliğiyle yüzleşmek istemeyen bir korkağım.

Köpekbalığı olarak ün yapmış büyük bir milyarder. Aman ne önemli. Kariyerim patlamadan önce, bu tür adamlarla sürekli omuz omuzaydım ve çoğunun kendi şişirilmiş egolarının üzerinde dolaştığını öğrendim. Seçme şansım olsaydı, bir daha asla zengin bir adamla konuşmak zorunda kalmazdım.

Ama gerçek şu ki: Linda bana Arlo Noble'ın geçici dadısı olarak geçici bir iş verdi. Bir ay çalıştıktan sonra banka hesabımda biraz birikim olacak. Şehirden ayrılıp yeniden başlamak için yeterli.

Linda'dan para isteyebilir miyim? Tabii ki isteyebilirdim. Ama gözlerinin altındaki torbaları da gördüm ve asistanının yeni müşteriler için bekleme listesinin uzunluğundan bahsettiğini duydum. Ciddi bir personel açığı var ve Arlo Noble en büyük müşterilerinden biri. Linda'yı kaybedebilecek bir aylık bir boşluk var.

Kız kardeşim de en az benim kadar çaresiz.

Ama yine de haftayı, açarsam patlayacakmış gibi dosyaya bakarak geçirdim. Bu bir aylık bir çalışma ama aynı zamanda başarısızlığın da itirafı. Bu işi kabul etmem, kariyerimin tamamen öldüğünü kabul etmem anlamına geliyor. Ağımı tükettim. Beş ilçedeki tüm finans iş ilanlarına başvurdum.

Resmen kara listeye alındım.

İşte buradayım, bir milyarderin inine giriyorum, kız kardeşime bir iyilik yapıyorum, başarısız olduğum tüm yollara ışık tutuyorum.

Ev idarecisi Laura beni koridordan uzak pencerelere doğru götürüyor; burada Central Park'a ait olması gereken bir dilim yeşili ve sonbahar renklerinin ilk bakışını görebiliyorum. Zeminler ahşap, parke deseninde düzenlenmiş, modası geçmişten ziyade şık ve lüks görünüyor. Zevkli, çağdaş mobilyalar ve köşede muhteşem bir cam merdivenle dolu bir oturma odasına çıkıyoruz. Kıvrımlı merdivenin arkasında iki cam duvar köşede buluşuyor. Işık her yüzeyden yansıyor ve yansıyarak başlı başına bir sanat enstalasyonu gibi odanın her tarafına yayılıyor.

Nefesimi düzenlemeye çalışıyorum. Burası *çok güzel*.

Bu *çok* kötü bir fikirdi. Burada olmamalıydım. Kalbim şimdiden biraz daha sert atmaya başladı. Anılar bilincimin kenarlarında pusuya yatmış, kalkanlarımda bir çatlak arıyor. Hayatımı mahveden olayı düşünmemeye çalışarak zihinsel savunmamı güçlendiriyorum.

O olay da tıpkı burası gibi gösterişli bir yerde meydana geldi. Sonun başlangıcıydı.

"Burası misafir katı," diye açıklıyor. "Bu oda bazen üst kattaki salondan daha samimi etkinlikler için resepsiyon odası olarak kullanılıyor."

Mahrem. Bu oda. Sağdaki.

Pelüş halıların üzerinden geçip merdivene adım atıyoruz. Laura keskin, etkili hareketlerle hareket ediyor, sanki elinden gelen en iyi işi yapmaktan başka hiçbir şeyle kaybedecek zamanı yokmuş gibi. "Şu koridorun sonundaki yatak odasında kalacaksın," diyor bana, sahanlığın yarısında durduğumuzda, söz konusu koridoru işaret ederek. "Bay Noble geceleri oğluyla ilgileniyor ama her sabah saat altıda yukarıda olman bekleniyor. Gününüz William yattığında sona erecek. Sözleşmenizde belirtildiği gibi her iki Pazar günü de izinli olacaksınız."

Başımı salladım. "Anlaşıldı." Bu cam köşede dururken, ışık sanki bir prizmanın içindeymişiz gibi binlerce farklı açıdan onun üzerinden geçiyor. Nasıl oluyor da her gün buraya hayranlık duymuyor?

Sahanlıkta dururken pencereden dışarı bakmayı başarıyorum ve tüm dünyayı ayaklarımın altında görüyorum. Central Park altımızda bir halı gibi yayılıyor, kıvrımlı patikaları yeşil, turuncu ve kırmızı bir yatakta bıçak yarıkları gibi. Şehrin beton, çelik ve asfaltı parkın her kenarında, insanoğlunun başarılarının doğanın kudretiyle durdurulmuş bir gelgit dalgası gibi beliriyor.

Elimi uzatıp buradan dünyanın ucuna dokunabilirmişim gibi hissediyorum. Şehrin o kadar yukarısındayım ki, ufuk kenarlardan kıvrılıyor. Cadde seviyesinde ise her yer araba dumanı ve kir içinde. Karanlık, pis ve kaotik. Bu... bu ışık, hayat ve ihtişam.

Yanılmışım. Burası benim eski daireme *hiç* benzemiyor. Burası başka bir lig. Başka bir evren.

Korkunç bir şey.

"Önce Bay Noble ve oğluyla tanışacaksınız. Şu anki dadı Alexandra, uymanız gereken bazı kurallar ve rutinler konusunda size yol gösterecek."

"Kulağa hoş geliyor." Sesim titremiyor ama kalbim yerinden fırlıyor.

Kız kardeşim bunu benim için ayarladığında kulağa çok mantıklı geldi. Beş parasızdım. İşimi kaybetmişim ve başka bir iş bulma umudum da yoktu. Karnımı doyurmak ve evimi geçindirmek için mücadele ediyordum. Beni yeniden eğitebilir ve burada geçici bir görev verebilirdi, sorun olmazdı. Lisans eğitimimden MBA'imin sonuna kadar tüm üniversite boyunca onun için çalıştım. Bunun için hazırlanıyorum

İş sadece CPR ve ilk yardım sertifikalarımı yeniden yapmak ve yeni bir geçmiş kontrolünü tamamlamaktan ibaretti.

Linda'nın tipik tarzıyla, gerçekler teker teker, itiraz edilemeyecek bir şekilde, sanki bir desteden kart çekip önümdeki masaya koyuyormuş gibi ortaya döküldü. Evet, yardıma ihtiyacım vardı. Evet, onunkini kabul edecektim. Evet, eğitimi alacak ve işi almak için tüm gereklilikleri yerine getireceğimden emin olacaktım. Evet, uygun olan ilk günde Bay Noble'ın evine gidip çocuğuna dadılık yapmaya hazır olacaktım. İşte bu şekilde bir Perşembe günü buraya geldim ve Manhattan'ı daha önce hiç görmediğim gibi seyretmeye başladım.

Ama bu rezidans hayatımın en kötü gecesine çok yakın. Ve bu Noble denen adam kariyerimi mahveden adamdan daha iyi olmayacak. Kendi gücüyle havalara uçan başka bir tavus kuşu olacak.

Burada olmamalıydım. Kendimi içine battığım çukurdan çıkarmak için bir şeyler, herhangi bir şey yapmalıydım.

Ama kira kontratım bu hafta sonunda bitiyor ve ondan sonra evsiz kalacağım. Linda yardıma ihtiyacım olduğunu hissetmiş olabilir ama gerçekten mahvolmaya ne kadar yakın olduğumu bilmiyor.

"Gel," diyor Laura. Başıyla onayladıktan sonra sanat enstalasyonunun merdivenlerinden yukarı doğru yürümeye devam ediyor ve benim de onu takip etmekten başka çarem kalmıyor.

Tırmanırken, uçuşan eteğim çıplak baldırlarımın üzerinde dans ederken, adım adım gücümü artırıyorum. Tuğla tuğla. Bu geçici bir durum. Hayatımın sadece başka bir dönemi. Sadece bir iş.

Paraya ihtiyacım var ve Linda'nın da elimden gelenin en iyisini yapmama ihtiyacı var. Bir güvenlik ağı olduğunda, yoluma devam edebileceğim.

Bunu yapabilirim.

Sonra 30 ayak yüksekliğinde tavanları olan devasa bir odaya çıkıyoruz. Daha fazla pencere. Daha fazla ışık. Daha fazla iki yüz elli milyon dolarlık manzara. Kanepeler alçak, halılar pelüş ve minderler öylece dizilmiş. Burada bir milyarder yaşıyor. Kesinlikle muhteşem bir yer.

Geniş odanın karşısında, kolları ön kolun ortasına kadar kıvrılmış düğmeli gömlek giymiş bir adam görüyorum. Devasa pencerelerden gelen ışık, koyu renk ve gümüş benekli saçlarında parıltıyor. Teni yanık altın renginde ve sakalı güçlü çenesini sarıyor, kafasından daha fazla gümüş serpilmiş. Profili muhteşem, hükmedici.

Ellerinde, kıpır kıpır, pijamalı bir çocuğa ait iki ayak bileği tutmaktadır. Kollarını kaldırıyor ve sallanan çocuk zevkle çılgık atıyor,

kahkahalar odadaki her sert yüzeyde yankılanıyor. Çocuk parmaklarını halının üzerinde gezdirirken Bay Noble'in dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Tekrar!"

Yeni patronum bir hamleyle oğlunu yukarı kaldırıyor, sonra yavaşça geri indiriyor. Oğlunu daha sert güldürürken kaslı kolları gömleğinin kumaşına baskı yapıyor. Alçak bir kahkaha gümbürtüsü havada titreşerek tenimi ürpertiyor. Bay Noble çocuğu yavaşça yere yatırıyor. William yere uzanıp gülüyor ve hemen kaldırılıp Bay Noble'in omzunun üzerinden bir çuval patates gibi fırlatılıyor.

Sonra dönüp Laura'yı fark ediyor ve ben de yüzünün geri kalanını görüyorum.

Kalbim durdu. Bacaklarım sallanıyor. Tırabzanın tepesine tutunuyorum ve önümde ne olduğunu anlayamadan gözlerimi dört açarak bakıyorum.

Bu adamı tanıyorum.

Yüzümün önünde uçuşan toz zerrecikleri, arkamdan süzülen güneş ışığıyla aydınlanıyor. Birkaç dakikalığına, uğuldayan bedenim, ışık, birkaç toz zerresi ve bu muhteşem adam ve çocuğu dışında hiçbir şeyin var olmadığı rüya gibi bir dünyada yaşıyorum. Bu muhteşem, *tanıdık* adam.

Önceki Zamanlar'da, sadece onun için inşa ettiğim zihin sarayında yaşayan bu adam. Her şey çökmeden önce. Her şey değişmeden önce.

Laura devasa alanda ona doğru ilerlerken çocuğunu omzuna kaldırıyor. Sonra bakışlarını bana çeviriyor.

Bu gözler bana çarpıyor, tam olarak neredeyse üç yıl önce yaptıklarını hatırladığım şekilde. Koyu, affetmeyen bir kahverengi, neredeyse siyah. Bakışları bana bir balyoz gibi çarpıyor. Bocalıyorum.

Midem sonunda ayaklarıma kadar düşüyor. Boğazım düğümleniyor. Donup kalıyorum.

Çünkü bu adamı sadece tanımıyorum, bu adamla *yattım*. İsimsiz bir gecede, odanın diğer tarafında duran milyarder, seks hakkında bildiğim her şeyi tamamen paramparça etti. Dünyamı hiç kimsenin yapmadığı ve muhtemelen yapamayacağı şekilde sarstı. Zevk hakkında bildiğim her şeyi sorgulamama neden oldu, sonraki her cinsel deneyimi değerlendirdiğim bir kıstas haline geldi.

Bu adam *hayatımı* değiştirdi. Üç yıl önce isimsiz bir seks gecesi bana özlem, dilek ve umut verdi. Başka bir konferansın, başka bir iş gezisinin, başka bir tesadüfi buluşmanın hayalini kurmama neden oldu. Ne zaman iş ya da eğlence için seyahat etsem, onunla tekrar karşılaşp karşılaşmayacağımı merak ettim.

O gece ve sonrasında içimde oluşan ihtiyaç, hayatımın en büyük hatasına ve kariyerimin sona ermesine neden oldu.

Üç yıl boyunca bu adamla şehvet içindeydim. Aptalca davrandım. Aptalca davrandım.

Ve bakışlarını yüzümde ve vücudumda gezdirirken yüzündeki boş ifadeye bakılırsa...

Beni hatırlamıyor bile.

BÖLÜM 2

Bonnie

U ayakkabılarımın tabanlarını son derece pahalı olduğuna şüphe olmayan ahşap zemine yapıştırarak geniş salonun diğer tarafına doğru kararsız bir adım atıyorum. Büyük gri bir kanepenin etrafından dolanıyorum ve Laura'ya katılıyorum.

Odanın uzak tarafında, ikinci bir halı ve birkaç koltukla sınırlandırılmış daha küçük bir sohbet köşesi var. Oyuncaklar yere saçılmış; bir peluş, birkaç aksiyon figürü, oyuncak arabalar.

Adam bir koltuğa otururken önünde duruyorum, çocuk yine yere çökmüş. Laura yanımda duruyor, sessiz.

Bay Noble bir süre beni izledi. Tanınmayı bekliyorum. Gelmedi.

Koyu renk kaşlarını kaldırıyor ve bu onu kibirli, tehlikeli ve son derece dayanılmaz derecede ateşli gösteriyor. "Bayan Delmar?"

"Bonnie," diye mırıldanıyorum ve hey, ne kadar eğlenceli, artık birbirimizin adını biliyoruz. Olaydan üç yıl sonra.

Düşünceler zihnimi dolduruyor. O gece bir oğlu olduğunu bilmiyordum ama bana boşandığını söylemişti. Bu bir yalan mıydı? Ben diğer kadın mıydım?

O dosyayı gerçekten okumalıydım.

Sonra Linda'nın, William birkaç aylık olduğundan beri çocuğunun velayetinin onda olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Yönetim kurulunda tehlikeli olduğu kadar oğluna karşı da korumacı. Yani zina yapmıyor ve görünüşe göre çok düşkün bir baba. Bu iyi bir şey.

Sesi tenimde kadife gibi hissediyorum. "Anladığım kadarıyla Linda Delmar'ın kız kardeşisiniz. Şimdiye kadarki hizmetlerinden çok memnun kaldım." O manyetik gözlerini benimkilerden alıp oğluna çeviriyor ve ben yeniden nefes alabiliyorum.

Ama sonra William'a bakarken yüzünün yumuşadığını görüyorum. Çocuk iki aksiyon figürüyle, ses efektleriyle tamamlanmış bir tür yoğun dövüş sahnesi canlandırıyor. Babasına muzip bir sırıtış atıyor ve Bay Noble başka bir aksiyon figürünü kapıp diğer ikisine doğru tepinerek getiriyor. Dramatik bir dövüş başlar ve Bay Noble'ın oynacağı, oğlunun elindeki muzaffer kahramanlar tarafından yenilir.

Ve bunu yapamam. Onunla yakınlaştığımı bilerek, sevimli çocuğuyla oynayan bu adama bakamam. Bu deneyimin onun radarına bile takılmadığını bilerek.

Gururumun her zerresinin çoktan sökülüp atıldığını sanıyordum. Kariyerim çöktüğünde, kendimi sıfırdan inşa ettiğimi düşünmüştüm. Şimdi fark ediyorum ki, gerçekten de kırılacak biraz özgüvenim kalmış. Yeni patronum bakışlarımla tekrar buluştuğunda çatırdadığını duyabiliyorum, güzel gözlerinde bir tanıma parıltısı bile yok.

Konuşmak için kendimi zorluyorum. "Linda çocuk bakımı konusunda en iyinin de iyisidir," diye dürüstçe cevap verirken zihnim dönüp dolaşıp paniğe kapılıyor.

Sağımızdaki koridorun ağzında, merdivenin çaprazında bir kadın beliriyor. "Will," diye sesleniyor. "Hazırlanma zamanı."

Mevcut dadı. Neden bir yenisine ihtiyacı olduğunu hemen anlayabiliyorum. -Hamile karnı patlamak üzereymiş gibi görünüyor. Çocuk ayağa kalkıp elinde aksiyon figürleriyle odanın öbür ucundan koşarak ona doğru gelirken gülümsüyor. Bana daha da parlak bir gülümseme veriyor, sonra çocuğu takip ederek gözden kayboluyor.

Dikkatimi tekrar koltukta kendi kişisel tahtıymış gibi oturan adama veriyorum. Bakışlarındaki tüm ciddiyet gitmiş. Eline bir aksiyon figürü alıp oğluyla oynayan adamın yerini bu taş ve erkeklik sütunu almış.

Birdenbire ellerimle ne yapacağımı bilemez hale geldim. Kendimi bir şekilde bedenime göre hem çok büyük hem de çok küçük hissediyorum, sanki ya derimden fırlayacakmışım ya da onun güzel kahverengi gözlerinin önünde büzüşüp bir kuru üzüm haline gelecekmişim gibi. Yüzünde herhangi bir tanıma belirtisi arıyorum, sonra bakışlarımın ellerine düşmesine izin veriyorum - üzerimde, içimde olan ellerine - ve bir ürpertiye bastırıyorum... Ne olduğundan emin değilim. Arzunun bir yankısı mı? Ona yabancı olduğum için duyduğum korku mu? İliklerime kadar işleyen bir utanç mı?

Omuzlarımı dikleştirerek ona parlak bir gülümseme veriyorum. En azından parlak olduğunu umuyorum. "Oğlunuz beş yaşında, doğru mu?"

Eğer o beni hatırlamıyorsa, sanırım ben de onu hatırlamıyorum. Üç yıl önceki o gece erkekler, seks ve zevk hakkındaki düşüncelerimi değiştirmede, çünkü o gece hiç yaşanmadı.

Çalışmak için buradayım.

Ya da, en azından, önümüzdeki yarım saati atlatmak için buradayım ve sonra kız kardeşimi arayıp çok çok uzak bir ülkeye kaçmadan önce bırakabilirim. Belki bundan yüz yıl sonra utancım azalır.

"Doğru," diye cevaplıyor Bay Noble ve bana başka şeyler söylediğini de hatırlıyorum. *İşte bu, aynen böyle* gibi şeyler ve alçak, günahkâr kıkırdamaların ardından gelen, *hoşuna gitti mi?*

Yatakta nefis bir şekilde talepkârdı. Ciddi, odaklanmış ve mükemmeldi. Hatırladıkça kalçalarım sıkışıyor. Sola dönmek, koşmaya başlamak ve kendimi o devasa pencerelerden aşağı atmak istiyorum.

Koyu renk gözleri benimkileri arıyor. "Tanıdık geliyorsun."

Söylemiyorsun.

Dirseklerini kalçalarına dayıyor. "Tanıştık mı?"

"Biz mi?" Gıcırđıyorum. "Sen ve ben mi demek istiyorsun? Ben ve sen mi? Hayır. Asla. Uh-uh." Gevelediğim cevap yeterli değilse diye başımı sallıyorum. "Hiç sanmıyorum."

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor ve bir şekilde bu onu daha seksi gösteriyor. *Hayır.* Hayır, göstermiyor. Onu, söylediğim bir şeyden hoşnut olmayan patronum gibi gösteriyor. Kesinlikle bana belden aşağıma ilk dokunduğunda yüzünde beliren odaklanmış ifadeyi hatırlatmıyor. Çünkü böyle bir şey hiç olmadı. Bu on yedi bin metrekairelik çatı katında yaşayan koltuktaki adam bana hiçbir zaman hiçbir yerde dokunmadı.

Bay Noble, "Will gün için hazırlanmayı bitirdiğinde sizi düzgün bir şekilde tanıştıtabilirim," dedi ve sandalyeden kalkarak ayağa kalktı.

Bu adamın üzerimde çıplak olduğu anılarımdan mı, yoksa beynim mi arızalı, yoksa Bay Noble gerçekten de var olan en ateşli adam mı emin değilim, ama onun oturuştan ayağa kalkışını izlemek şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeydi. Geniş ellerini sandalyenin kollarına dayarken kolları gömleğinin kumaşını geriyor, o güçlü ön kollar kıvrılmış kolunun altında esniyor. Göğsü, gövdesinden aşağı doğru inen küçük fildişi düğmelerle geriliyor, boğazındaki o kışkırtıcı et üçgeni bana altında saklanan bir erkeğin şaheserini hatırlatıyor.

O gece muhteşem göğüs kılları vardı. Muhtemelen hâlâ öyle. İri ve çok kalın değildi, göğsünü kaplıyor ve karnından aşağıya doğru bir

ok gerçekten muhteşem bir aleti işaret ediyordu. Muhtemelen göğsünü hafızamdan çizebilirim. Aslında çoğunu hafızamdan çizebilirim. O otel odasından ayrıldığımdan beri onun zihnindeki görüntüsünün üzerinden binlerce kez ya da daha fazla geçtim.

Bunu yapamam.

"Tuvalet nerede? Özür dilerim, sakıncası var mı?"

Doğruldu ve benimkini birkaç santim aşan boyuyla bana baktı. "Sorun değil. Laura?"

"Size yolu göstereyim," diyor ve Alexandra'nın dadısının kullandığı odanın karşı tarafındaki koridoru işaret ediyor.

Nefeslerim sık, ancak bilincimi açık tutmaya yetecek kadar oksijen sağlıyor. Köşeyi dönüp patronumuzun görüş alanından çıkar çıkmaz Laura omzunun üzerinden bakıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "İyi misin? Biraz yeşil görünüyorsun."

"İyiyim," diye yalan söyledim. "Sadece gerginim." Ve mahcup. Ve...azgın?

Dudakları ilk kez gördüğüm sempatik bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi var, ama merak etme, alttan alta yumuşacık biri."

Onun yumuşak bir tarafı yok. *Çok iyi bildiğim* gibi.

Beni bir banyoya götürüyor ve zenginliği zar zor fark ediyorum. Kilidi açıp lavaboyu çalıştırıyorum ve yüzüme biraz su çarpıyorum. Sonra suyu kapatıyorum ve kendimi kontrol altına almak için derin nefesler alırken makyaj masasının kenarlarına tutunuyorum.

Çantamı karıştırarak telefonumu çıkardım ve kız kardeşimi aradım, sonra hemen kapattım. Ona ne söyleyebilirdim ki? Müşterisinin evindeki banyoda mahsur kaldığımı ve bu arada onunla üç yıl önce seks yaptığımı ve *beni hatırlamadığını* mı?

Belki arkadaşım Nikita'yı arayabilirim. O güler, güler ve ben de kendimi daha iyi hissederim. Geçici olarak. Ama sonra telefonu kapatırdım ve hala burada sıkışıp kalırdım.

Bu çok kötü. Ve o zamandan bu yana yaşananlar bağlamında, kariyerimin çöküşüyle birlikte, daha da kötü. Eskiden finans sektöründe çalışarak çok para kazanıyordum. Çalıştığım hedge fonun erkekler kulübüne dirseklerimle girdim ve onlara orada olmayı hak ettiğimi gösterdim. İşimde *iyiydim*. Büyük müşteriler kazanıyor ve onların portföylerini akranlarımdan daha iyi yönetiyordum.

Ve sonra.

Eski anılar üzerime öyle bir baskı yapıyor ki neredeyse fiziksel bir ağırlık gibi hissediyorum. Sonra o gece oldu, o tatil partisi, o kabus. O gece

ihamet. Sonra kulüpten atıldım ve kuyruğumu kıştırıp kaçmaktan başka çarem kalmayana kadar çamurda sürüklendim. Sonra her şeyimi kaybettim.

Ve şimdi, işte buradayım, bir adamla bir evde- "Her şey yolunda mı?" Laura'nın sesi sesleniyor.

"Evet!" diye cevap veriyorum. Su çenemden güzel cam kaseye damlıyor.

Aynada kendime baktım ve inledim. Makyaj yaptığımı unutmuşum. Şimdi histerik çılgın bir kadın gibi yanaklarıma rimel sürmüştüm. Dürüst olmak gerekirse, bu tam olarak doğru değil.

Ben ne yapıyorum? Ben ne yapacağım?

Kalayım mı, gideyim mi? Linda'yı hayal kırıklığına uğratmak mı? O gece hiç yaşanmamış gibi davranıp profesyonel olmaya çalışmak mı?

Bilmiyorum. Bilmiyorum. *Bilmiyorum. Bilmiyorum.*

Telefonum çalıyor. Çantamdan çıkarmak için çabaladım. Arayan Linda, işlerin nasıl gittiğini soruyor. Ekrana bakıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, omuzlarım düşüyor.

Geri çekilemem. Kız kardeşimin bana ihtiyacı var. Bay Noble kız kardeşimin en önemli müşterilerinden biri ve işi onun için her şey demek. Personel sıkıntısı onu gerçekten strese sokuyor. Dibe vurmuşluğumun loş derinliklerinde bile, daireme geldiğinde bunu gördüm - gözlerinin altındaki torbalar, omuzlarındaki gerginlik.

Bunu *benim* için yaptı. Arlo Noble'a benim en iyi seçim olduğumu söyledi. Beni eğitti, bana iş verdi ve ayaklarımın üzerinde durmamı sağladı. Bunu onun yüzüne vuramam. Beni en kötü halimde bulmuşken olmaz. Benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı varken olmaz.

Biz bir takımız. Birbirimize göz kulak oluruz. Bu hep böyle olmuştur.

Ayrıca buraya taşınıp Bay Noble için çalışmazsam evsiz kalacağım. Bu fırsatı yüzüne vurmuşken Linda'dan beni yanına almasını isteyemezdim. O kadar alçalırsam kanepesi benim için fazla iyi olur.

Bu sadece bir iş ve ben yetişkin bir kadını.

Dişlerimi sıkıyorum ve gözlerimin içine bakıyorum. Bunu yapabilirim.

Peki ya şimdiki patronumla seks yaptıysam? Bu üç yıl önceydi ve ben bir yetişkinim. Hayatıma devam edebilirim. O gece hiçbir söz vermedik; birbirimizin adını bile bilmiyorduk. Randevulaşmak ya da ilişki kurmak istemediğini açıkça belirtmişti ve ben de karşılaşmamızın anonimliği içinde kendimi kaybetmekten çok mutluydum. O uyanmadan önce bir telefon aldım ve ayrılmak zorunda kaldım. Bu her şeyin sonuydu.

Bunun hayatımı zaten olduğundan daha fazla etkilemesine izin vermeyecek kadar olgunum. O adama özlem duymak saçma bir düşkünlüktü ve şimdi sona eriyor. Tam şu anda.

Tuvalet kâğıdıyla gözlerimin altını siliyorum, sonra da yüzümü kuruluyorum. Çantamdaki birkaç parça makyaj malzemesini kullanarak biraz hasar kontrolü yapıp yüzümü düzeltiyorum, sonra banyodan çıkıp Laura'ya gülümsüyorum. "Geri döndüm."

Bana kaşlarını çattı. "İyi olduğuna emin misin?"

"Ben tamamen iyiyim." Dengesiz görünmemesini umarak gülümsüyorum. Ve tüm niyet ve amaçlar için, iyiyim. Burada neyin tehlikede olduğunu biliyorum: kız kardeşimle olan ilişkim ve kendi istikrarım. Patronumu çıplak gördüm diye bunlardan vazgeçemem. O önceydi. Bu da sonrası. Laura'ya başımı salladım. "Gidelim mi?"

Ana odada yeniden belirlediğimizde, Bay Noble'ın varlığının gücü beni o kadar sert vurmuyor. Ya da vuruyor ama en azından bu sefer buna hazırım. İçeri girerken kendimi destekliyorum, bu yüzden o vücudu, o yüzü, o gözleri görmek... sadece birazcık sallanmama neden oluyor.

"Bu taraftan," diyor ve Laura'ya bizden ayrılması için başıyla işaret ediyor. Patronumun yanına düşüyorum ve omzu benimkine değiyor. Uyluklarım kasılıyor ama kasılmıyormuş gibi yapıyorum. Şu anda uyluk spazmı geçirecek durumda değilim. Ben Bonnie Delmar, yeni dadıyım. Hoş, profesyonel ve bu iş için mükemmel bir kadını.

Bay Noble bana baktı. "Demek kız kardeşin için çalışıyorsun?"

"Kazanmak için akraba kayırmacılığı," diye şaka yapıyorum, sonra gülümsememin solmasına izin veriyorum.

"Ah." Başını sallıyor. Adımları uzun ve ona yetişmek için acele etmem gerekiyor. "Şu anki dadımız Alex'i Delmar ajansı aracılığıyla işe aldım. Linda'yla kurduğum her ilişki kusursuz oldu. Etkileyici bir kadın."

"İltifatını geri çevireceğim," diye söz veriyorum.

Bana bakıyor, gözleri okunmuyor. Sonunda beni tanıdı mı? Bundan bahsedecek mi? Daha başlamadan kovulacak mıyım?

Kalbim göğsümde tavşan gibi çarpıyor ve organımın olması gereken yerde kaldığından emin olmak için elimi göğüs kafesime bastırma isteğimi ancak dizginleyebiliyorum.

Sonunda beni hatırlarsa ne yaparım? *Onu* hatırlamıyormuş gibi mi *yaparım*? Bu konuda şaka mı yaparım? Ne şakası yapabilirim ki? İtiraf edip hayatına devam etmesini mi isteyeyim?

Üç yıl önce mi? Londra'da mı? Bir iş konferansında? Bakalım... Evet, seni hatırlıyorum. Bana birkaç saat içinde verdiğin altı dehşet orgazmı zar zor hatırlıyorum. Çok unutulabilirdi, anlıyor musun? Alınma ama.

Tökezliyorum, düşüncelerim ayaklarıma dikkat edemeyeceğim kadar kalabalıklaşıyor. Boş havaya takılıyorum ve öne doğru yuvarlanıyorum. Düşmeme fırsat vermeden güçlü bir kol göğsümü sarıyor ve kendimi bir daha asla deneyimleyemeyeceğimi düşündüğüm bir kokunun içinde buluyorum.

Çünkü bu bir deneyim.

Arlo Noble cennet gibi kokuyor. Bir anlığına -en ufak bir saniyeliğine- kolunun sıcaklığını göğsümde hissediyorum ve onun altında sıkışıp kalmaktan ne kadar hoşlandığımı hatırlıyorum. Sonra geri çekiliyor, eli beni sabitlemek için omzuma gidiyor. Bu kişisel olmayan bir dokunuş ve her santimimin sıcaktan kızarmasına neden oluyor.

"Teşekkürler Bay Noble," diyorum. "Ben iyiyim. Bu sabah çok fazla kahve içmiş olmalıyım. İki shot'tan fazla espresso içersem sinirlerim bozuluyor."

"Bana Arlo de lütfen," diye cevap veriyor. Sesi hoş bir şekilde derinden geliyor, ki bunu zaten biliyordum ve tenimde tüylerimi diken diken ediyor. Elini omzumdan indiriyor. "Ne kadar ısrar etsem de Laura istemiyor. 'Yabancıların' önünde konuşmak zorunda kalmasının kötü bir görüntü olduğunu söylüyor."

Başımı sallıyorum, dudaklarımı sıkı bir gülümsemeye sıkıştırıyorum. "Arlo, o zaman."

"Sabah sana çok fazla kahve yedirmemeyi unutmayacağım," diyor, sonra boğazını temizliyor, sanki bu kadar samimi olmasını istememiş gibi. Ya da belki de hepsi benim kafamdadır. Sonra elini uzun koridorun sonuna doğru uzatıyor ve tekrar yürümeye başlıyor.

Bu koridor alt kattakinden daha geniş ve cömertçe dekore edilmiş yatak odalarını, iki tuvalet odasını geçiyoruz ve sonunda bir oyun odasına açılan açık bir kapının önünde duruyoruz.

William artık pijamalarını giymiyor, onun yerine beli lastikli bir kot pantolon ve kırmızı bir tişört giyiyor.

Alex odayı toplarken o hâlâ aksiyon figürleriyle oynuyor. Hayatımda gördüğüm en büyük kahverengi gözlere sahip. Bana hızlı ve meraklı bir bakış attıktan sonra oyununa geri dönüyor.

Solumdaki kapı bir yatak odasına açılıyor, Batman temalı bir yorgan yatağı kaplıyor. Tam önümdeki duvar Arlo ve William'ın fotoğraflarıyla kaplı, kız kardeşi olduğunu tahmin ettiğim bir kadın

Patronuma ve birkaç kişiye daha benziyor. Köşede Batman'in gerçek boyutlu plastik bir heykeli var.

Şu anki dadı bize doğru dönüyor. Elini hamile karnına götürüyor, yüzü ışıltıyor.

Bay Noble omzunu duvara yaslayarak, "Bahse girerim kendinize ait bir tane almak için sabırsızlanıyorsunuzdur," diyor. Sonra doğruldu ve yaklaşmamı işaret etti. "Bonnie, bu Alex. Bu hafta bizden ayrılmadan önce seni eğitecek."

"Burayı çok seveceksin," diye övünüyor Alex. "Ve bunu sadece Arlo orada durduğu için söylemiyorum."

Gülümsüyorum. "Ve bu da William, sanırım?" Yere diz çöküyorum ve çocuğa gülümsüyorum. "Merhaba. Ben Bonnie."

Bana şüpheyile bakıyor. "Merhaba."

"Memnun oldum Will." Yan taraftaki aksiyon figürlerinden birine dokunup kollarını düzeltiyorum. "Joker," diyorum mırıldanarak, figürün geniş kırmızı dudaklarına bakarak. "Şahsen ben Bay Freeze'i tercih ederim."

Will başını bana doğru çevirip alay ediyor. "*Bay Freeze* mi? Yok artık. Batman onu gözleri kapalıyken bile yenebilir."

"Sadece küçük cam kaskını seviyorum," diye cevap veriyorum sırtarak.

Will gözlerini deviriyor ama sonra ayağa fırlıyor ve duvardaki raftan bir kutu çıkarıyor. İçini karıştırıyor ve bir Mr. Freeze aksiyon figürü çıkarıp bana uzatıyor. "O olabilirsin ama Batman seni yenecek." Yıpranmış Batman figürünü eline alıp benimle yüzleşiyor.

Gülüyorum. Figürler arasında şiddetli bir kavga çıkıyor ve Bay Freeze dramatik bir şekilde ölüyor. Will kıkırdar. Sonra ayağa kalkıyor, tişörtünü çıkarıyor ve Bay Olympia yarışmasında sahneye çıkan Arnie gibi esniyor. "Ben kazandım!"

Çok komik ve tuhaf ve bana çocukları ne kadar sevdiğimi hatırlatıyor. Kişiliklerinin bu kadar güçlü ve özür dilemez olduğu bu yaşları seviyorum. Will yan tarafa dönüyor ve kaburgasındaki üçgen şeklindeki doğum lekesini işaret ediyor. "Bak," diyor gösteriş yaparak. "Doğduğumdan beri var."

"Oh!" diye bağıyorum, onu bu kadar çabuk kazanabildiğim için memnunum. "Tıpkı baban gibi." Çenem öyle hızlı kapanıyor ki neredeyse bütün dişlerim kırılıyor. Arlo Noble'la hiç tanışmamış bir kadın, onun sol göğüs kafesinde üçgen şeklinde bir doğum lekesi olduğunu kesinlikle bilemez.

Arlo arkamda kayıyor, kumaş kumaşa çarpıyor. "Az önce ne dedin sen?" Sesi alçak.

"Ha?" Ona bakmak için dönüyorum, yüzümün kurnaz görünmemesini umuyorum. Ben sadece dadıyım. Profesyonel, işinin ehli ve patronunu kesinlikle çıplak görmemiş bir dadıyım.

"Doğum lekem hakkında bir şeyler söylemiştin." Kaşları çatıldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Um. Um. Uhh...

Zihnim çılgınca bir girdap ve saniyeler geçiyor. Bir şey söylemem gerek, herhangi bir şey-

"Delmar Ajans'ta ev ödevimizi yaparız!" Ona, müşterilerin zor kazandıkları milyonlarını bir hedge fona teslim etmelerini sağlayan en kazanan profesyonel gülümsememi veriyorum.

"Vücudumun mahrem detaylarını içeren bir ödev mi?" Sesi karanlık. Tehlikeli.

Gülümsememi genişletirken kenarları kırışıyor. "Müşterilerin dosyalarında neler çıktığını görseniz şaşırırsınız."

"Will, tişörtünü geri giy," diyor Alex arkamdan, sesi kısık. "Giymek istemiyorum."

"Yapmak zorundasın."

Göz ucuyla bakıp tişörtünü alıyorum ve eğilmek zorunda kalmaması için Alex'e uzatıyorum. Bana gülümsüyor ve ben de omzumun üzerinden Arlo'ya bir bakış atıyorum.

Pek mutlu görünmüyor. "Tanışmadığımıza emin misin?"

"Eminim," diyorum ellerimi kalçalarımda gezdirerek. "Seni hatırlayacağım, söz veriyorum." Bu son kısım biraz asabi oldu. Hoppala. Patronumun yüzüne bakmak zorunda kalmamak için yere diz çökerken eteğimi bacaklarıma göre ayarlıyorum.

Sonuçta kovulsam komik olmaz mıydı?

Arkamda beliren yeni patronumdan rahatsız bir şekilde ayakta duruyorum. Kendimi küçük, güçsüz ve panik içinde hissetmeme neden oluyor. Sırtımı ona dönerek derin bir nefes alıyorum ve fırtınalı ifadesinin etkisine karşı kendimi hazırlıyorum ama dönmeye başladığımda, Will'in kaslarıyla beni etkilemek için attığı Batman heykelciğine yanlışlıkla basıyorum. En sevdiği oyuncağını ezmek istemediğimden, ayağımı geri atıyorum... ve ayakkabılı parmağım eteğime takılıyor.

Bu yüzden ayağımı temiz bir zemin üzerine geri indirdiğimde eteğimi de beraberinde götürüyor. Elastik bel rahat, ama keskin bir çekiş kumaşı aşağı çektiğinde tam olarak güvenli değil. Eteğim gümüş bir dalgalanmayla ayaklarıma düşüyor.

İrkildim ve hemen eteğimi tutmak için eğildim. Sonra tanga giydiğimi hatırladım. Ve hala patronuma arkamı dönmüştüm.

Bugün daha kötü olabilir miydi?

Linda'nın çalışan el kitabından emin değilim ama bir müşteriyle tanıştıktan sonra on beş dakika içinde ona dolunayı göstermenin yapmam gereken bir şey olmadığından eminim.

Eteğimi yukarı çekmeye çalışırken kalça yanaklarım tamamen ortaya çıkıyor, bu yüzden bir elimi geriye uzatıp tişörtümü gidebildiği kadar aşağı çekmeye çalışıyorum. Ne yazık ki, bu garip pozisyon dengemi kaybetmeme neden oluyor ve ayaklarım aptalca ayakkabılarıma yapışan ve ayak bileklerimi bir mengene gibi sıkı kumaşa dolanıyor.

Ve düşünüyorum.

Yani, evet. Bugün daha da kötüleşebilir.

Ama son birkaç yılda çok fazla saçmalık yaşadım ve her zaman bir umut ışığı bulabiliyorum. Beş yaşındaki bir çocuğun göbek atarak gülmesi neredeyse her şeye değişiyor. En azından birimiz buna gülebilir.

Ve hey, ikinci bir umut ışığı daha var. Muhtemelen şimdi kovulacağım. Yani tüm bu kabus her an sona erebilir. Tek yapmam gereken beni boğmak için elinden geleni yapan utançtan kurtulmak, eteğimi yukarı çekmek ve buradan başım dik bir şekilde çıkmak.

Yüzüm alev alev yanmakla meşgulken, kendimi çözüyorum ve kumaşı kalçalarımın üzerine geri çekiyorum. Sonra ayağa kalkıyorum.

Arlo'nun ne yaptığından emin değilim. Kıyafetlerim olması gereken yere gelene kadar, o hiç yokmuş gibi davranıyorum.

Sonunda, utanca dayanabildiğimde, arkamı dönüp yeni (yakında eski olacak?) patronumla yüzleşiyorum.

Uzun bir duraklama var. Çok uzun bir duraklama. Bu bir işkence. Yavaşça ve derin nefes alıyorum ve gözlerimi onunkilerle buluşturuyorum, ayak parmaklarıma kadar titriyorum.

"Pekâlâ," diyor Arlo yavaşça, çatık kaşlarının altından bana bakarak. "Benimle gel Bonnie. Üzerinden geçmemiz gereken birkaç şey var ve sonra seni bugünlük Alex'le bırakacağım."

Bu beni kovuyor gibi görünmüyor. Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum ama iyi olmadığına eminim.

Ama buradayım ve Linda'nın bunu yapmama ihtiyacı var. Ayrıca başka bir iş beklentim yok ve hayatım dibe vurmuş durumda. Bu yüzden gülümsüyorum (Profesyonel! Yetkin! Ölmek isteyecek kadar utanmıyorum! Arlo Noble'ı çıplak ve içimde hayal etmiyorum!), sonra son zamanlardaki tüm düşüncelerimi, hislerimi ve duygularımı alıp hepsini demir bir kutuya tıkıyorum. Sonra o kutuyu zihnimde çok çok yüksek bir rafa koyuyorum ve kendime onu asla ama asla açmayacağıma dair söz veriyorum. Gülümsemem genişliyor, sanki az önce ona tüm kıcımları göstermemişim gibi. "Kulağa harika geliyor."

BÖLÜM 3

B Onnie tatlı vanilyalı kek gibi kokuyor. Koridora adımımızı atar atmaz teninin kokusu içime işliyor ve hafızamda bir şeyleri canlandırıyor.

Bu kadınla daha önce tanıştığıma yemin edebilirim. Onunla ilgili her şey -sesi, gülüşü, kokusu- beni hatırlamaktan çıldırıyor. Ama ben onunki gibi bir yüzü hatırlardım. O yüksek elmacık kemikleri ve parlak mavi gözleri. O yastık gibi pembe dudaklar. O uzun, buğday sarısı saçları.

Ben de onunki gibi bir kızı hatırlardım.

Bir erkeğin unutacağı türden bir kadın değil. Hem de hiç.

Kalçalarının üzerinde sıkıca tutturulmuş eteği, koridorda ofisime doğru yürürken bacaklarının etrafında sallanıyor. Kendimi kumaşın hareketinden, yerde birikmiş halinin nasıl görüldüğünün hatırasından büyülenmiş buluyorum.

Bu çok kötü.

Kız kardeşinin ajansını arayıp yeni bir dadı istemeliyim. Bonnie uygun değil.

Ama Linda onunla konuştuğumda netti; personel sıkıntısı var ve Bonnie fazlasıyla kalifiye. Onunla işler yolunda gitmezse bekleme listesine alınacağım, bu da yeni bir ajans bulma sürecine başlamam gerektiği anlamına geliyor. Bu da yeni geçmiş kontrolleri, mülakatlar, bekleme ve eğitim anlamına geliyor.

Bunun için zamanım yok. Alex zaten istediğinden daha fazla çalışıyor ve bunun bana iyilik yapmak için olduğunu biliyorum. Kocasıyla hamileliğinin son haftalarının tadını çıkarıyor olmalı. Alex'in yerine gelen Sofia, bir aydan önce tam zamanlı çalışmaya hazır olmayacak.

Bir ayım yok. En yeni şirketim üç hafta içinde halka açılacak ve halka arz üzerinde çalışmak için sahip olduğum her dakikaya ihtiyacım var. Güneş panellerimizi piyasaya sürmek için yeterli sermayeyi toplamamız gerekiyor. Teknolojimiz çılgır açıcı, ancak bu üç hafta kesinlikle kritik.

Henüz incelemediğim başka bir ajanstan yeni ve geçici bir dadı aramak, tam da odaklanmam gereken bir zamanda beni işimden uzaklaştıracak. Bugün sarsıcı bir başlangıç oldu ama bunu sonuna kadar götürmeyi kendime ve Bonnie'ye borçluyum. Sadece bir ay. Bir ay dayanabilirim. Bir anlık şehvete karşı koyabilirim. Biraz sakar ve biraz da baştan çıkarıcı biriyle başa çıkabilirim.

"Çok güzel bir evin var," diyor Bonnie aramızdaki ağır sessizlikte.

Bir kapının önünde duruyorum ve girmesi için elimle işaret ediyorum. "Teşekkür ederim."

Çalışma odasına girdiğinde kokusu tatlı dallarını etrafıma sarıyor, kavrayamadığım anılarla bana işkence ediyor. Onu nereden tanıyorum? Ne zaman tanışmıştık?

Bu kadın dilimin ucundaki bir kelime, hafif ve tanıdık bir melodi gibi. Beni deli ediyor.

"Binayı arkadaşım Leif tasarladı aslında," diyor pencerelerden bakmak için odanın karşısına geçerken. İçeri süzülen ışık Bonnie'nin vücudunun üst kısmını siluet haline getiriyor, saçları altın rengi bir çağlayana dönüşüyor. Omzunun üzerinden bakıyor. "Ve evet, az önce onun adını söyledim." Kendini küçümseyen bir kakhaha atıyor. "Hay aksi."

Şu gülüş. Bu gülüşü daha önce de duymuştum. Nereden? Bu kadını nereden tanıyorum?

Şüphe omurgamda geziniyor. Bu Alice'in işi mi? Eski karım zaten bildiğim kadarıyla iki kez hayatıma sızmaya çalıştı... Yeni dadı aracılığıyla William'a erişmeye çalışmasına ihtimal vermiyorum. Eğer Bonnie eski karım için casusluk yapmak ya da daha kötü bir şey yapmak için buradaysa, yeryüzünün hiçbir santimetrekaresini yanmadan bırakmayacağım. Başka bir ihanet girişiminin düşüncesi bile ellerimi yumruk haline getiriyor.

"Arkadaşın Leif mi?" Homurdanıyorum.

Ben sandalyeye doğru ilerlerken o da masanın diğer tarafına doğru yürüyor ve masayı aramızda tutuyor. Bunu edepten mi yoksa kendini korumak için mi yaptığından emin değilim. Belki de benimle arasındaki kıldan ince ipliği hissedebiliyordur.

Öfkemi kontrol altına almak için. Sorum üzerine başını salladı. "Sanırım Leif bunu kendisi tasarlamadı. Ama tasarlayan şirketin sahibi o."

Leif Sorensen ile omuz omuza olan bir kadın neden dadı olarak çalışmaya ihtiyaç duysun ki? O Linda Delmar'ın kız kardeşi; işi yönetiyor olmalı, sahada değil.

Kaçırdığım bir şey var ve bu his hiç hoşuma gitmiyor. Hem de hiç.

Elleri eteğinin bel bandında geziniyor, sanki hala orada olduğundan emin olmaya çalışıyor. Tırnakları yumuşak bir pembeye boyanmış, kısa kesilmiş ve zarifçe şekillendirilmiş. Geniş mavi gözleri ve pembe ağzı birkaç saniyede bir bakışlarımı çekiyor. Başparmağımı alıp aşk tanrısının yayının izini sürmek istiyorum, üst dudakındaki o iki belirgin tepe, masanın karşısından bile bana sesleniyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Kim bu kız?

Masanın karşısındaki sandalyeyi işaret ediyorum ve otururken o çıldırtıcı eteğini bacaklarının etrafına yerleştirmesini izliyorum. Ellerini kucağında birleştiriyor, ilkel ve düzgün bir şekilde ve bana hafifçe başını sallıyor. Gülümsemesi mülayim, profesyonel ve sahte.

Dikenli bir his ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Yüzümü nötr tutuyorum ve masanın üzerinden ona bir soru yöneltiyorum. "Alice nasıl?"

Bonnie gözlerini kırptırıyor, bakışlarında bir şaşkınlık belirliyor. "Alice kim?"

Ya harika bir oyuncu ya da neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yok. Belki de sadece paranoyaklaşıyorumdur. Bu ilk kez olmazdı.

William doğduğunda Alice'in ilk ihanetinden sonra, bildiğim kadarıyla en az iki kez bana şantaj yapmaya ve pençelerini hayatıma geçirmeye çalıştı. Avukatlarım iyidir, bu yüzden hiçbir şey olmadı. Yine mi deniyor? Bilgi almak için evime birini mi yerleştirmek istiyor? Beni tekrar mahkemeye sürüklemek için mi?

Gözlerimi kırptırarak boğazımı temizledim ve masanın arkasına oturdum. İş hayatında geçirdiğim uzun yıllar boyunca öğrendiğim bir şey varsa o da zayıflık göstermemektir. Hiçbir açıklama yapmamak. Bu kadına kendimi açıklamak zorunda değilim. Eski karımın adını hiç anmamışım gibi davranabilirim ve soru dudaklarımdan hiç geçmemiş gibi olur.

Bu oda küçük, sadece beyaz bir masa ve birkaç pelüş sandalye, tek bir pencere ve küçük bir bar arabası var. Asıl ev ofisim üst katta, üçüncü katta ama bu katta olduğum zamanlarda toplantılarımı burada yapıyorum.

Gözlüğüm için cebimi yokluyorum, sonra artık ona ihtiyacım olmadığını hatırlıyorum. Yine de eski alışkanlıklar zor ölüyor. Kendime kızarak masanın üzerindeki tabletin kılıfını açıyorum ve kendime doğru çekiyorum. Tablet üzerindeki

Laura'nın bu sabah bana gönderdiği e-postayı mırıldandım. "Sözleşmeleri imzaladığınızı, erişim ve acil durum detaylarını gözden geçirdiğinizi görüyorum."

"Evet," diye yanıtıyor Bonnie, güzel kaşları birbirine yaklaşıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda parlıyor ve bir kez daha bu kadını tanıdığım fikrine kapılıyorum. Onu bir yerlerde görmüştüm. Gergin -özellikle de oğlumun odasındaki küçük gösteriden sonra- ama yine de omuzlarını dikleştiriyor ve gözlerimin içine bakıyor.

Bu hoşuma gitti. Alışılmadık bir şey. İlgi çekici.

Arkama yaslanıyorum, yüzümün iş görüşmelerinde kullandığım maskeye yerleşmesine izin veriyorum. Bakalım bu kadın gerçekten ne kadar istikrarlı. Eğer eski karıma bilgi vermek için buradaysa, bunu öğreneceğim. "Bana sormak istediğiniz bir şey var mı?"

Bir elini kaldırıyor ve saçlarını at kuyruğu tutucusuna doğru düzeltiyor, isli kirpikleri okyanus mavisi gözlerinin etrafında kalınlaşıyor. Başını bir kez sallıyor. "Şu anda değil, hayır."

"Güzel." Bakışlarını tutuyorum. "Çünkü bende bir tane var."

İçine çektiği küçük bir nefes göğsünü hareket ettiriyor, ama o sadece çenesini eğmekle yetiniyor.

"Dosyamda doğum lekemin yeri dışında başka ne var?"

Koltuğunda kayıyor, gözlerime bakmıyor. Eteğini tekrar çekiştiriyor. Yanakları pembeleşti. "Oh, bilirsin... her zamanki gibi."

"Aslında 'olağan'ın ne olduğunu bilmiyorum. Detaylandırmanız gerekecek."

"Şu ve bu." Gülümsüyor ama bakışlarında panik gibi bir şey var. İlginç bir kokunun ilk kokusunu alan bir av köpeği gibiyim. Öne doğru eğildim. Nefesinden bir yudum daha alıyor, gerginliği bana uyuşturucu gibi geliyor. Gülümsüyor. "Bilmemizin faydalı olabileceği şeyler."

"Bir doğum lekesini bilmek işinize yarar mı?"

Alt dudağı dişlerinin arasına sıkışıyor ve bakışlarımı üzerine çekiyor. Güzel dudaklar. Çıldırıktı dudaklar. Bakışlarımı onlardan ayırıp tekrar gözleriyle buluşuyorum ama değerli safirler kadar mavi ve lezzetli bir ateşle dolular.

Doğruldu. "Bir resim vardı," diye haykırıyor, sanki bu düşünce aklına yeni gelmiş gibi. "Evet. Bir resim. Senin resmin. Üzerinde tişört olmadan. Sadece doğum lekesini fark ettim, hepsi bu."

O kesinlikle berbat bir yalancı.

Arkama yaslanıyorum. "Kız kardeşinin dadı ajansındaki dosyamda gömleksiz bir fotoğrafım mı vardı?"

"Çevrimiçi..." diye düzeltiyor. Kelimeler ağzından çıkarken yüzü aydınlanıyor. "Evet, öyleydi. İnternette bir resim gördüm."

Kaşlarımı çatıyorum. Yalan söylediğini biliyorum ama nedenini bilmiyorum.

Bonnie şiddetle başını sallıyor. "Evet. Az önce bir paparazzi fotoğrafını gördüm ve doğum lekeni fark ettim. Bu şekilde anladım. Dosya hakkında söylediklerimi unut. Kesinlikle bir paparazzi fotoğrafıydı. Kafam karışmıştı." Vurgu yapmak için ofluyor, nabızı boynunda atıyor ve parmaklarını titreyen teninde gezdirmek istiyorum.

Ellerimi yumruk yapıyorum. "Kafam karıştı." "Uh-huh!"

"Kafan karışmış gibi görünmüyordu."

"Oh, şey, bilirsin. Dedikleri gibi, kutudaki en keskin boya kalem ben değilim. Bazı şeyleri unutuyorum. Bir de bu sabah içtiğim kahve vardı." Atkuyruğunu omzunun üzerinden atıyor ve bana parlak bir şekilde gülümsüyor, sanki beni aptal ve kolayca kafası karışan biri olduğuna ikna etmeye çalışıyor. "Ama itiraf ediyorum. Seni siber olarak takip ettim. Bunun olağan olduğunu söylediğimde, sadece *benim için* olağan olduğunu kastetmiştim. Bunun ajansa yansımaması gerekir. Bu benim hatamdı."

Bonnie'nin ukala tavrı başkasında işe yarayabilir ama ben bir insanın karakterini okuma yeteneğimle gurur duyuyorum.

Bana aptal ve kafası kolay karışan biri gibi gelmedi. William'la tanıştığında yüzünü gördüm. Oturma odama ilk girdiğinde zihnindeki dişlilerin gıcırdadığını duydum. Bir şey onu o kadar korkuttu ki, kendini toparlamak için banyoya koşması gerekti. Bu kadın benden bir şey saklıyor ve ben bunun ne olduğunu öğreneceğim.

Sonra aklıma bir fikir geldi. Bunun halka arzla bir ilgisi var mı? Rakiplerimiz Nortley Inc. güneş panellerini bizden önce piyasaya sürmek için yarışıyor. Birileri onlara şirketim hakkında bilgi veriyordu ve ben de sızıntıyı kapattığımı sanıyordum. Bu yeni bir casusluk girişimi mi? Arama ilk kez şirket casusları yerleştirmeye çalışmıyorlar, ama bir dadı yeni bir alçaklık olurdu.

Zamanlama şüpheli. Şirketimi halka açmadan önceki haftalarda evime erişimi olacak. Beni rahat bırakması için ona o kadar para ödedikten sonra eski karımın ortaya çıkmasından daha mantıklı.

Kaşlarımı çatmam onu sinirlendirmiş gibi görünüyor. Avuçlarını bacaklarına siliyor, sonra kıpırdanmasını engellemeye çalışır gibi parmaklarını birbirine doluyor. Boynu ve göğsü kıpkırmızı oldu.

Gergin. Telaşlı.

Aklıma bir görüntü geliyor; yatağıma uzanmış kızarmış bir ten. Mavi gözleri zevkten uyuşmuş. O kıpır kıpır eller çarşaf larımı karıştırıyor.

Eğer bu Nortley ise, derslerine iyi çalışmışlar. Bana kendi kişisel günaha hayat verdiler.

Dudak larım bir gülümsemeye dönüşüyor. Bunu görüyor ve gözleri ateşle parlıyor.

Artık onu yanımda tutmak istemiyorum çünkü başka bir dadı bulmak zahmetli olacak. Şimdi neden bana yalan söyleyip bundan kurtulabileceğini düşündüğünü bilmem gerekiyor. Bu sırrı ondan öğrenmenin tek yolu onu çok ama çok yakınım da tutmak.

Eğer bu kadın Nortley ya da Alice tarafından gönderildiyse, kanıtları bulup onları öyle bir gömmek niyetindeyim ki bir daha bana meydan okumaya cesaret edemeyecekler.

Kararımı veriyorum ve sandalyemde arkama yaslanıp parmak larımı göğsümün önünde birleştiriyorum. Ağırlığını değiştiriyor ve boğazını temizliyor.

Hayır, yeni bir dadı istemeyeceğim. Bunu tutacağım. Onu evimin birinci katına taşıyacağım ve her sırrını ortaya çıkaracağım, her yalanını ortaya çıkaracağım, karartmaya çalıştığı her köşeye ışık tutacağım.

Kararlılık üzerime çöküyor ve tüm kas larımı gevşetiyor. "Nasıl oldu da kız kardeşin için çalışmaya başladın?"

Yüzünde bir başka gerçek -ve incinmişlik- parıltısı belirliyor, sonra bunu o sinir bozucu yumuşak gülümsemesinin ardına saklıyor. "Tasadüf," diye cevap veriyor. "Her şey yolunda gitti. O harika bir patron."

"Bana doğruyu söyle Bonnie."

Başlıyor, kaşları bir an için birbirine yaklaşıyor, sonra gözle görülür bir şekilde gevşiyor, sanki vücudunun işbirliği yapmasını istiyormuş gibi.

Bu kadın aptal değil. Çok ama çok zeki olduğuna bahse girerim. Ve bazı nedenlerden dolayı, çok ama çok ürkek.

Ama *neden*? Nortley *onu* gerçekten işe alır mıydı?

Kısa bir an için yüzünde gerçek bir ifade görüyorum. Bakışlarında karanlık ve çarpık bir anı parlıyor ve uzun bir nefes veriyor. "Çalışmaya ihtiyacım vardı," diye sessizce itiraf ediyor. "Ama sana söz veriyorum, çocuklarla aram iyidir ve William'a elimden geldiğince iyi bakacağım. Patronum kız kardeşim olabilir ama beni de kapısından giren herkes gibi sıkı bir eğitimden geçirdi. Onun için yarı zamanlı çalıştım.

neredeyse on yıl. Bu ay sorunsuz geçecek ve oğlunuzla ilgilenilecek. Söz veriyorum."

Buna inanıyorum.

Başımı sallıyorum ve önümdeki tabletin kilidini bir kez daha açıyorum. "Şu resme bir göz atın." Tableti çeviriyorum.

Herhangi bir tepki için yüzünü incelediğimde, ekrana baktığında hiçbir şey fark etmediğini görüyorum. Tableti yaklaştırıp başını eğerek incelerken alt dudağı yine dişlerinin arasına çekiliyor.

Gömlüğünün kumaşı, pileli eteğinin altından içeri girmeden önce göğüslerine yapışıyor. Bacaklarının etrafında dans eden ve yanımda yürürken kalçalarına yapışan bir etek. Bir avuç kumaşı parmaklarımın arasında tutup uzun, zayıf kalçalarına doğru kaydırduğimde avucumda ipeksi bir his uyandıran bir etek. Yerde buruşmuş halde çok ama çok güzel görünen bir etek.

Kan güneye doğru akıyor ve kendimi tekrar kontrol altına almaya çalışıyorum. Şimdi cinsel düşüncelerin zamanı değil. Bu kadın hakkında bu kadar çok sorum varken olmaz. Benimle oyun oynuyor olabilir.

Ama mesele de bu, değil mi? O göründüğünden daha fazlası. *İlgi çekici biri.*

Bakışlarımı onun dudaklarından ayırıp duvardaki bir noktaya bakıyorum. Benim neyim var böyle? Çalışanlarla ilgilenmiyorum. Çalışanlara şehvet duymuyorum. Uygunsuz sayılabilecek hiçbir çizgiye ayak uydurmuyorum. Ben öyle bir adam değilim.

Seks kişisel değildir. İşlemseldir. Her zaman öyleydi.

Aşk denen o serabı bulduğumu sandığım Alice ile yaptığım hata dışında, birlikte birkaç saatten fazla zaman geçirmek istediğim bir kadınla tanışmadım. İşleri sıradan tutmaktan çok mutluyum.

Ama bu tam olarak doğru değil, değil mi? Başka bir zaman daha vardı. Londra'da tek bir gece, ben farklı bir adamken.

Kaşlarımı çatıyorum, bu anıdan da nefret ediyorum. "Eğer bu kadın sana yaklaşırsa," diyorum ekrandaki eski karımın yüzünü başımla işaret ederek, "ondan uzak duracaksın ve bölgeyi derhal terk edeceksin."

Gözleri büyür. "Tamam. O kim?"

Eğer bu kadın şirket casusuysa, mükemmel bir seçim. Benden daha küçük bir adam bile bu göz boyama numarasına kanar.

"Bu Alice Noble. Eski karım."

Bonnie doğrulur, sonra tekrar fotoğrafa bakar. "Oh."

Bu gerçek bir tepkiydi. Eski karımı tanımıyor. Bundan neredeyse eminim. Nortley teorim gittikçe daha olası görünüyor.

Sonra Bonnie'nin gözleri kısıılır. "Alice mi? Az önce bana sorduğın Alice mi?"

Soruyu duymazdan geliyorum. "Gözetimli ziyaret dışında Will'in yanında bulunmasına yasal olarak izin verilmiyor ama Alexandra'yı ve William'la dışarı çıkan diğer personeli taciz ettiği biliniyor. Birkaç yıldır kimseyi rahatsız etmedi ama yine de haberdar olmanızı istiyorum. Onu görürseniz hemen bana ya da ekipten birine haber verin."

"O tehlikeli mi?"

"William'a zarar vermezdi."

Bonnie'nin bakışları daralır. "Bu hayır demek değil."

Dudaklarımın kenarı seğiriyor. Bakışlarımı resme yöneltiyorum. "Tehlikeli olduğunu düşünmüyorum, hayır," diye itiraf ediyorum. "Ama geçmişte birçok kez velayet anlaşmamızı ihlal etmeye çalıştı."

Bonnie başını sallıyor, dudakları yana doğru kıvrılıyor. "Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Kaşlarımı çatarak geri çekildim. "Ne?"

Yanakları bir kez daha pembeleşti. "Oh, hayır, yani... Özür dilerim. Haddimi aşmak istememiştim. Ben sadece... Kız kardeşim Linda boşandı ve velayet için mahkemeye gitmek zorunda kaldı ve bunun ne kadar zor olduğunu gördüm. Sizin için ne kadar zor olduğunu ancak hayal edebilirim. Hepsi bu."

Hepsi bu kadar, diyor.

Yine de bana bu duyguyu ifade eden çok ama çok az kişiden biri. Bir arkadaşım ve kız kardeşim dışında, boşanma hakkında konuştuğum herkes, dört buçuk yıl önceki karmaşık velayet savaşını kazanmam kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi tepki gösterdi.

Öyle değildi. Kirli dövüşmek zorunda kaldım. Kendimle gurur duymuyorum.

Ama bu kadın -bu tuhaf bir şekilde tanıdık kadın- hayatıma girdi, o büyük mavi gözleriyle bana baktı ve tam kalbimin içine baktı.

Tüm bu süre boyunca, bir şeyler saklıyordu.

Dengemiz bozuldu. O benim içimi görebiliyor, ama ben ona doğru baktığımda sadece sorularım var.

Sarsıldım, boğazımdaki çakılları temizledim ve ayağa kalktım. Pişman olacağım bir şey yapmadan önce bu konuşmayı bitirmenin zamanı geldi. Hemen alt katta yaşıyor olacak ve benden saklamaya çalıştığı her şeyi anlamak için çok zamanım olacak.

Elimi uzatıyorum. "Güzel. Alex'e giden yolu bulabilir misin?"

"Elbette," diyor Bonnie ve avucunu benimkine doğru kaydırıyor.

Dokunuşu beni sarsıyor, damarlarımdaki kanı kavurana kadar cızırdatıyor. El sıkışmamız sadece birkaç saniye sürüyor ama beni sarsıyor.

O uzaklaşmadan avucunu kavıyorum. "Bonnie." Adının tadını dilimde hissediyorum. "Seni tanıyorum."

Gülümsemesi titrek. Hızla göz kırpmıyor, sonra omuz silkiyor. "Bunu her zaman yaşıyorum. Sanırım bende de o suratlardan biri var."

"O yüzlerden biri."

"Evet. Bilirsiniz, biraz jenerik. Bunu iltifat almak için falan söylemiyorum, bu sadece bir gerçek."

"Yüzün jenerik değil."

Gözlerine bir parıltı, daha önce olmayan bir keskinlik giriyor. "Hayır mı? O zaman tanışmış olsaydık beni hatırlayacağını düşünmüyor musun?" Kelimelerini kesmek istercesine üzerime savuruyor.

Onu kendime çekmek ve göğsümde yumuşadığını hissetmek istiyorum. Ellerimi altın sarısı saçlarının arasına sokmak ve avuçlarımda ipekliğini hissetmek istiyorum. Neden bana yalan söyleyebileceğini düşündüğünü öğrenmek istiyorum.

"Evet, sanırım seni hatırlardım."

Dudakları bükülür. "İşte böyle. Bilmiyorsun."

Elini bırakıyorum ama yanık hissi devam ediyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Olur," diye yanıtlıyor ve kapıdan çıkıp gidiyor.

BÖLÜM 4

Bonnie

A Akşamın erken saatlerinde Lusso binasından çıkarken kaldırımda duruyorum, hala bir işim olduğu için biraz şaşkınım.

Hava şimdi serin, sonbaharın ilk ısırlıkları havaya karışıyor.

Deri ceketimin fermuarını çekiyorum, sosis gibi parmaklarımla fermuarı açmaya çalışıyorum. Bütün gün kendimi dengesiz hissettim.

Çorbalı yazın yerini serin havaya bırakmasına ve burada terden sıırıslıklam olmuş bir halde durup etrafımdaki betonun sıcaklığından başımın dönmesine gerek kalmamasına seviniyorum. Ayaklarımla altındaki zemini sağlam hissetmiyorum. Altı saatten fazla bir süre önce Arlo Noble'ın yüzünü gördüğümünden beri sallanıyorum.

William küçük bir haydut ve tabii ki bir sevgili ve Alex de harika bir dadı. Ayrıca şef, temizlikçi ve iki asistanla da tanıştım. Patronumun ofisinde geçirdiğim aradan sonra onu bir daha görmedim, bu da genel sağlığımla ve zihinsel dengem için iyi oldu.

Beni nasıl incelediğini, her tepkimi kusacak kadar gerginleştiren bir yoğunlukla nasıl okuduğunu hala hatırlıyorum. Aptal gibi gevezelik ettim ama beni kovmadı. Neden kovmadı? Böyle bir ilk izlenimden sonra çocuğumu bana emanet etmezdim, orası kesin. Ama hala bir işim var, bu da yarın sabah bavullarımı toplayıp Arlo Noble'ın evine taşınmam gerektiği anlamına geliyor.

Harika.

Belki Linda ona Alex'in yerine geçeceğimi söylediğinde erdemlerimi övmüştür. Belki de benim ürkek, aptal bir ucube gibi davranmamı umursamayacak kadar çaresizdir.

Her iki durumda da sıkıştım. Onun için çalışmaya devam etmek zorundayım.

Uyuşuk bir şekilde metroya doğru yürüdüm. Merdivenlerden inmek üzereyken telefonum çalıyor. Kenara çekilip çantamdan çıkardım.

"Selam, Nikki."

"Hey kızım," dedi arkadaşım. "Bu gece salsa dansı yapmaya var mısınız?"

Göz kırıyorum.

Hafif bir duraksamayı okumuş olmalı, çünkü dramatik bir şekilde oflayıp pufluyor. "Unuttun, değil mi?"

"Zor bir gün geçirdim."

"Kızım, kulübe katıl." Homurdanıyor. "Yeni plan: buluşacağız, benim evimde çok sert margaritalar içeceğiz, hayatlarımızdan şikayet edeceğiz, sonra salsa dansına gideceğiz. Neredeyse evdeyim. Var mısınız?"

Omzumun üzerinden baktığımda, Lusso binasının bir parçasının komşu gökdelenlerin üzerinden çıktığını görebiliyorum. "Ben varım," diye cevap veriyorum.

"Güzel. Tekilayı hazırlayayım."

Bir süre sonra, başımın dönmesi durmak üzereyken Nikki'nin dairesine gittim. Brooklyn'de tek yatak odalı, tek banyolu bir evde yaşıyor. Yıllar önce kuzeninden miras kalan kira kontratlı bir daire. Nikita beni içeri alır almaz, onun maksimalist dekoru tarafından saldırıya uğradım. Evi bir renk cümbüşü, sanat eserleri, kilimler, battaniyeler ve yastıklarla dolu. Tam ona göre: sıcak, misafirperver ve gürültülü.

Bu bana eski evimi özletiyor. Kendime ait bir yerim olmasını, tam olarak istediğim gibi boyayabileceğim ve dekore edebileceğim bir yer olmasını özlüyorum.

"Buzlu, nasıl istersen." Kapı arkamdan kapanır kapanmaz Nikita ellerime bir margarita tutuşturuyor. Tuzlu kenarı güzel ve kalın, kokusuna bakılırsa tekila da bolca var.

Çantamı yere bırakıyorum. "Sen bir tanrıçasın."

Nikki sırtlıyor. "Bana bilmediğim bir şey söyle." Kendi bardağını eline alıyor ve kenarındaki tuzu biraz yalıyor. "Mesela, işteki ilk gününün nesi bu kadar kötüydü? Çocuk bir terör mü?"

"Çocuk harika. Sana söylemeden önce bu içkiyi bitirmeliyim." "O kadar kötü, ha?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Daha kötü."

"Benim günümde daha kötü olamaz. Dükkân sahibinin bugün benimle konuşmak istediğini söylediğimi ve bunun beni dükkânın resmi alıcısı yapmak için olduğunu sandığımı hatırlıyor musun?"

Başımı sallıyorum. Nikki yıllardır bir vintage giyim mağazasında çalışıyor. Eğer bir satın almacı olsaydı, günlerini mağaza için her türlü havalı kıyafeti tedarik ederek geçirirdi. Bu pozisyon için mükemmel olurdu. Tarzı seksi, şık ve kusursuzdur. Uzun siyah saçları var ve genellikle pinup-

ilham alan stilleri ve vampir kırmızısı dudakları seviyor. Çalıştığı mağaza onun alanı ve onu iş başında gördüm. İnsanlara stil verme ve kıyafet satma konusunda harika ve aşırı kalabalık bir ikinci el mağazasında bir tazı gibi. Kadın mücevherleri bir mil öteden fark edebiliyor.

"Öyle bir şey olmadı," diyor bana, deniz mavisi kadife püsküllü kanepesine uzanarak. "Onun yerine kovuldum."

"Ne?"

"Evet."

"Neden?"

"Dışarıdan bir danışman getirdiler, o da bana çok fazla ödeme yapıldığını ve beni işten çıkarıp yerime birini almanın daha ucuza geleceğini tespit etti."

Yanındaki kanepeye çöktüm. "Özür dilerim."

İçkisini yudumluyor ve başını yumuşak minderlere yaslıyor. "Teşekkürler. Peki ya sen? Kovulmaktan daha kötü olamaz, değil mi?"

"Bugün işten ayrılırken kovulmadığım için hayal kırıklığına uğradığımı söylesem bana inanır mıydınız?"

"Hayır. Kızım, beş parasızsın. Kovulmayı göze alamazsın."

Güldüm. "Söz veriyorum, bu doğru."

"Neden? Bu Noble denen adam sürünge mi?"

Gözlerimi kapatıyorum. Elimdeki bardak parmaklarıma soğuk geliyor, buğu ellerimi nemlendiriyor. Eteğimde ıslak bir leke bırakacağını bile bile bacağıma dayıyorum. "Hayır," diye itiraf ediyorum.

"Peki ne oldu?"

Gözlerimi açıyorum ve tavana bakıyorum. "Londra'daki adamı hatırlıyor musun?"

Nikki homurdanıyor. "Bay Sexalicious? Nasıl unutabilirim ki? Yıllardır onun peşinden koşuyorsun Bonnie. Sana söylemeye çalışıyorum, bu sağlıksız. Kimse yatakta o kadar iyi değildir. Beynin sana yalan söylüyor."

"Özlem duymuyordum," diye yalan söyledim.

"Doğru." İçkisini höpürdetiyor. "Peki ya o?"

Margaritadan büyük bir yudum alıyorum ve Nikki'nin bakışlarıyla buluşuyorum. "Bu o." Kafa karışıklığı kara kaşlarını birbirine yaklaştırıyor. "Neymiş o?"

"Arlo Noble o. Yeni patronum Bay Sexalicious."

Nikita bir düzine kez göz kırpmıyor. İçkisini yudumlar. Yudumladı. Bardağını eski sehpanın üzerine, narin çiçek desenli bir bardak altlığının üzerine bıraktı. Sonra dudakları seğirdi.

"Sakin gülmeye kalkma."

"Değilim," diye itiraz ediyor ama dudakları yine titriyor. "Hiç komik değil."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim." "Gülüyorsun!"

"Değilim!" Kıkırdıyor. "Söz veriyorum."

Bir elimi alnıma vurarak inliyorum. "En kötü kısmı duymak ister misin?"

"Ne yani, üç yıldır her gün hayalini kurduğun gibi seni gördüğünde ırzına geçmedi mi?"

Onun bakışlarıyla karşılaştım. "Nikki, beni hatırlamadı bile."

Gözleri büyüyor. Bir elini ağzına götürüyor, koyu kırmızı tırnakları üst dudağına değiyor. "Oh, Bonnie."

"Hayır," dedim ona. "Bunu yapmayacağız. Bana gözlerinde acıma duygusuyla bakmayacaksın. Bununla başa çıkamam."

Dudakları parmaklarının arkasında hafifçe kıvrılıyor. "Bu acıma değil."

İçkimi onunkinin yanına bırakıp yüzümü ellerime gömerek inliyorum. "En kötü kısmı bu bile değil," diye itiraf ediyorum ve ona William'ın oyun odasında ne yazık ki eteğimi kaybedip patronumla seviştiğim zamanı anlatıyorum.

Nikita kahkahalara karşı verdiği mücadeleyle kaybeder. Bir yastığı karnına bastırıyor ve kanepede yan yatıyor. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor ve mükemmel kanatlı eyeliner'ını mahvediyor ki bunu tamamen hak ediyor çünkü haince neşesi durumuma yardımcı olmuyor.

Ama çok geçmeden ben de kendimi gülerken buluyorum. "Bir daha asla etek giymeyeceğim," diye ilan ediyorum, vurgulamak için elimi havada gezdiriyorum. "Sadece pantolon ve şort."

"Gerçekten mi? Ya aniden seni hatırlar ve ırzına geçmeye karar verirse? Kolay erişebileceğiniz bir şey istemez miydiniz?"

"Hayır. Hayır," dedim. Daha önce bir işyeri romantizmi yaşadım ve bak nasıl bitti. Bunu tekrar yapmayacağım. "Bundan sonra şekilsiz çuval elbiseler giyeceğim."

"Mm-hmm."

"Büyükanne külotuyla. Ve tozluk. Ve bekaret kemeri. Anahtarı da atılmış."

Başını eğiyor, sadece Nikki'nin yapabileceği gibi beni okuyor. Nikki'nin özelliği çok zeki olması. Beş yıl önce, bir kokteyl barda kendimi ürkütücü bir müşteriden kurtarmak zorunda kaldığımda tanıştık. Onun masasına gittim,

Orada arkadaşı Penny ile oturuyordu ve ikisi de benim uzun zamandır kayıp olan en iyi arkadaşlarımmış gibi davranıyorlardı. Sürüngen gönderilmişti ve hayatımın patlamasından sağ kurtulan çok az sayıdaki kız arkadaşımdan ikisiyle tanışmıştım.

Nikita ve ben yıllar geçtikçe yakınlaştık, çünkü arkadaş grubumuzda çocuğu olmayan sadece ikimiz vardık. Ve onun hakkında birkaç şey öğrendim. Aşırı anlayışlı, çok zeki ve o kadar şık ki ona bakmak neredeyse acı veriyor. Bazen moda anlayışını bir zırh olarak kullandığını düşünüyorum, çünkü insanlar -insanlar derken erkekleri kastediyorum- güzel, retro elbiseler giydiği ve saçını bir kuaför ordusunun toplayabileceğinden daha büyük bir ustalıkla yaptığı için onu anlamsız bir kuş beyni olarak görüyorlar.

Ama onu tanıdığımdan beri boş zamanlarında İspanyolca konuşmayı öğrendi. Yönettiği giyim mağazasının sahibinin iki yere daha açılmasına ve işlerini üç kattan fazla büyütmesine yardımcı oldu. Akşamları bir yönetim kursunu bile tamamladı. Tüm bunlar için nasıl zaman bulduğunu bilmiyorum. Nikki'nin çelik tuzak gibi bir beyni var.

Ve bana sanki onu kandırmaya çalışan iki yaşında bir çocukmuşum gibi bakıyor. Sanki yüzüme ve göğsüme çikolatalı dondurma bulaşmış ve ben de ona Häagen-Dazs'ı kimin yediğini bilmediğimi söylüyormuşum gibi.

Öfkeli masumiyeti seçiyorum. "Ne?"

"Senin için yanıp tutuşuyordu."

Geri çekilerek bir homurtu çıkardım. "Pardon?"

"Bunu yüzünde görebiliyorum."

"Benim hakkımda ne hissettiğini yüzümden anlayabilirsin." Başını salladı. "Evet."

"Bu çok saçma."

"Seni ofisine çekti ve eski karısı hakkında saçma sapan bir konuşma yaptı, ama bahse girerim tüm bu süre boyunca seni gözleriyle soyuyordu."

"Bunu yapmama gerek yoktu, çünkü beş dakika önce eteğimi indirmiştim zaten."

"Senin için yanıp tutuşuyordu ve sen bunu heyecan verici buluyordun ama şimdi ne yapacağını bilmiyorsun."

"İ l i ş k i y e girdikten sonra benim varlığımı resmen unuttu. Bunu heyecan verici bulmuyorum. İsteyeceğim son şey tekrar unutulmak. Ayrıca, o benim patronum."

"Hmm."

"Hmm? *Hmm* ne demek?"

"Onunla yatacak mısın?"

"Pardon?" Tekrar ediyorum. Öfkem yeni bir zirveye ulaşıyor.

"Bu basit bir soru." "Değil."

"Bonnie, bu Bay Sexalicious. Seni o kadar sert orgazm etti ki, kelimenin tam anlamıyla beynin hasar gördü."

Başımı ellerimin arasına aldım. "Bu bir felaket." Rezil oldum. O kadar utandım ki, tenimin her santimi ısındı. Beni hatırlamadı bile. Tüm bu çilenin en kötü yanı, Arlo ile geçirdiğim gece bana ne kadar güzel olduğumu söyleyip durmasıydı. O gece vücudumun her parçası övüldü, yumuşak kısımları, çatlaklarla kaplı kısımları, kendimde özellikle sevmediğim kısımları bile. O kadar samimiydi ki ona inandım ve bu iltifatları küçük hazineler gibi kalbimde taşıdım. Üç yıl boyunca bu anıları değerli mücevherlermiş gibi açtım ve kendimi neşelendirmek için sık sık gün ışığına çıkardım. Bana kendimi

Bir tanrıça gibi.

Ve hepsi yalandı, çünkü beni hatırlamıyordu bile.

Yüzümü kapatan ellerimin içine konuşuyorum: "Çok ateşli olsa da onunla yatmayacağım."

"Tamam."

Parmaklarımın arasından ona bakıyorum. "Ne demek tamam?"

"Yani, tamam, onunla yatmayacaksın. Bu muhtemelen akıllıca." Tırnaklarını kontrol ediyor, sonra bana kaşlarını çatıyor. "Ya numara yapıyorsa?"

"Ne numarası?"

"Seni unutmak."

"Değildi, inan bana." İçeri girdiğimde yüzündeki boş ifadeyi düşünüyorum. Ofisinde beni şaşkın ve sinirli bir şekilde incelemesini. "Tanıdık olduğumu düşündü ama hepsi bu. Ayrıca onu siber olarak takip eden ve doğum lekesinin yerini ezberleyen bir aptal olduğumu düşünüyor."

"Yine de seni yakınında tutuyor. Seni kovmuyor."

"Belki yarın beni kovar." Umutlu muyum yoksa umutsuz muyum bilmiyorum.

"Belki," diye onaylıyor Nikki. "Ama sanmıyorum."

"Onun yanına taşınmak zorundayım." İnledim. "Ne yapacağım ben?"

Margaritasını yudumluyor. "Onunla seks yapabilirsin."

Kafamı çeviriyorum. "Ne? Hayır."

"Bahse girerim gerçekler yarattığın fanteziye uymuyordur. Eğer onunla seks yaparsan, hayatına bir kez ve sonsuza kadar devam edebilirsin. Ve sonra ikiniz de birbirinizi unutabilirsiniz."

"Onunla yatmayacağım. Onun için *çalışıyorum*." "Doğru."

"Doğru."

Dudaklarını yana doğru büküyor. "Yani onunla hiç tanışmamış gibi davranmaya devam mı edeceksin?"

"Evet. Bir ay boyunca. Sonra paramı alıp yeni bir başlangıç yapacağım."

Ve şu anda, yeni bir başlangıç yapmak ve tamamen yoksullaşmayı önlemek için tek umudum Arlo Noble.

"Biz hiç yatmadık." Sanki bu doğru olacakmış gibi yüksek sesle söylüyorum. "Aramızda hiçbir çekim yok. O benim patronum ve ben de bir aylığına onun daimi dadısının yerini dolduruyorum. Hepsi bu."

"Mm-hmm."

Arkadaşıma ters ters baktım. "Dansa falan mı gidiyoruz?"

Sırıttıyor. "Dansa gidiyoruz."

İçkilerimizi bitirip salsa ayakkabılarımızı giyiyoruz. İşten direkt geldiğim için Nikki'nin ayakkabılarından bir çift ödünç almak zorundayım, normalde giydiğimden daha yüksek bir topuğu var. Ayak bileği kayışını dikey ameliyat yaramın üzerine bağlıyorum, sonra ayağa kalkıp bacağıma biraz ağırlık veriyorum. İyi hissettiriyor, bu yüzden birkaç salsa adımı deniyorum.

"Bunlar çok mu yüksek?" Nikki bileğime bakıp kaşlarını çatıyor. "Yaranı alevlendirmek istemem."

"Sorun değil," diye cevap veriyorum. "Zaten sinirlerimi dans ederek atmam gerekiyor."

"Ayakkabı almak için senin evinde durabiliriz. Ya da spor ayakkabılarını giyebilirsin."

"Hayır, ben bunu istiyorum," diyorum çantamı düşürdüğüm yere doğru ilerleyerek. "Salsa, topuklu ayakkabı olmadan asla aynı hissettirmiyor. Ve bu gece kendimi serbest bırakmam gerekiyor."

Kara kaşları çatılmış ama bana başıyla onay veriyor. Nikki anlayışlı biri ama bağımsızlığa da saygı duyuyor. "Pekâlâ. Gidip dans edelim o zaman."

Ancak çok sonra, Nikki'nin topuklu ayakkabılarını tekmelerken ayak bileğim beni öldürdüğünde kararımdan pişman oluyorum. Ama vücudum nefis bir şekilde gevşemiş, tenim terle kaplanmış ve gerginliğimin en kötüsünü dans ederek atlatmış gibi hissediyorum. Teri ve alkolü cildimden temizlemek için duşa girdiğimde, sonunda düşüncelerimin yarına kaymasına izin veriyorum.

Yarın, Lusso binasında bir çatı katına taşıyıyorum. Hayatımın kırıntılarını toplayıp Arlo Noble'ın dünyasına taşıyacağım.

Tek yapmam gereken birlikte yattığımızı unutmak... ve bunu tekrar yapmak istemiyormuş gibi davranmak.

BÖLÜM 5

I telefonuma bakıyorum, hiçbir şey göremiyorum. Alex, Will ile oyun odasında ama ben oğlumun yanına gidemeyecek kadar sabırsızım. E-postalar telefonumda birbiri ardına ping atıyor, durmaksızın.

Bir girişimci olarak kariyerim yirmi yılı aşkın bir süre önce başladı. Ortağım ve ben cep telefonları için menzillerini artıran ve cep telefonu hizmetini daha güvenilir hale getiren bir bileşen geliştirdik. O ve ben üniversiteye birlikte gitmiştik; o ayrıntılar üzerinde çalışan bir mühendisti, ben ise iş adamıydım. O günlerde para bir gelgit dalgası gibi üzerimize geliyordu, o kadar çoktu ki anlayamıyordum bile.

O zamandan beri bir düzineden fazla şirket kurdum ve sattım. Melek yatırımcı olarak daha da fazla girişime yatırım yaptım. Sevdiğim şey bu, kıvılcım. Masaj yapılması, geliştirilmesi ve test edilmesi gereken o ilk, başlangıçtaki dahiyane fikir. Bir ürünün uygulanabilir olup olmadığından tam olarak emin olmadığınızda ortaya çıkan tikanıklıkları seviyorum. Önümde bir dağın yükseldiğini görmeyi, her seferinde bir adım atarsam zirveye ulaşabileceğimi bilmeyi seviyorum.

Son girişimim, piyasadaki mevcut fotovoltaiiklerden daha ince ve daha verimli olan yeni bir güneş hücresi türünde. Kısa süre önce kırılgenanlık ile ilgili bir sorunu çözdük - alt tabaka malzemesi ürünü uygulanabilir hale getirmek için çok kolay yırtıldı - ancak mühendisler tasarımı düzelitti ve pazara sunmaya hazırız. Bu heyecan verici, çıkır açıcı ve potansiyel olarak servet kazandırıcı bir iş.

Şirketi bir ay içinde halka açmak benim için neredeyse dağın tepesi; o noktaya geldiğimde başarmışım demektir. Önümüzdeki birkaç yıl boyunca şirketi yöneteceğim, sonra da bir halefe devredeceğim. Sonra bir sonraki işe geçeceğim. Ya da kim bilir? Belki de emekli olurum.

Çünkü iş kurmanın yanı sıra Noble Vakfı'nı da genişletiyorum. İş girişimlerini sadece önemsedğim projelere indirgerken, hayırseverliği de artırdım. Bu konuda mutlu olmalıyım; bu dünyada da tıkanıklıklar ve bürokrasi bol miktarda var. Vakfım, yerel bir çocuk hastanesi için bağış akışı sağlayacak gala ve sessiz müzayedeyi planlayan Wanda adında korkusuz bir kadın tarafından yönetiliyor.

Yerel politikacılara ulaşmalı ve sağlık politikaları hakkında bilgi edinmeliyim. Sanal masamın üzerinde biriken hibe başvurularını gözden geçiriyor olmalıydım. Avukatlardan ve finans departmanlarından gelen çok sayıda e-postayı okuyor olmalıydım.

Ama ben saate bakıp *onu* bekliyorum.

Bonnie ile görüşmemden sonra özel dedektifimle temasa geçtim. Dün gece bana genel arka plan bilgilerini içeren bir rapor gönderdi. Suçlayıcı bir şey bulamadı. Üniversite eğitimi almış. Okumak için kız kardeşinin şirketinde çalışmış, finans bölümünden mezun olmuş. MBA yapmış. Wall Street'te çalışmış. Şimdi kız kardeşi için çalışmaya geri dönmüş.

Belki de çocuk bakımı bir tutkudur? Başka bir şey denedi ve çocuklarla çalışmayı tercih ettiğini mi keşfetti?

Müfettiş işinden ayrılmasına neyin sebep olduğunu araştırıyor. Mali durumunu inceliyor ve aile geçmişini araştırıyoruz. Onun hakkında her şeyi bilmem gerekiyor. Nortley ile bağlantısını bulmalıyım, eğer varsa.

Ve eğer Alice için buradaysa, bunu da öğreneceğim. Ve ikisini de ezeceğim.

Şirket kurma konusunda beni bu kadar iyi yapan şeylerden biri, başkaları peşini bıraksa bile benim sorulara yanıt bulma ihtiyacımdır. Bir sorunla karşılaştığımda, onu çözene kadar derimin altında dayanılmaz bir kaşıntı oluşur.

Ve Bonnie bir sorun.

Onun aşinalığı. Küstahlığı. Her paniklemiş, yıpranmış bakışta kendini gösteren gizli küçük yalanları.

Benden ne sakladığını öğrenene kadar, onu gözümün önünden ayırmayacağım.

William'ın oyun odasında çığlık attığını duyuyorum. Alex bir şeyler mırıldanıyor. Kanım kulaklarıma hücum ediyor. Laura burada bir yerlerde, hayatımı kolaylaştırıyor. Fernando muhtemelen arabada bekliyor, onu her an arayabileceğimi biliyor.

beni bir yere götürmek için. Aşçım Steve, benim ve evin geri kalanı için önümüzdeki üç günün yemeklerini hazırlamak üzere yakında gelecek.

Çalışıyor olmalıydım. Bu evdeki herkes çalışıyor. Ben de onlardan biri olmalıyım.

Bonnie'yi işe almamın tek nedeni tüm dikkatimi halka arza verebilmektir.

Ne yaptığımı anlayamadan ayağa kalkıyorum ve oturduğum yerin hemen köşesindeki konutumun ikinci katındaki asansör lobisine yöneliyorum. Kapılar kapalı, bu da özel asansörümün lobiye çağrıldığı anlamına geliyor.

Gelmek üzere ve benim çatı katımın ilk katı olan 129^{uncu} kata gönderilecek. Merdivenlere doğru ilerliyorum. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp alt fuayeye yöneliyorum.

"Efendim," diye bağılıyor Laura, ofisinin kapısında belirerek. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Bu haftaki programımı temizle," dedim ona. "Evden çalışacağım."

Göz kırıyor. Bu bir sürpriz, çünkü bugüne kadar tüm zamanımı ofiste geçiriyordum. Tüm zamanımı ofiste geçirmeliydim. Ama Laura uzun zamandır benim için çalışıyor. Başını salladı. "Sorun değil."

"Ve Alex'le Bonnie'yi çalıştırma planı hakkında konuş. Hafta için net bir programın öğlene kadar posta kutumda olmasını istiyorum."

"Elbette." Başını sallıyor, merdivenlere doğru bir adım atıyor. Sonra asansörün yanına bakıyor ve Bonnie'yi düşündüğünü anlıyorum.

Kollarımı kavuştururum. Genellikle bu, insanların emirlerimi yerine getirmesi için yeterli olur. Laura benden korkmuyor -pek çok çalışan gibi değil- ama yine de kaşlarını birleştiriyor ve Alex'i aramak için arkamda kaybolmadan önce bana kaçamak bir baş selamı veriyor.

Bir dakika sonra asansörün kapıları açılır.

Kollarımı kavuşturmuş, şaşkın Bonnie'nin bakışlarıyla karşılaşıyorum. Bana göz kırıyor, iki tekerlekli bavulun saplarını tutuyor, sarı saçlarını ayırmak için öldüreceğim bir at kuyruğuyla arkaya bağlıyor. Bahse girerim saçları ipek gibidir. Bahse girerim tatlı vanilyalı kek gibi kokuyordur.

At kuyruğuna bir yumruk dolayabilir ve boynunu sıkıca çekebilirdim. Dudaklarımı nabzının hızında gezdirsem eminim titrerdi. İnler ve benim için erirdi.

Her kıvrımını gizleyen siyah bir elbise giyiyor. Boynundan dizine kadar onu örtüyor ve şekilsiz çuval bir şekilde kanımı ısıtıyor, sanki kendini onun altında saklamaya çalışması onu daha çok istememe neden oluyor.

"Arlo," diye nefes alıyor ve adım dudaklarında o kadar tatlı tınılıyor ki neredeyse inleyeceğim. "Günaydın." Sesi hırıltılı, bu erken saatte biraz boğuk.

Bu delilik. Arkamı dönüp gitmeliyim. Neden buradayım ki? Yönetmem gereken bir imparatorluğum var. Çok sayıda farklı görev için benim katkıma ihtiyaç duyan bir avukatlar ve çalışanlar ordusu var. Vakfım tarihinin en büyük etkinliğini planlıyor. Oğlum üst katta. Şu anda dikkatimi çekmesi gereken milyonlarca şey var ve hiçbirisi Bonnie değil.

Asansörün kapısında durana kadar ayaklarım beni ileri taşıyor. Parmaklarımı bavullarından birinin sapına doluyorum, işaret parmağımın kenarı onunkine değiyor. Sıkı bir nefes alıyor ve tutamağı bırakıyor.

Küçük alanda onun kokusu etrafımı sarıyor, kızgın bir arı sürüsü gibi hatalı hafızama saldırıyor. Belki de hafıza değildir. Belki sadece uyarılmadır. Belki de bana neden yalan söylediğini bilmemenin öfkesidir. Neyi kaçırdığımı bilmemenin öfkesi. Onun varlığının bana bunu neden yaptığını anlayamamak.

"Bu taraftan," diye homurdanarak bavulu asansörden çıkardım ve sırf bakışlarının çıldırtıcı etkisinden kaçmak için ona sırtımı döndüm.

BÖLÜM 6

M Patronumu ahşap zeminli geniş koridorda takip ederken kalbim tekliyor. Duvarlarda sanat eserleri, soyut şekillerin fotoğrafları ve belli belirsiz portreler var. Bir mutfaktan geçiyoruz, sanırım bu mutfak küçük ve sade gibi görünse de aslında son dairemin tamamından daha büyük.

Bu alt kat bir üst kat kadar gösterişli değil ama yine de muhteşem. Mutfaktan sağa dönüyoruz ve başka bir koridordan geçiyoruz. Laura buranın misafirler için olduğunu söylemişti ama katın en ucuna doğru giderken bir spor salonu ve bir tiyatro salonu da görüyorum ve sonunda bir yatak odasının önünde duruyoruz.

Arlo sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi. Ki *öyle*. Bavulumu dik konuma getirdi ve sapını yuvasına oturttu. Sonra ellerini kalçalarına koydu ve bana dik dik baktı.

Onun bakışlarıyla karşılaşmak istemediğim için yeni yatak odamı tarıyorum.

Oda harika. Tabii ya. Nasıl olmasın ki? Yatak, rüyalarımın fırlamış gibi duran dört direkli bir şey. Direkler kare şeklinde ve siyaha boyanmış, yatak başlığında ise dikey çıtalar var. Hepsi çok geometrik ve erkeksi, lüks yatak takımıyla yumuşatılmış. Çarşaf lar yumuşak bir güvercin grisi ve yorgan sanki içine yüzüstü yatıp cennete inebilirmişim gibi görünüyor.

Bu tehlikeli bir duygu.

Soluk mavi perdelerle çerçevelenmiş büyük pencereler Arlo'yu silüetliyor. Solumda, en-suite banyoya açılan bir gömme dolap görüyorum. Yüzümü bir yere çevirmeme bile gerek yok; cennette olduğumu biliyorum. Burası cennet. Bir ay boyunca burada yaşayacağım.

Sersemlemiş bir halde, bakışlarımın bana kaşlarını çatan iri adama kaymasına izin verdim ve neredeyse parmaklarının

üç yıl önce içime pompalanıyordu. "Şey," dedim, kelime kusmuğunun şimdiden geldiğini hissederek, "Daha önce hiç milyarder bir komim olmamıştı. Sana ne kadar bahşış vermeliyim? Yarım milyon mu?"

Bakışları kararlı ve telaşsız. Yatağın ayak ucunda beliriyor ve tüm vücudum karıncalanıyor. Beni bu kadar etkilememeliydi. Onun çekimine direneceğime dair kendime söz vermiştim. Bunu yapabileceğimden o kadar emindim ki, ta ki asansörün kapıları açılıp onu orada dikilirken görene kadar.

Yani, gerçekten. Sadece bir geceydi. Bu kadar detaylı hatırladığıma bile inanamıyorum. Sadece seksti.

Ama çok *daha fazlasıydı*.

"Benden bir şey saklıyorsun," dedi. Ha. Kirpiklerimi

kırıştırıyorum. "Saklıyor muyum?"

"Benimle dalga geçme."

"Taze değilim," diye söz veriyorum. "Bayatım. Hayal edebileceğiniz en bayat ekmeğim. Bayat beyaz ekmek, Fransız tostı için bile iyi değil."

Bana doğru bir adım atıyor ve ben bunu meme uçlarımda hissediyorum. Buna bir son vermeliyim. O kadar ateşli bile değil.

Tamam, bu tamamen yalan. O kadar seksi. Ve tüm bu tehditkâr, gizemli, şüpheli şey şu anda beni gerçekten heyecanlandırıyor. Onun enerjisinin aramızdaki havada kaynadığını, beni yutmaya çalıştığını hissedebiliyorum. O kadar vahşi, erkeksi ve güçlü ki şu anda benden istediği her şeyi yapabileceğimi hissediyorum. Eğer isterse dizlerimin üzerine çöküp ona hizmet edebilirim. Yatağa uzanır ve bana istediğini yapmasına izin verirdim. Bunun için yalvarırdım. Onun için kesinlikle vahşiyim ve bana o karanlık, tehlikeli gözlerle baktığında, bunun için kendime kızamıyorum bile.

Bu, içinde bulunulması tarif edilemeyecek kadar kötü bir durum, çünkü o yüzde yüz yirmi aynı şekilde hissetmiyor. Ya da hissediyorsa bile, bunun nedeni ilk birlikteliğimizi anımsayıp sonunda yeniden bir araya geldiğimiz için şehvetle dolup taşması değil. Bu tamamen *benimle* ilgili bir sorun.

Tanıştığımız gece, şirketimin yıllık iş konferansı için Londra'daydım. Çalıştığım hedge fonu tarafından düzenleniyordu ama finans dünyasından birçok kodaman katılıyordu. Her zaman, tamamen *açık* olmak zorundaydım. Çok yorucuydu. O gün, Avrupa'nın önde gelen şirketlerinden birinin adını rakiplerinden biriyle karıştırmıştım. Küçük bir şeydi belki ama gerçekten büyük bir yanlış adım gibi geldi.

Kendime acıyarak bir içki içmek için otelin barına kaçmıştım, içki sayısı üçe çıkmıştı ve dördüncüyü sipariş ettiğimde Arlo gelmişti. O olduğunu bilmiyordum.

O sırada Arlo benden iki tabure aşağıya oturdu, ama o tabureyi tam olarak benden iki tabure aşağıda olduğu için seçmemiş gibi davrandı.

İlk ben konuştum. Her saniyesini hatırlıyorum. "Çoraplarıyla risk almaktan korkmayan erkekleri severim" dedim çünkü siyah gömlek, siyah pantolon, siyah kravat ve siyah deri kemer giymişti ama çorapları pembe şal desenliydi.

Bugün çorapları lacivert. Ayakkabı giymiyor. Bu da meme uçlarımin yeniden aşırı hassaslaşmasına neden oluyor ki bu da aklımı kaçırdığımın bir başka kanıtı.

Bir adım daha yaklaşıyor ve sırtım sayvanlı yatağın köşesine çarpana kadar geri çekiliyorum. Gözleri kara ateş gibi, sinsice yaklaşırken tahtanın kenarı omurgama saplanıyor.

"Seni kovmamamın tek nedeni ne sakladığını bulamamış olmam." diyor.

"Oh. Güzel."

Yaklaşıyor ve acayip güzel kokuyor. Doğrudan kafama gidiyor, sonra bu his bacaklarımin arasına dalıyor. Bu adam için tahrik oluyorum ve kesinlikle tahrik olmak istemiyorum. Tek istediğim bu ay çalışmak, kız kardeşime yardım etmek, şehirden çıktığımda yumuşak bir iniş yapmamı sağlayacak kadar para kazanmak ve önümdeki milyarderleri tamamen unutmak.

Kafamın içinde Nikki'nin sözlerini söylüyorum: Gerçek, fanteziyi karşılayamaz. Gerçekleşemez. Bu imkansız.

Nefeslerim sığ. Şu anda tek yapabildiğim bu. Bir adım daha atıyor ve aramızdaki boşluk canlanıyor. Bakışlarına karşılık veriyorum. "Madem bu kadar kötü olduğumu düşünüyorsun, neden oğlunu bana emanet ediyorsun?"

"Çünkü Delmar Ajansı için çalışıyorsun, geçmiş araştırmam temiz çıktı ve cevapsız bir sorunun buradan çıkıp gitmesine izin vermeyeceğim." Gözleri dudaklarıma düşüyor, sonra tekrar gözlerime tırmanıyor. Bakışları göbek deliğimin arkasındaki sıcaklığın ortaya çıkmasına neden oluyor. "Ve ne sakladığını bulana kadar seni gözümün önünden ayırmayacağım."

"Oh." En zekice cevap değil, biliyorum. Ama bana bu kadar yakinken sadece iki küçük harfle idare edebiliyorum.

Varlığının hatırladığım kadar güçlü olması içimi rahatlatıyor. Ya her şeyi ben uydurduysam? Ya onunla tekrar karşılaştıysaydım ve her şey sıradan olsaydı? Son üç yıl yalan olurdu. Mükemmel derecede yeterli erkekleri bir fantezi kıstasına göre değerlendiriyor olurum.

Ama aynı zamanda anısını yaşıyor olması da korkunç, çünkü onunla bir ay geçirmek zorundayım. Çünkü o burada, kanlı canlı ve ben onu o kadar çok istiyorum ki vücudum ona olan ihtiyacımla uğulduyor. Çünkü o beni hatırlamıyor.

Çok zavallıyım. O kadar acınacak haldeyim ki, komik bile değil. Benim üzerimde böyle bir etkisi olduğunu asla bilemez. Asla, asla, asla.

İzin verirsem ne sakladığımı bulacağına inanıyorum. Ondan yayılan kararlılığı hissedebiliyorum, onu çevreleyen enerji duvarının kenarında bir ipucu. Anlayacak ve bu küçük düşürücü olacak.

Bunun olmasına izin veremem.

Ciğerlerime bir nefes doluyor ve onu duvarlarımı inşa etmek için kullanıyorum. Yüzüme aptalca bir gülümseme yerleştirip kendimi mülayim ve profesyonel gösteriyorum. Ben iyi, nitelikli bir dadıyım. Onun çocuğuna bakmak için buradayım. Ne daha fazlası, ne daha azı.

Kaşları çatılıyor. Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken o sıcak, kaynayan enerji hafifçe geri çekiliyor. Hâlâ kokusunu alabiliyorum, bu yüzden sadece en sık nefesleri alıyorum.

"Eşyalarınızı yerleştirmeniz için sizi yalnız bırakayım. Hazır olduğunuzda Alex sizinle yukarıdaki haftanın programı hakkında konuşacak."

Kapıdan çıktığında ve adımları koridorda kaybolduğunda, geriye doğru yatağa düşüyorum, kollarımı açıyorum, kalbim güm güm atıyor. Vücudum ıslak bir makarna gibi. Bacaklarım işlevsel değil.

Başım çok büyük belada.

BÖLÜM 7

Üst katta, Alex'i William'la birlikte büyük oturma odasında buluyorum. Köşedeki koltukların yanındaki sehpa diz çökmüş, titrek blok harflerle adını yazmaya çalışıyor.

"İyi işti!" Alex coos. "W'n çok iyi görünüyor."

"Adınızı nasıl heceliyorsunuz?" diye soruyor, kalemi boş bir kâğıdın üzerinde, garip bir şekilde avucunun içinde tutarak.

Yaklaşıyorum. "Merhaba," diyorum ve ona küçük bir el sallıyorum. Yanaklarındaki kızarıklık azaldı ve neredeyse insan gibi hissediyorum.

Eşyalarımı yerleştirirken kendimle ciddi bir konuşma yaptım ve Arlo'ya nasıl tanıştığımızı asla anlatamayacağımı bir kez daha teyit ettim. Bana ne kadar kaşlarını çatarsa çatsın ya da enerji alanı bana ne kadar yoğun bir şekilde baskı yaparsa yapsın, bu utancı yaşayamam.

Giysilerimi asarken durumu zihnimde canlandırıdım. Kim olduğumu anlayacaktı. Bu biraz zaman alacaktı, çünkü üç yıl önceki tek gecelik bir ilişki belli ki geçmişinde küçük bir kırılma noktasıydı. Sonunda anladığında önce şaşırarak, sonra acıyacaktı. Benim bildiğimi bilirdi. Ben de onun benim bildiğimi bildiğini bilirdim. Ve bu utanç verici olurdu.

Kariyerim çöktüğünde, bir ömür boyu sürecektir utanç ve mahcubiyet üzerime yığıldı. Daha fazlasını kaldıramam.

Yani, Arlo'nun gecemizden haberdar olmasına izin veremem. Bu kadar basit. Böyle bir şey olmayacak.

Ve gerçekten, sanırım bunu yapabilirim. Elbette, o seksi. Ne olmuş yani? Bir sürü erkek seksi. Bu, onlardan biri bana yaklaştığında Batı'nın azgın Kötü Cadısı gibi bir hormon birikintisi içinde eriyeceğim anlamına gelmez. Ben bundan daha iyiyim.

"Laura burada olduğunu söyledi," diye gülümsüyor Alex. "Kahve ister misin? Mutfakta biraz var." Çenesiyle Will'in odasına ve ofisine giden koridoru işaret ediyor. "Sağdaki son kapı. Ondan sonra bu adamın programını gözden geçirmeye başlayabiliriz, değil mi?" Son iki kelimeyi William'a söylüyor, o da dalgın dalgın başını sallayıp adını tekrar yazıyor, dili ağzının kenarından dışarı çıkıyor.

"Tamam," dedim. "Bir tane ister misin?"

Elini karnının üzerine koyuyor. "Yapamam," diyor. "Yine de teşekkürler."

"Bir saniye içinde döneceğim." Koridordan aşağı eğilip sağdaki son kapıyı buluyorum, sonra da ana mutfaka giriyorum.

Burası alt kattakinden daha büyük, ortasında büyük bir ada bulunan kocaman bir oda. Dolaplar koyu mavi renkte ve şık gümüş donanımlara sahip. Buzdolabı ankastre, kendi koyu mavi dolabının arkasına gizlenmiş, böylece tüm mutfak zarif ve rafine görünüyor. Sadece mutfak olan bir mutfak görmek neredeyse garip. Bugünlerde çoğu ev açık planlı, ancak bu konutta mutfak arka tarafa gizlenmiş.

Sanırım varlıklı insanlar yemeklerini yaptırmak için personel çalıştırıyor ve personelin ortalıkta olmasını istemiyorlar.

Karşı köşede, zarif bir vazoda tek bir karanfilin bulunduğu küçük bir kahvaltı köşesi ile uzun bir kabin koltuğu var.

Adanın tepesinde büyük bir mermer levha ve üzerinde ıslık ıslık parlayan bir avize bulunuyor. Kadife döşemeli koltuklar, gümüş bir tepsiye yerleştirilmiş düzgünce katlanmış gazetelerle birlikte adanın çıkıntısı boyunca sıralanıyor. Gerçek gümüş tepside gerçek gazeteler. Vay canına.

Arlo o koltuklardan birinde oturuyor ve ben içeri girdiğimde başını kaldırıp bakıyor. Karanlık bakışları tam bacaklarımın arasına bir roket gibi çarpıyor, ben de en iyi roket engelleme kalkanlarımı kuruyorum ve ona hafifçe başımı sallıyorum.

"Alex kahve olduğunu söyledi," diye açıklıyorum.

"Bununla başa çıkabileceğinden emin misin?" Kelimeler derimin üzerinde gürleyen alçak bir hırıltı. Kulağa kirli geliyorlar ve kesinlikle gelmemeliler.

Şimdiden yüzüm kızardı. Lanet olsun. "Elbette yapabilirim," diye parlak bir şekilde cevap veriyorum.

Uzun koltuğunda arkasına yaslanıyor, bir kolunu yandaki koltuğun üst kısmına uzatıyor. Barda tanıştığımızda da böyle yapmıştı. Taburelerin arkaları kavisliydi ve kolunu bana doğru uzatmıştı, eli aramızdaki boşlukta sallanıyordu. O gece eline baktım. Büyük, sert parmak eklemleri. Geniş avuç içi. Uzun parmaklar.

Ama artık değil! Ben yeni bir kadınığ. Kalkanlarımı var. Ahlaksız, ahlaksız, çaresiz bir ninni gibi ellerden tahrik olmuyorum.

Kahve makinesinin üzerinde bulduğum bir fincana kahve dolduruyorum, sonra sürahiyi kaldırırken dönüyorum. "Doldurayım mı?"

Çenesini eğip sessizce başını sallıyor. Çünkü milyarder patronların arzularını duyurmak için kelimeler kullanmalarına gerek yoktur.

Belki onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, şehvetim o kadar azalır. Kibirli, düşünceli tavırları biraz can sıkıcı.

Kahveyi fincanına dolduruyorum, bakışlarını yüzümde, boynumda hissediyorum. Biçimsiz çuval gibi elbisemin altında vücudum ısınıyor.

Bunun üzerinde çalışmam gerekecek. Belki iç çamaşırımın altına buz torbaları saklayabilirim.

Hiç etkilenmemiş gibi yaparak cezveyi yerine koyuyorum ve buzdolabına yöneliyorum. Yarım buçukluğu kapıda, balı da cezvenin yanında buluyorum ve iki kabı da onun kupasının yanına koyuyorum.

Sonra donuyorum.

Krema ve bala bakıyor, sonra bakışlarını bana doğru kaldırıyor. "Kahvemi nasıl içtiğimi biliyorsun." Bu bir soru değil.

Kirpiklerimi kırıştırıyorum ve kafam karışmış gibi başımı eğiyorum. Bu sırada zihnim dönüyor.

Çünkü evet, kahvesini nasıl içtiğini biliyorum. O gece, otel odasındaki ilk sevişmemizden sonra oda servisini aradı ve özellikle yarım buçuk ve bal istedi. Balı unuttular, onun yerine şeker getirdiler ve nihayet doğru malzemelerle döndüklerinde, tam da ben bacaklarımı açmışken ve onun yüzü kahve içmekten başka şeylerle meşgulken kapıyı çaldılar.

Sonra küçük tenceredeki balın tamamını kullandık ve sadece küçük bir topak onun bardağına girdi.

"Pardon?" Gözlerimi kırıştırarak söylüyorum. Belki göz kırparak bundan kurtulabilirim. Göz kırp, göz kırp, göz kırp.

"Kahvemi nasıl içtiğimi biliyorsun," diye tekrarlıyor. Öne doğru eğiliyor, uzun parmakları bal kabının etrafını sarıyor. Üzerinde yatay çizgiler olan ahşap bal damlatıcılarından biri var, tam da bu amaçla kapaktaki bir yuvaya yerleştirilmiş. Kapağı açıp damlalığı çömlekten çıkarıyor, sonra ikimiz de balın şeritler halinde aşağı akmasını izliyoruz. "Sakın dosyamda olduğunu söyleme, çünkü yalan olduğunu anlarım."

"Yalan olduğunu nereden biliyorsun?" Kendime birkaç saniye kazandırmak için soruyorum.

Kupasına bal damlatıyor ve kalbim gümbür gümbür atıyor. Göğüslerime bal sürdüğünü hatırlıyorum. On dakika önce olmuş gibi hatırlıyorum. Dilinin törpüsünü. Ellerindeki sahipleniciliği. Oh, hayır, hayır, hayır. Bunu bütün bir ay boyunca yapabileceğimi sanmıyorum.

Gözlerini benimkilere dikti. Yine o konuşmama şeyini yapıyor ve bunun sessizliği doldurmam için bana baskı yapmak olduğunu biliyorum.

Ve lanet olsun ona, çünkü işe yarıyor. Ahlaksız bir seks gecesi ve meme uçlarımın onun ağzına girmesini içermeyen bir açıklama için çabalıyorum. "Tezgâhtaki balı kahve makinesinin hemen yanında gördüm, sanki tam da bu amaçla oradaydı," diye açıklıyorum aceleyle. "Ve sana doldurduğumda, bardağında kalan şeyin rengini gördüm. Süt ya da kremaya benziyordu." Elimi sallayarak onun endişelerini uzaklaştırıyorum. "İnanılmaz çıkarım gücümü kullandım."

Boğazından bir uğultu geçiyor. Kahveme bir damla krema koyarken ellerim titriyor, sonra onun da aynısını yapmasını bekliyorum. Kahveyi buzdolabına geri koyarken gözlerini üzerimde hissediyorum.

Krema bulutları fincanımın içinden süzülüyor ve onları dağıtmak için bir kaşık kullanıyorum. Sonra bir yudum alıyorum ve ona gülümsüyorum. "Alex'in bana ihtiyacı var," diyorum ve sonra mutfak kapısından süzülüyorum, sanki kalbim o kadar hızlı çarpmıyormuş gibi, kendi düşüncelerimi bile duyamıyorum.

Kapıdan çıkar çıkmaz, koşuşturmam koşuşturmaya dönüşüyor ve arkama bakmadan oturma odasına geri dönüyorum.

GÜN ÇABUK GEÇİYOR. Alex, William'a çok değer verdiği belli olan harika bir dadı. Bana kendi kız bebeği için ne kadar heyecanlı olduğunu söylüyor. Delmar Ajansı'nda çalıştığımız için aramızda bir bağ oluştu ve ben de ona Linda'nın işlettiği kreşte yarı zamanlı olarak çalıştığım onca yılı ve üniversiteye devam ederken onun yerini nasıl doldurduğumu anlattım. Linda'yı seviyor, tabii ki seviyor. Herkes Linda'yı sever. Linda, size her şeyi yapabileceğinizi hissettiren sert, sevgi dolu bir anne.

Biliyorum, çünkü bunu benim için o yaptı. Beni o kadar yüceltti ki, sahip olduğum tüm başarıları hak ettiğimi düşündüm.

Ve şimdi buradayım, en dipteyim. Yeniden başlıyorum. Bocalıyorum. Tekrar.

Günün sonunda Will'i yatmaya birlikte hazırlıyoruz. Batman pijamalarını seçiyor ve bize parkta bir güvercin ve akordeon çalan biriyle ilgili hiçbir anlam ifade etmeyen ama yine de çok eğlenceli bir hikaye anlatıyor. Alex

onun yanında yatağa otururken gülümsüyor. Yorgun olduğunu söyleyebilirim. Doğum yapmak üzereyken hâlâ çalıştığına inanamıyorum. Will yatağına yattığında ve babası ona masal okurken Alex bana sarılıyor ve gülümseyerek geceyi geçirmek üzere yanımdan ayrılıyor.

Görünüşe göre, Arlo onun için ilk çalışmaya başladığında onu ve kocasını binanın beşinci katındaki bir daireye yerleştirmiş. İşin avantajı.

"Bana binada başka bir daire bulmaya çalıştığını ama hiçbirinin müsait olmadığını söyledi. Bu yüzden birinci katta kalmak zorundasınız."

O muhteşem yatak odasını düşünüyorum. "Daha kötüsü de olabilirdi." Sırıttıyor. "Yarın görüşürüz!"

O asansör kapılarının ardında kaybolunca ben de personel mutfağına gittim. Şef Steve mutfağı temel malzemelerle doldurdu ve Laura bana evin sanal alışveriş listesinin bulutta nerede tutulduğunu gösterdi, böylece eksik olabilecek her şeyi ekleyebilirim.

Bu ay neredeyse hiç masrafım olmadığı için ayaklarımın üzerinde durabiliyorum. Ve her zaman arkamı kollayan kız kardeşime yardım ediyorum. Bunu gerçekten berbat edemem.

"Size bir şey sipariş etmemi isteyip istemediğinizi soracaktım ama görüyorum ki her şey kontrolünüz altında."

Yarım soğanı dilimlemek için kullandığım bıçak dondu. Yana doğru bakıyorum ve Arlo'nun mutfağın girişindeki duvara yaslandığını görüyorum. Koyu yeşil bir tişört giymiş, teni yalamaya çok müsait görünüyor. Ya da onu yalamakla ilgileniyor olsaydım öyle görünürdü. Ki ilgilenmiyorum.

"Tavada kızartma yapıyorum," diyorum ona, soğana dönerek. "Sen de ister misin?" Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüveriyor ve içim burkuluyor. Ona tekrar bakıyorum. "Ama benim yemeklerimi yargılayamazsın. Kurallar böyle."

Duvarı itip yaklaşıyor ve bıçak becerilerimi inceliyor. Burnumu gıdıklayan soğan ısırganının altında onun kokusunu alabiliyorum. "Son baktığımda," diyor alçak bir sesle, "burası benim evim. Kural koyabileceğini kim söyledi?"

"Burası senin evin olabilir," diyorum, "ama önümüzdeki yarım saat boyunca burası benim mutfağım."

Sırıttıyor, iki yanağındaki uzun gamzeler ortaya çıkıyor. Parmaklarımın ucuyla onlara dokunmak, kirli sakalının tenime sürtünmesini hissetmek istiyorum.

Kalbim çırpınarak soğana dönüyorum ve kesme tahtasının köşesine düzgün bir yığın halinde itiyorum. Bir mantar kapıyorum ve onu da dilimlemeye başlıyorum.

onun dikkatli gözleri.

Hafifçe geri çekiliyor, ocağın karşı tarafındaki tezgâha yaslanıyor. Tekrar nefes alabiliyorum. Elleri tezgahın kenarına kıvrılıyor, uzun bacakları önünde uzanıyor. "Bugün nasıl geçti? William mutlu görünüyordu."

Gülümsememe engel olamıyorum. "O harika bir çocuk." Mantarı bitirip ondan da düzgün bir yığın yapıyorum ve sonra buzdolabından birkaç bezelye alıyorum. "Bunu sadece senin oğlun olduğu için de söylemiyorum," diye ekliyorum bezelyelerin saplarını keserken.

Sobanın diğer tarafından bir huff. "Bunu duyduğuma sevindim. Benim hakkımda güzel bir şey söylemeni istemem."

"Sana hizmet ediyorum, gerçekten," diyorum gülümsememi gizlemeye çalışarak. "Yağcılık sadece egonu şişirir."

"Ve zaten çok büyük."

"Aynen öyle." Son sapı kararlı bir şekilde kesiyorum, sonra düzgün bir bezelye yığını yapıyorum. Sırada kırmızı biber var.

Arlo yumuşak, kontrollü bir hareketle kendini tezgâhtan itti ve mutfağın karşı tarafındaki şarap rafına yöneldi. Izgarada istiflenmiş iki şişeden birini çekip çıkarıyor ve kaşlarını çatarak etiketine bakıyor. Sonra yerine koyuyor ve mutfaktan dışarı çıkıyor.

Merakla köşeden bakıyorum ve asansörlerin bulunduğu koridorun diğer ucunda gözden kaybolduğunu görüyorum. Duvardaki bip sesi çıkaran küçük bir kontrol panelini dürtüyor ve gözden kayboluyor. Gerçekten takip etmemeliydim ve eğer bir kedi olsaydım, şu anda çoktan ölmüş olurum. Ama bıçağı tezgâhın üzerine bırakıp onu takip ediyorum ve devasa bir şarap mahzeninin önünde duruyorum. Sağlam bacağıma yaslanıyorum, çünkü bugün ayakta geçirdiğim onca zamandan sonra bileğim zonklamaya başladı.

Dün gece Nikki'nin topuklularını giymemem gerektiğini biliyordum.

Arlo'yu cam kapıdan görebiliyorum, şişelerle dolu bir rafın önünde çömelmiş duruyor. Bir kırmızı şişe alıyor ve etiketine bakıyor. Sonra göğsüne ve başına dokunuyor, sanki cebinde bir şey varmış gibi. Başını hafifçe sallayışını izliyorum, sonra kaşlarını çatarak şişeye bakıyor. Ayağa kalkıyor.

Kaçmak için çok geç - ben mutfağa varmadan koridorda beni görecektir - bu yüzden sadece gülümsüyorum ve camdan bakışlarımla karşılaştığında bir aptal gibi el sallıyorum. Kapı bir serin hava dalgasıyla açılıyor, sonra arkasından kilitleniyor. Şişeyi kaldırıyor. "Bu senin mutfağındakinden daha iyi."

"Senin sözüne güvenmek zorundayım," diyorum ona ve terk edilmiş kızartmama geri dönüyorum.

"Şarap içmez misin?"

Omzumun üzerinden bakıyorum, bakışlarını popomun genel çevresinden kaldırdığını yakalıyorum, bu çılgınca çünkü tam olarak sıfır kıvrımı ortaya çıkaran bir kılıf elbise giyiyorum. Ona parlak bir gülümseme veriyorum. "Dairemde tuş kilidi olan bir şarap odam yok diyelim."

Bileğimin yan tarafında ağrı zonklasa da topallamamı gizlemeye çalışıyorum. Dün gece sadece spor ayakkabılarımı giymeliydim. Genelde o kadar sert dans etmem ama o kadar gergindim ki saatlerce dans ettim. Şimdi bunun bedelini ödüyorum ve bu bana her şeyimi kaybettiğim ve sıfırdan başlamak zorunda kaldığım ilk zamanı hatırlatıyor. Hayatım uzun bir Yılanlar ve Merdivenler oyunu oldu. Tam hayatımın yoluna girdiğini hissetmeye başladığımda, basamakları tırmanıp bir yerlere ulaştığımda, bir yılanın üzerine düşüyorum ve tekrar en başa kayıyorum.

Ama bunu iki kez yaptım, değil mi? Tekrar yapabilirim. Unut bunu. Tekrar yapıyorum.

Üniversitedeki eski bir spor sakatlığı da beni durduramayacak. Başarısız finans kariyerimin anısı da beni durdurmayacak. Yol boyunca Arlo'nun gözlerini üzerimde hissederek topallamamı gizlemek için elimden geleni yapıyorum.

Ben dolaplardan birinden bir wok çıkarırken o iki bardak buluyor. Pilav tenceresini kontrol ediyorum ve hazır olmasına daha birkaç dakika olduğunu görüyorum, bu yüzden henüz pişirmeye başlamıyorum. Karıştırmalar çok çabuk bir araya geliyor.

Ondan bir bardak alıyorum ve tepkimi incelediğini bilerek bir yudum alıyorum. "Güzelmiş," diyorum.

"Nefret ediyorsun."

Gülüyorum ve bana garip, asık suratlı bir bakış atıyor. Üç yıl önceki gülüşümü hatırlıyor mu? Beni nasıl bu kadar kolay okuyabiliyor? "Nefret etmiyorum. Sadece pek şarap içen biri değilim."

"Ne içersin?"

Ona en çok Moscow mules sevdiğimi söyleyemem, çünkü o gece içtiğim şey buydu. İçkinin servis edildiği bakır kap hakkında konuştuk, içkinin bu kapta servis edilmesi geleneğinin nasıl bir pazarlama kampanyası olarak başladığını anlattık. İki arkadaş votka ve zencefilli bira satmaya çalışıyorlardı ve bakır bardak da bunun için ikonik bir kap haline gelmişti. En azından benim için unutulmaz bir konuşmaydı. O geceyle ilgili her şey unutulmazdı.

Arlo'ya kendim hakkında ne kadar az ipucu verirsem o kadar iyi. Sadece bir gece beraberdik ama konuştuk. Seviştik. Hatta sarıldık. Elbette, ikimiz de çakırkeyiftik. Duvara ve masaya bile çarptı, yani tamamen ayık olmadığını biliyorum, ama hatırlaması riskini göze alamam. Bu utancı kaldıramam.

"Daha çok biracı bir kız," diyorum ona.

Kaşları daha da çatıldı. "Ben de buna pek inanmıyorum."

Dilimi şaklatıyorum ve gözlerimi deviriyorum, dramayı artırıyorum. "Tabii ki bilmiyorsun. Bay Şüpheli."

Dudakları tekmeliyor ve şarabından bir yudum alıyor. Kadehi sapından tutuyor, o güçlü ellerin narin bir dokunuşu. Göz kırıyorum ve pilav tenceresini tekrar kontrol ediyorum. Zamanlayıcı geri sayıyor ve sanırım artık kızartmaya başlayabilirim.

Ben bir araya getirirken Arlo yaklaşıyor, göğsünün sıcaklığı omzumun yanında bir cehennem gibi. Niyetli bir şekilde beni izliyor, sonra başını sallayarak ve gürleyerek "Teşekkür ederim" diyerek dumanı tüten bir kase yemeği kabul ediyor. Mutfağın diğer ucundaki küçük yarımada'nın iki yanında oturarak yemek yiyoruz ve Arlo çatalını yemeğe doğrultuyor. "Güzel olmuş," diyor ve bu beni olması gerekenden daha fazla memnun ediyor.

"Teşekkürler."

"Bir dahaki sefere senin için yemek yapmam gerekecek." Bir ısırık daha alıyor ve midem küçük bir dans yapıyor.

"Yemek yapabiliyor musun?" Isırıkların arasına sıkıştırıyorum.

Gözlerini kırıştırıyor, bakışlarını benimkilere kaldırıyor. "Bana inanmıyor musun?"

Çatalımı ona, vücuduna doğrultuyorum. "Sen...sen. Milyarderler yemek yapmaz."

"Milyarderler hakkında ne biliyorsun?"

"Kilitli şarap odaları ve üç katlı çatı katları olduğunu biliyorum." Kaşlarını çatıyor ve bir ısırık daha alıyor. Yutkunuyor. "Yemek yapabilirim."

"Gördüğüm zaman inanacağım." Küstahlaşıyorum. Kendim oluyorum. Bunu durdurmam gerek. Bonnie mülayim dadı küstah değil. Profesyonel, soğuk ve biraz da sıkıcı. Unutulabilir.

Yine de ben de unutulabilirim, değil mi?

Ama işte buradayım, patronumla yemek yiyorum, kendi kurallarımı çiğniyorum, kendim oluyorum, bir yandan yemek tabağıma bakarken bir yandan da tezgâhın üzerinden atlayıp onun sikine konmak istiyorum.

Belki de ateşle oynamak istememe neden olan şey budur - her şeyin kontrolden çıktığını hissetmek ve ağızından çıkan soru, içimdeki bu girdaplı, çalkantılı duyguya doğal bir yanıttır. "Ne sakladığımı hâlâ çözemedin mi?"

Kasesini yere bırakıyor. Gözlerimiz buluştu. Ayağa kalkıyor.

Kalbim işini nasıl yapacağını unutuyor, sonra iki kat daha fazla atarak bunu telafi etmeye çalışıyor. Yarımadanın ucunda dönüyor, kaseyi elimden alıyor ve sırtım tezgâha dönük olacak şekilde beni döndürüyor. Elleri iki yanımdaki tezgâhın üzerine düşüyor, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzağa eğiliyor.

Titriyorum, farkındayım. Şehvetten, sinirden ve tehlikeden titriyorum. Yüzü yaklaşıyor, dudakları şakağıma yaklaşırken sıcaklığı yanağıma yakıyor.

"Hayır, ama yapacağım," diyor, nefesi kulağımın kabuğunda geziniyor. "Bana inanıyor musun?"

Onun hiçbir parçası benim hiçbir parçama dokunmuyor ama ben onu her yerde hissediyorum. Parmak uçlarımda. Kalçalarımda. Dizlerimin arkasında.

Şu anda ateşle oynamıyorum bile; ateşin tadını çıkarıyorum. Ayak parmaklarıma kadar yanıyor, bu hisle gülüyor ve dans ediyorum. Dudaklarımdan küçük bir nefes kaçıyor ve boynumda atan nabızı görüp görmediğini merak ediyorum. Kesinlikle hissedebiliyorum, güm güm atıyor, bayılmama yardımcı olmak için elinden geleni yapıyor.

"Hiçbir şey saklamadığımı ihtimalini hiç düşündün mü?" Fısıldadım. Fısıltı olarak çıkmaması gerekiyordu ama çıkıyor. Nefes nefese, hırıltılı ve tamamen şeffaf. Muhtemelen külotumun ne kadar ıslak olduğunu biliyordur.

Arlo, ateşini de yanına alarak doğruldu. Bir süre önümde durup beni izliyor, sonra uzanıp kâsesini alıyor. Yemeğini bitiriyor, kaseyi bulaşık makinesine koyuyor ve ellerini bir kurulama bezine siliyor. "Yemek için teşekkürler Bonnie," diyor ve sonra uzaklaşıp üst kattaki ininde kayboluyor.

Kendi yemeğimi bitirmeyi başardım ve sonra yatak odama çekildim. Tavana bakıyorum, kalbim hala doğru çalışmıyor, bu işi almanın ne kadar büyük bir hata olduğunu yanlış değerlendirip değerlendirmediyimi merak ediyorum.

Çünkü bu adam beni sadece utandırıp küçük düşüremezdi. Beni tamamen yok edebilirdi.

BÖLÜM 8

I Oraya inmek bir hataydı. Ayaklarım beni Bonnie'nin olduğunu bildiğim yere götürdü, sanki hafızamın iplerini saklandıkları yerden çıkarabilirmişim gibi. O küçük mutfakta yemek pişirmesini izlemek yardımcı olmadı. Bana acı veriyordu.

Alice ile sahip olduğumu sandığım her şey sadece bir yanılsamaydı.

Dünyadaki tüm para parmaklarımın ucunda ama bir şeyler hep eksik kalıyor. Oğlumla vakit geçirdiğimde bütün olmaya daha yakın oluyorum ama daha fazla anlam arzuluyorum. Tatmin. Bir mutfak tezgahında mütevazı bir yemek, kalbimi son düzine randevumdan ve son yüz iş anlaşmamdan daha fazla rahatlatmıştı.

Bonnie. Onun sinsi bakışları ve kaşlarının kavisini. Burnunun eğimi ve bir yerde dururken tek bacağının üzerine eğilmesi. Onu tanıdığımı hissediyordum.

Belki de doğruyu söylüyordur ve benden bir şey saklamıyordur. Belki de yaşadığım duygular basit bir şehvet ve yalnızlıktır. Bu, fiziksel arzuyu daha fazlası olarak yanlış yorumladığım ilk sefer olmazdı.

Alice'le olan da bu değil miydi? Birlikte patlıyorduk ve ben bunun aşk olduğunu düşünmüştüm. Yanılmışım.

Bonnie'yi öpmek istiyordum. Bundan da öte, kaselerimizi tezgâhtan alıp saçlarını kavramak, sonra güzel kışını kenara yerleştirip kendi adını unutana kadar onu becermek istiyordum. Bu duygu içimde azgın bir canavardı, kalbimin gizli bir köşesinden kaba bir ihtiyaçtı.

Ama ona dokunamam. Benim için çalışırken olmaz. Bir şey sakladığında olmaz.

Peki bu topallama da neyin nesi? Şarap odasından dönerken fark ettim. Saklamaya çalışıyordu ama anlayabiliyordum. Öyle mi?

Bir sakatlığı mı var? Ciddi bir şey mi? Kendimi ona karşı korumacı hissetmemi sağlamak için bir çeşit manipölasyon mu? Eğer öyleyse, işe yarıyor.

Dönüp duran düşünceler beni huzursuz ve öfkeli yapıyor.

Üçüncü kattaki spor salonuna gidiyorum ve tişörtüm terden sıırıslıklam olana kadar koşu bandında koşuyorum. Sonra zihnim boşalana kadar ağırlık kaldırıyorum ve kendimi neredeyse yeniden aklı başında hissediyorum. Zihnimi boşaltmaya yetmeyeceğini bildiğim için yüzüme bir havlu siliyorum ve bir şişe su içiyorum.

Aşağı inip oğlumu kontrol ettiğimde, odasında vanilyalı keklerin solmakta olan kokusunu alıyorum. Bonnie'nin bugün Will'le birlikte olmasını, o konuşurken gülmesini çok sevdim. En sevdiği oyuncakları gösteriyor, Bonnie'nin tepkilerini dikkatle inceliyordu. Will şimdiden Bonnie'ye abayı yakmış durumda ve onu suçlayamam. Bonnie, Will'in beş yaşındaki tüm güçlü fikirlerini sanki onun için önemliymiş gibi dinledi. Ona saygılı davrandı ama yine de sertti. Will hiç itiraz etmeden dişlerini fırçaladı, sonra da onayını ölçmek için kocaman bir gülümsemeyle ona baktı.

O duyguyu bilirim. Bonnie ile aynı odada olup da bakışlarınızın ona yönelmemesi imkansız. Kendini saklamaya çalışıyor ama dünyanın merkezi o. Tanrım, ben ne düşünüyorum ki? Bonnie'ye beş yaşındaki oğlum kadar kapıldım.

Will yatağında kayıyor, elleri Batman yatak örtüsünün üzerinde rahatlıyor. Siyah saçının bir teline dokunuyorum.

Mantıklı düşünüyor olsaydım, bu duyguları alır ve doğal sonuçlarına kadar okurdum: felaket. Buraya daha önce de gelmişim. Alice beni küçük parmağında oynattı, sonra da yakınlığımızı kullanarak beni sırtımdan bıçakladı. Umutsuzluğun eşiğinden dönmem yıllarımı aldı. Will olmasaydı, bunu başarabilir miydim, emin değilim.

Bir daha olmayacak.

İnsanları okumaktan gurur duyarım ve Bonnie'de bir şeyleri kaçırdığımı biliyorum. Ne sakladığını öğrenene kadar gitmesine izin veremem. Derimin altındaki bir kıymık gibi; ben onu çıkarana kadar kabuk iyileşmeyecek.

Oğlumun elleri yumruk şeklinde kıvrılıyor ve parmaklarımın yanağını okşamasına izin veriyorum. Teni daha önce hissettiğim her şeyden daha yumuşak. Bu küçük adam dünyaya geldiğinde, içimde sismik bir değişime neden oldu ve Alice'in benimle ne kadar kötü oynadığını öğrendiğimde, fay hattı o kadar derinleşti ki, daha önce olduğum adama asla geri dönemeyeceğimi biliyordum.

Oğlum için dünyayı yakabilirim, yeni güzel dadısı da dahil.

Odasından çıkıp kapıyı yavaşça kapatarak üst kata ve ofisime çıkıyorum. Orada özel dedektifimi aradım.

"Benim için neyin var?"

Greg, herkesin kirli çamaşırlarını ortaya çıkarabilen yaşlı, aksi bir eski polistir. Telefonda mırıldanıyor. "İşten ayrılmasıyla ilgili garip bir şey var. Bir yıl önce olmuş."

Bilgisayarımdaki dosyasını açtım ve Greg'in onu güncellediğini gördüm. Kaşlarımı çattım. "Holt & Holt'ta çalışıyordu."

Mırıldanıyor. "Evet."

"Bana kur yapan aynı hedge fonu. Yatırım portföyümü yönetim için kendi yetenekli ellerine devretmemi isteyenler."

"Bunu fark ettim, evet," diye yanıtlıyor Greg.

Görünüşe göre Nortley artık baş şüphelimiz değil. Greg'e Bonnie'yle bir ilgileri olup olmadığını araştırmasını söyleyeceğim ama Bonnie'nin serbest yatırım fonuyla bağlantısı çok daha ilginç.

Holt & Holt Wall Street'te büyük bir firma. Serbest yatırım fonunun yönetiminde altmış milyar dolara yakın varlık var ve aylardır bana kur yapıyorlar. Bonnie'nin şirket tarafından işe alınması -dosyasını tekrar kontrol ediyorum- üniversiteden doğrudan mezun olması onun son derece zeki olduğunu gösteriyor. Dadı olarak çalışmaya geri dönmeden ve benim için çalışmaya başlamadan sadece bir yıl önce işi bıraktı.

Bir şeyi gözden geçiriyorum. Neden kız kardeşinin yanında çalışmak için finans kariyerini bıraksın ki? Bu benimle mi ilgili? Holt & Holt'un ona ödediği paraya kıyasla çok az kazanıyor olmalı.

Arkama yaslanıyorum, midemde hastalıklı bir his dolaşıyor. "Oldukça büyük bir tesadüf gibi görünüyor."

"İşten ayrıldığında neler olduğunu öğrenmeye çalışıyordum. Bir yılı aşkın bir süre önceydi ve şu ana kadar duyduğum kadarıyla dostane bir şekilde ayrılmamış. Ama bu bir söylenti olabilir."

"Ve dedikodular yayılabilir."

"Aynen öyle." Hattın diğer ucunda bir klavye tıkırdıyor. "Gelecek hafta Holt & Holt için çalışan bir kadınla konuşacağım, o zaman daha fazlasını öğreneceğim. Bir yönetici. Bonnie'den kısa bir süre sonra ayrılmış gibi görünüyor, bu yüzden ne olduğunu biliyor olabilir ve konuşmaya istekli olabilir."

"Tamam," diye cevap veriyorum, düşüncelerim dönüyor.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?" Greg soruyor. "Bu röportajda kullanabileceğim bir şey var mı?"

"Benden bir şey saklıyor," diye cevap veriyorum, "ama bilmiyorum Greg. İçimden bir ses bunun kötü niyetli olmadığını söylüyor. Yine de özgeçmiş olduğca kötü."

"Onu kovacak mısın?"

"Neden burada olduğunu öğrenene kadar olmaz."

Greg mırıldanıyor. "Daha fazlasını öğrendiğimde sizi bilgilendireceğim."

Telefonu kapattık ve sandalyemde arkama yaslandım. Göğsümü karanlık bir his kaplıyor.

Eğer Bonnie eski işverenlerine bilgi vermek için buradaysa, o yatırım fonunu paramparça ederim.

Kükürt ve yıkım düşüncelerimi bölen telefonum masanın üzerinde tıkırdıyor ve en iyi arkadaşımın adıyla aydınlanıyor.

"Hey, Rome."

"O yaşıyor."

Homurdanıyorum, ayaklarımı masaya vururken sandalyemde geriye yaslanıyorum. "Ne oldu?"

"Sen ve ben İbiza'dayız. İki saat içinde ayrılıyoruz. Biz konuşurken ekibim jeti hazırlıyor."

Rome benden on yaş kadar genç. Çok çalış, daha çok oyna mantığıyla yaşayan bir reklam yöneticisi. Yıllardır arkadaşız. Noble Vakfı'nın amaçlarına cömertçe bağışta bulunur.

Oflayıp puflayarak tavana bakıyorum. "Artık bir oğlum var, Rome. Ve kırklı yaşlarımdayım. İbiza'ya bir grup çocukla parti yapmaya gitmiyorum."

"Tamam. Mykonos'a gideriz. Çocuğu da getir. Hatunlar bekar babalara bayılır. İşe yarayabilir."

"Tam bir pisliksin."

Roma güler. "Hadi, Arlo. Biraz yaşa."

"Yapamayacağımı biliyorsun. Planlamam gereken bir hayır yemeği var ve halka arz üzerinde çalışıyorum."

"Üç yıl önce yavrularını benimle Mikonos'a getirecektin. Şimdi çalışmaktan başka bir şey yapmıyorsun."

"Beni buraya getiren şey işim." Manhattan'ın en yüksek gökdelenlerinden birinin en üst katında yer alan ev ofisime bakıyorum.

"Biraz gevşemezsen iş seni yerin dibine sokacak." "Evet, geçen sefer gevşemeye çalıştığım da bunun nasıl sonuçlandığını gördüm."

"Eski karın boktan biriydi ama artık yok. Sen kazandın. Her şey bitti."

Homurdanıyorum. Rome, Alice'in bana ne yaptığını gördü. İhaneti gördü ve parçaları toplamama yardım etti. O ve kız kardeşim Beth, oğlumu yanımda tutmak için, Alice'in kaburgalarımın arasına bir bıçak daha sokamayacağından emin olmak için neler çektiğimi gerçekten bilen tek insanlar.

İçini çeker. "Tamam. İbiza'ya tek başıma gideceğim ve tanıştığım tüm süper modellerin fotoğraflarını sana göndereceğim."

"Bunu sen yap."

"Sana ne oldu dostum?" dediğinde sesindeki kaş çatma ifadesini duyabiliyorum.

Eğer Roma'ya güvenemezsem, kimseye güvenemem. Elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Yeni dadımız benden bir şeyler saklıyor. Ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışırken evden çalışıyorum."

"Yani? Onu kov ve yenisini al. Daha da iyisi, bu işi Laura'ya yaptır. Sen gerçek işlerle uğraşırken ellerini temiz tut."

"Neler olduğunu öğrenene kadar olmaz."

Düşük bir mırıltı kıkırdamaya dönüşür. "Dur tahmin edeyim. Güzel bir kız ve belden aşağısında özel küçük karıncalanmalar hissettiriyor."

"Canın cehenneme, Roma."

"Biliyor musun, Londra'daki o hatundan beri eskisi gibi değilsin."

Ayaklarımı yere indiriyorum, sinirleniyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Hiç görmediğin bir kadınla tek gecelik bir ilişki seni açıkça mahvetmiş, adamım."

"Onu gördüm."

"Yüzün vücudundan on santim uzaktayken onun parçalarını gördün. İtiraf etmeliyim ki, bu benim de en az bir sonraki erkek kadar hoşuma giden bir bakış açısı, ancak bu size resmin tamamını göstermiyor."

Gözlerimi düzeltirmeden önce ileri derecede miyoptum. Londra'daki o gece beni bu kadar derinden etkilememeliydi. Kadının adını bile bilmiyordum. Yüzünü hiç net göremedim, çünkü aptal gözlüklerimi kaybetmiştim, yine. Sonra ben uyanamadan gitti. Bunu Roma'ya anlattığımda, bir hafta boyunca gülmeyi bırakmadı. Tam bir yıl boyunca bana kör ihtiyar dedi.

"Onu gördüm," diye tekrarlıyorum, sesim kısık bir hırıltıyla çıkıyor.

"Sokakta onun yanından geçsen, hiçbir fikrin olmazdı, Arlo. Bana gözlerinin ne renk olduğunu bile söyleyemezsin."

Öfkelendim. Haklıydı. O gece, yıllarca bokun içinde debelendikten sonra hayatımda parlak bir noktaydı. Boşandıktan sonra bağ kurduğum ilk kadındı. Bana yaşadığımı hissettirdi.

Ve ben onun adını bile bilmiyordum.

"Yine de seni bu kadar etkilediğine göre iyi bir kadın olmalı. Yıllar oldu dostum."

"Neden onun hakkında konuşuyoruz ki? Onunla bir daha asla görüşmeyeceğim. Bu dadımın benden bir şey saklamasıyla ilgili. Ne olduğunu öğreneceğim, sonra da onu kovacağım."

"Doğru."

"İbiza'nın, Mikonos'un ya da gideceğin başka bir yerin tadını çıkar." "Eğleneceğim. Gelmek istemediğine emin misin?"

"Eminim." Gergin ve sinirli bir şekilde telefonu kapattım. Neden o kadından bahsetmek zorundaydı ki? Önemli bir şey değildi. Sadece bir geceydi. Yarı sarhoştum ve çoğunlukla kördüm. Seks yaptık. Kadın gitti. Hikayenin sonu.

Damarlarımı zehirleyen öfke dalgalarını görmezden gelerek ofisimden çıkıp yatak odama doğru ilerliyorum. Bunun eski karımla ya da Londra'daki yabancıyla hiçbir ilgisi yok. Benimle neredeyse hiç ilgisi yok.

Sadece yeni dadımın ne sakladığını bilmek istiyorum, sonra onu kovabilirim. Bonnie'yi hayatımdan ne kadar çabuk çıkarabilirsem o kadar iyi.

BÖLÜM 9

I Cumartesi sabahı. Bugün ve yarın William ve Alex'le tam gün olacak ve ardından önümüzdeki hafta Pazartesi'den Perşembe'ye kadar anaokuluna gitmeyecek. Sadece bir ay çalışacağım için sadece her iki pazarda bir işim bitiyor. Bu da Arlo'nun düşünceli ve yoğun varlığından kurtulmam için bir hafta ve bir günüm olduğu anlamına geliyor.

Dün Alex bana Will çok küçükken bir gece bakıcısı olduğunu, ancak Will gece uyumaya başladığında gece görevlerini Arlo'nun devraldığını söyledi.

Bu beni şaşırttı. Onun konumundaki bir adamın önemli, milyarder işleriyle uğraşırken çocuk bakımını bir çalışanına havale etmesini beklerdim. Wall Street'teki patronlarımın ve iş arkadaşlarımın çoğu böyleydi. Çocukları umurlarında bile değildi.

Dün gece, tavana bakmaktan yorulduğumda, internetin en ücra köşelerinde Arlo Noble hakkında bulabildiğim her şeyi derinlemesine araştırmaya başladım. Galalarda ve yardım etkinliklerinde çekilmiş bir sürü fotoğrafını buldum. Fotoğraflarda genellikle ciddi ve asık suratlıydı, etrafı ışıltılı akranlarıyla çevriliydi. Benim doğduğum yıl çekilmiş, lise birinci sınıftayken çekilmiş bir fotoğrafını buldum.

Yaş farkı, o fotoğrafı görmeden önce aklıma gelen bir şey değildi. Benden on altı yaştan biraz daha büyük ama geceyi birlikte geçirdiğimizde bunu fark etmemiştim. O ilk şirketini sattığında ben atkuyrukluydum. Ben lise matematik dersinde çilek aromalı dudak parlaticısı sürerken ve aşık olduğum sarkık saçlı, çetrefilli bacaklı Ben Chalmers'a bakarken o ilk milyarını kazanmıştı.

Kırk dokuz yaşından daha genç görünüyor. Ya da belki de sadece yaşlanmamışlık aurasına sahip, onu daha fazla gibi gösteren o titreşen güç ve enerji

bir ölümlüden daha fazla.

Telefonuma bağlı bir bebek monitörü uygulaması var ve William'ın beş kırk beşte uyandığını haber veriyor. Yukarı çıkıyorum ve William'ı oyun odasında bağdaş kurmuş, Bay Freeze ile Batman arasındaki destansı savaşımızı altı yüzüncü kez yeniden canlandırırken buluyorum.

Bana sırtıyor. "Merhaba."

"Günaydın Will," diyorum kapıya yaslanarak. "Kahvaltı ister misin?"

"Krep alabilir miyim?"

"Tabii," diye
yanıtlıyorum.

Alex kapıda beliriyor ve benim role çoktan girmiş olmama şaşırıyor. "Kusura bakmayın geciktim," diyor, gözleri kamaşmış bir halde. Eliyle şişliğini düzeltiyor. "Bu küçük kız dün gece kaburgalarımı tekmelemeyi bırakmadı. Sonunda saat beş civarında uyuyakalmışım ve alarmımı kaçırmışım."

"İstersen yarın daha geç başlayabilirsin," diyorum ona. "Sabahı tek başıma yapmanın sakıncası yok."

Bana minnettar bir gülümseme veriyor. "Bunu kabul edebilirim."

Mutfağa gidiyoruz, William önümüzde koridoru arşınlıyor. Köşedeki koltuğa kayıyor ve Bay Freeze ile Batman'i masanın üzerine yerleştiriyor. Alex ona bir bardak portakal suyu getiriyor.

Şef Steve her üç günde bir gelip buzdolabını hazır yemekler ve atıştırmalıklarla dolduruyor. Dondurucuda *çok* ilgi çekici görünen dondurulmuş kahvaltı burritoları görüyorum, bu yüzden bir tanesini çıkarıp kendim için tezgâha koyuyorum. Sonra krep için gerekli malzemeleri buluyorum ve mırıldanarak hamuru karıştırıyorum.

Arlo içeri girdiği anda hissediyorum. Varlığı tenimi ürpertiyor, her saç köküne, kumaşın tek bir ilmeğinin bile tenime sürtündüğü her yere farkındalık getiriyor. Doğruluyorum ve kapı aralığında durduğu yerde ona doğru dönüyorum. "Günaydın," diyorum, bakışlarındaki karanlık içimin sıkışmasına neden olsa da yüzümü hoş bir gülümsemeye ayarlayarak.

Bakışları beni atlayıp doğruca Alex'e yöneliyor. "Az önce kız kardeşim aradı. William'ı görmek istiyormuş, o yüzden Bonnie ve ben onu götüreceğiz. Sabah izinli olabilirsin."

Doğruldu. "Oh. Önümüzdeki ay için oyun günü programını gözden geçirecektik, ama sanırım..." Bana baktı. "Bu bekleyebilir."

Başımı salladım. "Uh-huh."

"Yirmi dakika içinde yola çıkacağız," diyor Arlo. Oğlunun yanına gider ve saçlarını karıştırır.

Will gülümsüyor. "Merhaba baba."

"Hey." Yüzündeki sert çizgiler yumuşuyor. "Bu sabah Beth teyzeni kafesinde görmeye gideceğiz."

"Sıcak çikolata alabilir miyim?"

Arlo sırtıyor. "Elbette." Will'in başını öper, sonra doğrulur, topukları üzerinde döner ve kapıdan çıkıp gözden kaybolur.

Alex gözlerini kocaman açarak bana baktı.

"Ne?" diye sordum.

"Hiçbir şey!" Gülümsüyor. "Harika olacaksın."

Kaşlarımı çatтым. "Ne demek istiyorsun? Kız kardeşi nasıl biri?"

"Kız kardeşi harika biri. Sadece..." Eğiliyor. "Arlo bazen o ruh hallerinden birine giriyor." Gözleri genişliyor, kapıya bakıyor. "Ama iyi olacak. Muhtemelen işle ilgili kötü bir haber almıştır."

Başımı sallıyorum, Arlo'nun benimle aynı odada olduğu her an "o ruh hallerinden birinde" olduğunu kabul etmek istemiyorum.

Kısa bir süre sonra William'ın çantasını ihtiyacım olabilecek her şeyle doldurmuştuk ve ben de çapraz askılı çantamı omzuma asmışım. William aptalca bir yürüyüş yapıyor, beni güldürmek için kollarını sağa sola sallıyor. Güldüğümde bana hayatımda gördüğüm en şirin, en muzip sırtışı atıyor. Midemdeki düğüm gevşiyor. Sevimli çocuk.

Arlo'nun konutunun ikinci katında, alt kata göre çok daha görkemli bir asansör lobisi vardır. Zemini zengin mermer kaplıyor ve köşede taze çiçeklerle dolu devasa bir vazo yükseliyor. Benden daha uzun. İlginç, soyut sanat eserleri asansörün tam karşısında onurlu bir yer kaplıyor, öfkeli, kaotik bir renk ve enerji karmaşası. Bana Arlo'yu hatırlatıyor.

Alex, Will ve beni açık asansörün yanında beklerken patronumun alnında karanlık bir ifade var. İlk kez bana bakmıyor; kaşlarını çatmış telefonuna bakıyor. Üçümüz yaklaştığımızda başını kaldırıyor ve asansöre girerken başını sallıyor. Onu takip ediyoruz, lobiye inmeden önce Alex'in katında duruyoruz.

Dışarıda bir limuzin bizi bekliyor, kapının hemen önündeki kaldırımın yanına park etmiş. Şoför aceleyle dışarı çıkıp bizim için arka kapıyı açıyor ve arka bankta bir yükseltici koltuk görüyorum. Önce Arlo giriyor ve şoför-

Fernando, hatırlıyorum, atıştırmalıklar ve oyuncaklarla dolu çantamı alıp bagaja yerleştiriyor.

Will yükseltici koltuğuna tırmanıyor ve emniyet kemerini kapıp bana uzatıyor. Takıyorum ve ona göz kırpıyorum, sonra limuzinin geri kalanını incelemek için dönüyorum.

Yana bakan banklardan birinde Arlo'nun yanında bir koltuk var ama ben onun karşısına oturmayı tercih ediyorum. Aramızdaki ince konsola uzanıp onu açıyor ve bana bir şişe su uzatıyor. Onu alıyorum ve parmaklarımız birbirine değiyor. Bu dokunuş içimde bir sarsıntı yaratmamalıydı. Gerçekten, gerçekten yapmamalıydı. Ama yapıyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, sonra şişenin üstünü çevirip kapatıyorum.

William aniden Batman heykelciğini limuzinin diğer tarafına fırlatır ve "Hayıııııı!" diye bağırır, ardından manyakça güler ve Mr. Freeze'i sallar.

Arlo sertçe, "Arabada olmaz, Will," diyor.

Will korkmuş bir halde çenesini eğiyor.

Heykelciği almak için konsola doğru uzanıyorum ve tam uzandığım sırada limuzin trafiğe giriyor. Tüm ağırlığımı yaralı ayak bileğimin üzerine biniyor ve yana doğru düşerken küçük bir inilti çıkarıyorum. Eklem bazen bunu yapıyor; ağırlığım altında kendini bırakıyor. Bu yüzden salsa dansı yapmadığım sürece artık nadiren topuklu ayakkabı giyiyorum. O zaman bile Nikki'nin bana ödünç verdiklerinden daha sağlam bir şey giyiyorum.

Ben yalpalarken, Arlo geniş ve sıcak ellerini omuzlarıma koyarak beni sabitliyor, sonra yerime oturduğumda bana kaşlarını çatıyor.

"Emniyet kemeri," diye bağırıyor.

Bu ses tonu cidden gereksiz. Ona kaşlarımı çatma sırası bende ama William'a oyuncakını geri vermeden önce emniyet kemerimi takıyorum. İki figürü birbirine çarpıyor ve Bay Freeze dramatik bir şekilde ölüyor. Oyuncakları bir daha fırlatmıyor ama yüzünde muzip bir ifadeyle babasına bakıyor, sanki bunu düşünüyor gibi.

Emniyet kemerimi takıp yerleştiğimde, birinin karşısına oturup ona bakmamanın gerçekten zor olduğunu fark ediyorum. Ama bakışlarımı Arlo'nun gözlerine kaldırdığımda, onun da bana baktığını görüyorum, bakışlarında ateş yanıyor. Kızgın görünüyor. Bakışlarımı kaçırıyorum ve aksiyon figürleriyle meşgul olan William'a gülümsüyorum.

"Kız kardeşinin adı Beth, değil mi?" Sıradan bir merakla soruyorum.

"Gömleksiz paparazzi avlamanın ötesinde ev ödevini mi yapıyorsun? fotoğraflarım mı?"

Ona karanlık bir bakış atıyorum, dudaklarındaki sonsuz küçük, alaycı kıvrıma bakılırsa bu onu eğlendiriyor gibi görünüyor. "Çok kibirlisin."

Kaşları gözlerinin üzerine iniyor, bu da beni memnun ediyor. Profesyonel ve mülayim bir dadı olmam gerektiği için onu bu şekilde iğnelememeliyim ama elimde değil.

"Evet, adı Beth." Bakışları bacağıma kayıyor. "Bileğinin nesi var?"

İrkildim. "Ne?"

"Bileğin. Nesi var?" Bunu bir soru gibi söylemiyor.

Sanki kendini tekrar etmek zorunda kaldığı için hayal kırıklığına uğramış gibi konuşuyor.

"Sadece eski bir sakatlık," diyorum elimi sallayarak. "Üniversitedeyken oldu.

Bazen alevleniyor."

"Neden şimdi alevleniyor?"

Emniyet kemerimi göğsümün üzerinde yeniden ayarlıyor, damarlarımda kıvılcımlanan hayal kırıklığını görmezden gelmeye çalışıyorum. "Bilmeye hakkın olduğunu sana düşündüren nedir?"

"Oğlumla ilgilenirken yaralanacaksanız, bunu bilmek istiyorum."

Neyse ki erkek egemen bir alanda yıllarca çalışma deneyimim var, çünkü içgüdüsel tepkimi -göz devirme ve alaycı bir yanıt- kendime saklayabiliyorum. Tıpkı eskiden birlikte çalıştığım erkekler gibi. Benim aptal ve salak olduğumu düşünüyor ve bana saygı duymuyor. Büyük ve otoriter biri ve beni itip kakabileceğini sanıyor. Doğrudum ve gözlerinin içine baktım. "Bu seni ilgilendirmez, tamam mı? Bu uzun zaman önce oldu. Araba savrulunca yanlışlıkla üzerine düştüm. Sorun yok."

Dudakları inceldi. Bu cevaptan memnun değil. Bakışları ayakkabılarıma düşüyor; ayak bileğimin altındaki yaranın en kötü kısmını örten, düz, mantıklı spor ayakkabılar. "Dün topallıyordun," diyor ve irkiliyorum.

Bunu fark etti mi? Bakışlarını kocaman gözlerle karşılıyorum. "Ne?"

Arlo hiçbir şey söylemiyor, sadece kaşlarını daha da çatarak ayakkabıma bakıyor, sanki kendiliğinden röntgen görüşü gelişecek ve ayağımı bacağıma bağlayan vida ve pimleri görebilecekmiş gibi.

"Geçen gece dansa gittim," diye itiraf ediyorum sonunda. "Arkadaşımın topuklu ayakkabılarını giydim ve şimdi bileğim ağrıyor. Yarına kadar düzelir."

"Ne tür bir dans? Kiminle?"

İnanamayarak ona bakıyorum. "Bunun konuyla ne alakası var?" "Kiminle dans ediyordun?" diye mırıldandı, çenesi sertleşmişti.

Midemde küçük, yasadışı bir heyecan dolaşüyor, sanki diğer taraftaki hırlayan aslanın ne yapacağını görmek için elimi bir kafesin parmaklıklarından içeri sokuyormuşum gibi. Arkama yaslanıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Sana söylemek istediğimi sanmıyorum."

Burun delikleri parlıyor. Buna karşılık olarak karnıma doğru küçük bir sıcaklık yayılıyor. "Şımarıklık yapıyorsun Bonnie."

Çenem düştü. "Eski pardon?"

"Beni duydun," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. Sonra tekrar söylüyor: "Velet."

Kalçalarım istemsizce sıkışıyor. Kalbim hızlanırken karnımda bir sıcaklık hissediyorum. Gözleri çok karanlık. Elleri çok geniş, uyluklarının üzerinde duruyor.

Çenemi kaldırarak homurdanıyorum. "Özel hayatım hakkında tamamen uygunsuz, alakasız sorular soruyorsunuz. Sana söylemeyerek tamamen makul bir sınırı koruyorum. Ve bu arada, ben otuz üç yaşındayım. O yüzden şu velet saçmalığını bırak."

William nefesinin altından "*Velet*," diye fısıldıyor ve ben de Arlo'ya ters ters bakıyorum. Eğer beş yaşındaki çocuğu bana böyle demeye başlarsa, kendimi onun lüks çatı katının penceresinden aşağı atarım.

Arlo sözlerinden pişmanmış gibi görünme nezaketini gösterdi. Sayılır.

Korna sesleri çok uzaklardan geliyor. Kulaklarımdaki gümbürtüden onları zar zor duyuyorum. Sıkışık trafikte sıkışıp kalıyoruz ve limuzinin içindeki hava o kadar yoğunlaşıyor ki dayanılmaz bir hal alıyor.

Sonunda baskının altında ezildim. "Kız arkadaşım Nikki ile salsa dansı yapıyordum. Büyük Arlo Noble tarafından çalıştırılan biri buna izin verir mi?" Başımı eğip ona meydan okuyarak daha da küstahlaşıyorum.

Homurdanıyor, sonra telefonunu çıkarıp ona bakıyor. "Yaralanmanla sonuçlanırsa olmaz."

Ellerimi yumruk yapıp pencereden geçen binalara bakıyorum.

Bir süre sonra Arlo telefonunu yanındaki koltuğa bırakır. "Buz koydun mu? Bileğini mi? Dansa gittikten sonra mı?"

"Neden hâlâ on dört yıl önce aldığım bir yaradan bahsediyoruz?" "Soruya cevap ver Bonnie."

"Evet. Tamam mı?"

"Ve hala ağrıyor mu? Bir fizyoterapistle gittiniz mi? Bir doktora sordunuz mu?"

Ona öylece bakakaldım. "İşimi etkilemeyecek. Söz veriyorum."

Patronumun çenesi sertleşiyor. Limuzin dönüyor ve Arlo camdan dışarı bakıyor. Telefonunu cebine sokuyor ve neredeyse varış noktamıza geldiğimizi hissediyorum. Kendimi gergin ve gergin hissediyorum ve bu hoşuma gitmiyor.

Bir dakika sonra bir kafenin önünde duruyoruz ve Fernando bagajdan çantayı almak için atlamadan önce kapıyı açmaya geliyor. Arlo'ya bir kez bile bakmadan William'ı araba koltuğundan indiriyorum ki bu benim için bir başarı. William'ın elini tuttuğumda ve yüzümü binaya döndüğümde, Arlo kafenin kapısını tutup benim için açıyor.

Teşekkür etmiyorum, ki bu aslında olduğundan çok daha büyük bir isyan gibi geliyor.

Çok sayıda yumuşak kumaş ve uyumsuz sandalyelerle döşenmiş eklektik, boho bir alana giriyoruz. Çok havalı. Espresso makinesi tıslarken bir kadın iki işçiye duvardaki bir tuvali düzeltmeleri için yönlendiriyor. İçeri girdiğimizde dönüyor ve yüzüne devasa bir gülümseme yayılıyor.

Parlak pembe kablo örgü bir kazak ve siyah patiklerin içine sokulmuş dar bir pantolon giyiyor. Küpeleri kocaman ve neon sarısı renginde. Saçları başının üstünde dağınık bir topuz yapmış ve yüzünde pembe çerçeveli bir gözlük var. "Buradasın!"

Bu Arlo Noble'in kız kardeşi mi? Çok mutlu. Ve renkli.

Arlo'ya kaşlarını çatıyorum ve yüzünde kısa süreli bir yumuşama yakalıyorum. "Hey, Beth."

William'ı selamlamak için belinden eğilmeden önce ona şakacı bir şekilde "Kenara çekil," diyor. "Artık hayatımda daha önemli bir adam var. Selam dostum."

William sırtıyor. "Merhaba. Sıcak çikolata alabilir miyim?"

Gülüyor. "Tabii ki!" Sonra kollarını William'ın boynuna doluyor ve sanki balo salonunda dans ediyorlarmış gibi boynuna bir ahududu üflüyor. William gülüyor ve kıvranıyor, ben de kendimi onunla birlikte gülümserken buluyorum.

William tekrar ayağa kalkıp yakındaki masalardan birine oturduğunda bana dönüyor. "Ben Beth," diyor elini uzatarak. Tokalaşıyoruz.

"Bonnie," diye cevap veriyorum, varlığımı kabul etmesine bile biraz şaşırarak. Üniversitede Linda için çalışırken, müşteriler ve onların akranları tarafından çoğunlukla göz ardı edilirdim. Ben sadece yardımcıydım ve çoğunlukla görünmezdim.

"Memnun oldum Bonnie. Kardeşim, Sofia tam zamanlı çalışmaya başlayana kadar Will'e bir ay boyunca senin bakacağını söyledi."

"Doğru," diye cevap veriyorum, şaşkınlığımı derinleştiriyor.

Arkasındaki bankta duran yastıklardan birini düzeltmekte olan yeğenine gülümsüyor. "Şanslısın," der ona. "Bütün bu güzel kızların hepsi

kendin."

"İstedğin parçayı aldın mı?" Arlo huysuzca soruyor.

Beth, iki adamın duvarda düzeltmekte olduğu tuvale doğru yürür. Yürüyüşü bir yürüyüşten çok bir tepinme gibi, sanki her hareketi kesinlikle gerekenden daha büyük ve daha cesur. Kollarını iki yana açıyor. "İşte," diyor Beth, "son mücevherim."

Aşırı gerçekçi detaylara sahip bir yağlı boya tablo bize bakıyor. Yaşlı bir kadın kaşlarını çatmış örgüsüne bakıyor, ayaklarının dibinde kıvrılmış bir kedi ayak parmaklarının yanındaki çileğe uzanıyor.

Dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamıyorum.

"Değil mi?" Beth tepkimi görünce şöyle diyor. "Ben de öyle. Gördüm ve sırtımdan duramadım."

Arlo kaşlarının arasında bir çizgiyle aramıza bakıyor.

"Anlamıyor," diyor Beth bana. "Hiç anlamıyor." "Sanatı anlıyorum," diye itiraz ediyor Arlo.

Kafenin duvarlarında ve tavanında dramatik ahşap kemerler bulunuyor. Her kemerin arasındaki boşlukta bir tablo var. Başımı eğerek yağlıboya tablonun yanındakine bakıyorum. Arlo'nun evindeki asansör lobisindeki resimle aynı sanatçıya ait olduğunu söyleyebilirim. Soyut, dramatik, cesur. Bu tek renkli, siyah, beyaz ve grinin kesik çizgileri içimi hafifletiyor.

"Bu benimkilerden biri," diyor Beth.

Kız kardeşine bakıyorum. "Asansörün önündeki o parçayı sen yaptın, değil mi?"

Bana gülümsüyor. "Beğendin mi?"

"Bana Arlo'yu hatırlatıyor."

Gülüşü de en az geri kalanı kadar büyük ve cesur. "Bunu bana söyleyen ilk kişi sensin. Ve bunu yaratırken tam olarak onu düşünüyordum."

Arlo'nun kaşları arasındaki çizgi derinleşiyor. "O resim benim hakkımda mı?" "Senin enerjin," diyorum.

"Aynen öyle," diyor Beth. William'a bakıyor. "Öyle değil mi? Baban sanatın aynaya bakmak gibi bir şey olduğunu bile anlamıyor."

William, baristanın önüne bıraktığı bir fincan sıcak çikolataya bakmakla meşguldür. Bir yudum alıyor ve krem şanti bıyığı çıkıyor. Sırıttıyorum, sonra tepkisini görmek için Arlo'ya dönüyorum.

"Evet, evet," diyor Arlo, dudağının kenarı seğirerek. Ayağıma bakıyor ve yarı gülümsemesi kayboluyor. "Otur. Bize kahve getireyim."

"Evet efendim," diyorum
itaatkârca. Gözleri kısılıyor.

"Dikkatli ol."

Masumca göz kırpmıyorum, sonra örgü ören yaşlı kadının altına oturuyorum. İşte o zaman Beth'in yüzündeki ifadeyi görüyorum. Tezgâha doğru yürüyen ağabeyine şok edici bir şey görmüş gibi bakıyor. Sonra ifadesi düzeliyor ve yanıma oturuyor. "E e," diyor, "kartal yuvasında işler nasıl?"

"Kardeşinin çatı katı mı?"

Başını sallıyor.

"Güzel. Sadece araziye tanımaya çalışıyorum. Alex'in bu hafta işi bitiyor ama onun bana ipleri göstermesi yardımcı oluyor."

Daha fazla başını sallıyor, ama gözleri fazlasıyla algılayıcı bir ışıkla dolu.

Sonra kardeşi masaya geri geldi. Bana ters ters baktı. "Ne yiyorsun?"

Ses tonundaki bir şey içimdeki her şeyin gerilmesine neden oluyor. Hayal kırıklığı mı, öfke mi, küçüklük mü, ne bilmiyorum ama tek yapmak istediğim ona küstahça davranmak. Onun yerine göz kırpmıyorum.

Bu onu kızdırmış gibi görünüyor, ki bu garip bir şekilde tatmin edici. "Kahvemi nasıl içtiğimi biliyorsun," diyor, "o zaman sen de kendininkini nasıl içeceğini söyle. Tabii bugün zaten içmediysen? Will'le ilgilenirken gergin olmanı istemiyorum."

Lanet olsun. Bir kahve daha içmek için öldürdüm ama kendimi gergin bir kafein karmaşası olarak resmettim. "Yeşil çay harika olur."

Tezgâha dönüyor ve hızla uzaklaşıyor.

Beth, "Bugün birinin kaputunda arı var," diye alaycı bir şekilde fısıldayınca Arlo tekrar arkasını dönüyor ve Beth kıkırdamaya başlıyor. Will'e bakar. "Bir sonraki resim seansımız ne zaman dostum? Son eserinin ne kadar iyi çıktığını görmek ister misin?"

Will parlıyor. "Tekrar resim yapabilir miyim?" "Elbette yapabilirsin."

"Geçen sefer yaptığım gibi ellerimle mi?"

Beth gülüyor. Bana bakıyor. "İşi bittiğinde onu tepeden tırnağa hortumla yıkamak zorunda kaldık. Her yer boya oldu."

William, "Çok eğlenceliydi," diyor.

Arlo geri geliyor, önlerindeki masaya kahveleri ve benim önüme de bir yeşil çay koyuyor. Barista elinde bir tabakta küçük bir kap balla geldi.

Beth'in bu kafenin sahibi olduğunu ve çoğunlukla gelecek vaat eden sanatçıların eserlerini sergilemek için kullandığını öğreniyorum. Çoğu gece geç saatlere kadar açık ve bana şiir yarışmasının her zaman çok eğlenceli olduğunu söylüyor. Bu da Arlo'nun şiirin anlamsız olduğu konusunda homurdanmasına neden oluyor. Ben gülüyorum, bu da kaşlarının daha da çatılmasına neden oluyor. Tüm bu alışveriş beni derinden memnun etti.

Beth'in gözleri sürekli parlıyor.

Son olarak, William çiş geldiğini söylediğinde onu tuvalete götürüyorum. Oradayken aynada kendime bakıyorum ve başımı sallıyorum.

Arlo ile ne kadar çok vakit geçirirsem, ondan o kadar çok hoşlanıyorum. Olması gerekenin tam tersi, olması gerekenin tam tersi.

Bu ay hayatta kalabilmem için patronumla aramdaki mesafenin çok geniş olması gerekiyor. Ne yazık ki, olan biten bu değil gibi görünüyor.

BÖLÜM 10

W Bonnie ortadan kaybolduğunda, Beth bana *baktı*. Kaşlarını kaldırıp, "Ne oluyor?" der gibi baktı.

Kaşlarımı indirdim. "Ne?"

"Hiçbir şey," diyor kahvesinden bir yudum alarak. "Hiçbir şey yok."

"Onu tanıdın mı?"

Bu kız kardeşimi şaşırtmışa benziyor. Başını tuvaletlere doğru eğdi. "Yeni dadın mı?"

Başımı salladım. "Evet. Sana tanıdık geliyor mu?"

Beth mırıldanıyor. "Pek değil."

Öne doğru eğildim. "Emin misin?"

Beth'in bir sanatçı gözü var. Sanat okulundan beri portre çizmemiştir ama yüz hatlarını fark eder ve yüzleri tanır. Bonnie'yle tanışmış olsaydı, hatırlardı. O başını sallayınca ben de sinirli bir şekilde ofladım.

"Neden?" Beth sorar.

"Sanırım benden bir şey saklıyor," diye itiraf ediyorum.

Bonnie'nin kaşları kalkıyor. "Bir şey mi saklıyor? Ne gibi bir şey?"

"Bilmiyorum. Onunla daha önce tanışmışım gibi hissediyorum ve dün gece, aylardır benimle flört etmeye çalışan hedge fon için çalıştığını öğrendim."

"Onunla ofislerinde tanıştığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, hayal kırıklığıyla. "Onu hatırlardım." Beth homurdanıyor.

"Ne?"

"Hiçbir şey," diye tekrarlıyor, melek gibi.

Homurdanıyorum, bu da kız kardeşimi güldürüyor.

Elimi okşadı. "Yediğin kaba sısma, Arlo."

"Ben aptal değilim," diye cevap veriyorum. Tuvaletlere giden dar koridora bakıyorum ve kaşlarını çatıyorum. Sonra tekrar Beth'e dönüp soruyorum: "Müzayede için tüm sanat eserlerini tedarik ettiniz mi?"

Noble Vakfı galasının bir parçası olarak, geliri çocuk hastanesine aktarılacak bir sessiz müzayede düzenleyeceğim. Kız kardeşim açık arttırmaya sunulacak sanat eserlerini tedarik etmekten ve bağışlamak üzere kendi eserlerinden birini seçmekten sorumlu. Etkinlik altı hafta içinde gerçekleşecek.

"Henüz değil," diyor, "ama Heart's Cove'dan katılmak isteyen birkaç sanatçıyla konuşuyorum. Bir ömleki şimdiden bir parça bağışlayabileceğini teyit etti."

"Bir ömleki mi?"

"Mac Blair," diye cevap veriyor, telefonunu çıkartıyor. Telefona dokunup ekranı çeviriyor ve bana beyaz benekli, parlak siyah, sırlı, dramatik bir vazo gösteriyor.

"Güzels," diye cevap veriyorum.

Beth homurdanıyor. "Farkı anlayacağından değil ama evet, güzel." Telefonunu elinden bırakıyor ve Bonnie Will'le birlikte yeniden ortaya çıkarken ikimiz de ona bakıyoruz. Oğlumun söylediği bir şeye gülüyor ve ben yüzünün hareketine bakmaktan kendimi alamıyorum. Burnunun hafif eğimi gözlerimi aşağıya, dolgun dudaklarına doğru çekiyor. Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirmenin, parmağımın baskısı altında yastıksı yumuşaklığın çöktüğünü hissetmenin nasıl bir duygu olacağını merak ediyorum.

Vücudu hafifçe kıvrılmış, göğüsleri tişörtünün kumaşıyla alay ediyor. Kot pantolonu sanki onun için yapılmış gibi kalçalarını sarıyor ve elimde olmadan yürüyüşünü izliyorum, zarif bir zarafet ve kedi gibi hareketler.

Limuzindeki yüz buruşturmasından sonra bile bugün topallamasını daha iyi saklıyor ve bunu benden gizlemek için mi yaptığını merak ediyorum. Bu düşüne beni rahatsız ediyor ve nedeninden emin değilim.

Sonra kafenin diğer ucundaki kapı açılır. Bonnie başını kaldırır ve yüzünde bir gülümseme belirir. "Teddy!"

Bakışlarını takip ettiğimde kollarını iki yana açmış, kocaman bir canavarın orada durduğunu görüyorum. "Bonnie? Bonnie Delmar mı? Kanlı canlı mı?"

Gülüyor, güzel, müzikal bir ses, içimde bir şeylere dokunuyor.

-Ama bunu başka bir adam için yapıyor.

Bu beni rahatsız etmemeli. Bonnie benim dadım, başka bir şey değil. Ama bu et kafalıyı görüne yüzünün aydınlandığını görmek, masayı devirip kupalarımızın yere düşmesini izlememe neden oluyor.

İri adam işaret parmağını kaldırıyor ve duvara takılı iPhone'a doğru ilerliyor. Ona dokunur ve hoparlörlerden Latin müziğinin hızlı ritmi çalmaya başlar. Bonnie'ye kaşlarını çatıyor, sonra da parmağını ona doğru uzatıyor.

Ona parmak sallıyor.

"Sakin ol kaplan," diye fısıldıyor Beth, gözleri dans ediyor. "Kopmak üzereymiş gibi görünüyorsun."

"Ne?" Tıslıyorum, sonra kendimi kontrol etmek için nefes alıyorum. "Ben iyiyim."

Bonnie büyüleyici kalçalarını başka bir adama doğru sallamasaydı sorun olmazdı. Adamın kollarına doğru dans ediyor ve adamın eli sırtının ortasında geziniyor. Kolunu koparmak istiyorum.

Neyim var benim böyle? Aklımı kaybediyorum.

Bonnie çok güzel hareket ediyor ve bir an için kalçalarının hareketinden büyüleniyorum. Başını geriye atıp gülüyor, atkuyruğunun ucu ileri geri sallanıyor. Dans partneri sırtarak onu döndürüyor, sonra tekrar kollarına alıyor.

Bonnie bileğinin üstünde dans etmemeli. Limuzinde yüzünü buruşturduğunu gördüm, dün gece de topalladığını fark etmedim. O yaralı ve yapması gereken son şey bu pislğin onu bir dekor gibi döndürmesine izin vermek.

Bu yüzden peçetemi öyle bir buruşturuyorum ki baskıdan yarı değerli bir taş dönmek üzere. Bir adamın ellerini Bonnie'nin sırtında ve kalçalarında görmek bende duvarda bir delik açma isteği uyandırdığı için değil.

Beth gülüyor, oğlumu kucağına alıyor, böylece ikisi de gösteriyi izleyebiliyor. Will'in gözleri kocaman, ayakları ritme göre zıplıyor.

Bakışlarım hoparlörlere bağlı telefona kayıyor ve acaba oraya gidip duvardan sökebilir miyim diye düşünüyorum. Sonra, sanki başka seçeneğim yokmuş gibi, gözlerim bir kez daha Bonnie'ye kayıyor.

Bol tişörtü omzunun üzerinden kayıyor, böylece dans eden sık kafalı onu döndürdüğünde köprücük kemiğini görebiliyorum. Dudaklarımı köprücük kemiğinin üzerinde gezdirmek, boğazının dibindeki o çukura kadar çizgisini takip etmek istiyorum.

Kıkırdıyor ve bunu bana değil de ona yapmasından nefret ediyorum. Bununla ilgili her şeyden nefret ediyorum. Kalçalarının bu şekilde hareket etmesinden ve ellerimin onların üzerinde kayamamasından nefret ediyorum.

"Orada iyi misin?" Beth gözleri parlayarak soruyor.

Kahvemini geri kalanını çarparak içiyorum. "Gitmem gerek. Yapacak işlerim var."

"Şimdiden mi? Ama burada küçük adamımla neredeyse hiç vakit geçiremiyorum." Hâlâ dansçılara bakmakla meşgul olan William'a gülümsüyor. "Ve bugün Cumartesi. Bir gün izin alamaz mısın? Kendine zaman ayıramayacaksan mega zengin olmanın ne anlamı var?"

Bonnie dans partnerinden ayrılıyor ve kıpırdanarak William'a doğru geliyor. Onu kucağına alıyor ve oğlum kollarında zıplarken ritim eşliğinde dans ederek etrafında döndürüyor. Sonra onu yere bırakıyor ve birkaç adım öğretmeye çalışıyor. Yüzü kıpkırmızı ve o kadar geniş gülümsüyor ki neredeyse tüm dişlerini görebiliyorum.

Bonnie'nin onun için getirdiği çantayı aldım ve kız kardeşime başımı sallayarak ayağa kalktım. "Açık artırma için seni arayacağım. Vazoyu satın al."

"Peki," diye homurdanıyor ama dudaklarında bir gülümseme ve gözlerinde bir pırıltı var. Bu ne anlama geliyorsa artık. Genel olarak kadınları, özel olarak da kız kardeşimi anlamaya çalışmaktan vazgeçtim.

Bonnie'ye doğru yöneliyorum, avucumu sırtına koyuyorum. Bana dönüyor, gözlerini kocaman açıyor ve elim belinin kıvrımına kayıyor, sanki o küçük oyuk tam da parmaklarımın girmesi için yaratılmış gibi. Dudakları şaşkınlıkla aralanıyor, küçük bir nefes alıyor.

İçimdeki canavar sakinleşiyor, çünkü dokunuşuma bu şekilde tepki verdi. "Gidiyoruz," diye homurdandım.

"Şimdiden mi?"

Elim hala belinde, onu kapıya doğru yönlendirmek için temas noktasına küçük bir baskı uyguluyorum. Bir kez daha, daha da keskin bir şekilde nefes alırken göğsü yükseliyor. Omzumun üzerinden bakıyor. "Memnun oldum, Beth."

"Sen de!" diye bağıyor kız kardeşim müziğin içinden. "Hoşça kal Teddy!"

"Çarşamba günü Iguana'da görüşür müyüz?" diye sesleniyor, hoparlörlerin sesini kısarak.

"Yapamam," diyor başını bana doğru eğerek. "Çalışıyorum. Belki gelecek ay."

Ona göz kırpmıyor. Ona *göz kırpmıyor*.

Fernando çantayla, Bonnie de araba koltuğuyla uğraşırken dışarı çıkıp bizi bekleyen arabaya biniyoruz. Kendimi daha önce oturduğum koltuğa atıyorum ve Bonnie'nin araba koltuğunun kayışlarını düzeltmesini izliyorum.

Sonra kendi koltuğuna oturur ve tek kelime etmeden kendini bağlar.

"Kimdi o?"

Mavi gözleri benimkilerle buluşuyor, içlerinde bir kıvılcım parlıyor. Yanakları kıpkırmızı ve kızgın olduğunu biliyorum. "Kim?"

"Az önce seni orada tartaklayan adam."

"Biri beni tartakladı ama o Teddy değildi."

"Kim çocuğuna Teddy der ki? Bu bir tür şaka mı?" Kıskanç bir pislik gibi konuşuyorum, çünkü öyleyim. Aklımı kaçırdım.

Kollarını kavuşturuyor, bu da göğüslerini yukarı kaldırıyor ve bana birleştikleri lezzetli alanı gösteriyor. Koltuğumda kayıyorum ve bizi sürücü koltuğundan ayıran gizlilik perdesine bakıyorum. Sonra geri dönüp ayağına bakıyorum. "Bileğin ağrıyorsa üzerinde dans etmemelisin."

"Özür dilerim, bu da neydi? Kendi yaralarımınla nasıl başa çıkacağımı kontrol etmeye mi çalışıyorsun? Sence de bu biraz fazla değil mi?"

"O senin erkek arkadaşın mı?"

Kaşlarını çatıyor. "Peki *bunun* konuyla ne ilgisi var?" "Soruya cevap ver Bonnie."

"Hayır. Yapacağımı sanmıyorum." Başını benden yana çevirip arka camdan dışarı bakıyor.

Bunu zorlamamalıyım. Zorlamamam gerektiğini biliyorum. Ama yine de ellerini onun sırtında, kalçalarının üzerinde gezdirdiğini, ellerine ve kollarına dokunduğunu görebiliyorum... "Çalışanlarımın kimlerle ilişki kurduğunu bilmeyi hak ediyorum."

Başını yavaşça çeviriyor, gözleri limuzinin diğer ucundan bana alevler saçıyor. "O benim erkek arkadaşım değil. Ve sen de değilsin."

Çenemi sıkıyorum. Will oturduğu yerde sessiz, bizi izliyor.

Derin bir nefes alarak kendimi tekrar kontrol etmeye çalışıyorum. Bonnie bir çalışandan başka bir şey değil ve ne sakladığını öğrenir öğrenmez -kendimi ve oğlumu korumak için ihtiyacım olan kanıtı elde eder etmez- hayatımdan sonsuza dek çıkmış olacak.

BÖLÜM 11

Bonnie

Arlo ofisinde kayboldu ve ben de günün geri kalanını William'la geçirdim. O iyi bir çocuk, ama her çocuk gibi kafeden sonra yaşanan tuhaf enerjiyi kaptı. Günün geri kalanında

huysuz ve zor. Yatma vakti geldiğinde, ayakta duracak halim kalmıyor.

Will yatar yatmaz mutfak atlayarak aşağıya iniyorum ve yatağıma yığılıyorum. Bir kolumu yüzüme atarak belirsiz bir süre orada yatıyor, kalkmak, karnımı doyurmak ve yatmaya hazırlanmak için enerji toplamaya çalışıyorum.

Sonra kapı çalındı. İçimi çektim, sonra ayağa kalktım ve kapıyı açtım.

Arlo diğer tarafta beliriyor, kara kaşları gözlerinin üzerine düşmüş.

"Evet?" Ona karşı küstahlaşacak enerjim olmadığı için soruyorum. Sadece uyumak istiyorum.

"Yemek yedin mi?"

Göz kırpıyorum, sonra doğruluyorum. "Um. Hayır."

"Tayland yemeği sipariş ettim. Eğer açsan ikimize de yetecek kadar var."

Reddetmek üzereyken midem gurulduyor. Arlo'nun dudakları tekmeleniyor ve koridorun aşağısını işaret etmek için bir adım geri atıyor. Konuşmadan üst kata ve mutfak kadar çıktık. Paket servis kapları adanın üzerine saçılmış ve uzun kadife taburelerin önüne iki tabak konmuş.

Arlo benim için bir tane çıkardı.

"Teşekkürler," diyorum ve oturuyorum. "Harika kokuyor."

"Buna zeytin dalı diyebilirsin," diyor Arlo, bir kutu pad Thai ve bir başka yeşil köri açarak. "Bugün eşek gibi davrandığımı biliyorum."

"Ne kadar da kendinin farkındasın."

Bana yan yan bakıyor, ben de gülüyorum. Tabaklarımızı yemekle dolduruyoruz ve bir süre sessizce yiyoruz, ta ki Arlo tekrar bana dönene kadar.

"Finans okudun," diyor.

"Görünüşe göre araştırmamı yapan tek kişi ben değilim." Pad Thai'min son parçasını çatalımın etrafında döndürüp ağzıma atıyorum. Tadı ilahi.

"Neden işini bırakıp geri döndün ve kız kardeşin için çalıştın?"

Çiğneyip yutuyorum, sonra bir süre tabağıma bakıyorum. "Başka seçeneğim yoktu," diyorum. Yapmak istediğim son şey, yaşayan en ateşli adam olan patronuma kariyerimi mahveden geceyi anlatmak. İtibarım yerle bir oldu, güvenilirliğim elimden alındı.

"Neden olmasın?"

Ona gerçeği söylemem gerektiğini bilerek boş tabağıma geri itiyorum ve su bardağımdan bir yudum alıyorum. "Güvendiğim biri hakkımda dedikodular başlattı," diyorum Arlo'ya, ona bakmadan. "Dedikodular yayıldı ve yıllarca oluşturmaya çalıştığım saygıyı zedeledi. Sonuç olarak performansım düştü ve ya istifa edecektim ya da kovulacaktım ve tüm kirli çamaşırlarım ortaya dökülecekti. Ben istifa etmeyi seçtim."

Beni izliyor ve ben de cesaretimi toplayıp bakışlarına karşılık veriyorum. Gözleri karanlık ve kasvetli. Aramızda bir koltuk var ama yine de çok yakın geliyor. Bu onun varlığı, onun enerjisi. Fiziksel bedeninden daha fazla yer kaplıyor. O yakınımıdayken tenimde bir ürperti hissediyorum.

Ve şu anda, o karanlık gözler yüzümde gezinirken, karıncalanmalar yoğunlaşıyor.

Eli bana doğru kalkıyor ve ben donup kalıyorum. Sonra parmakları usulca şakağımda geziniyor, bir tutam saç kulağımanın arkasına sıkıştırıyor. Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum.

"Özlüyor musun?" Sanki alacağı yanıtı önemsiyormuş gibi soruyor. Homurdanıyorum. "Hayır. Hiçbir zaman finans sektöründe çalışmak istemedim. Koşmak istiyordum.

Olimpiyatlara katılma hayallerim vardı." Bileğimi sallıyorum. "Sonra bu oldu."

Gözleri bacağımda geziniyor ve tekrar yüzüme bakıyor. "Çok şey yaşadın."

Gülümsemem daha çok yüz buruşturmaya benziyor. "Daha kötüsü de olabilirdi." Kendimi koltuğumdan itiyorum ve ellerimle bir şeyler yapma ihtiyacı duyarak tabağıma alıyorum. Bulaşık makinesine yerleştirdikten sonra paket servis kaplarını toplamakla meşgul oluyorum. Arlo kendi tabağını bulaşık makinesine koyuyor, sonra yanıma gelip eşyaları buzdolabına yerleştirmeme yardım ediyor.

Bu şekilde buzdolabının yanında, tezgâhın yanında dururken, o bana bakarken buluyoruz kendimizi. Göğsü benimkinden sadece birkaç santim uzakta, beni dolaplara doğru sıkıştırıyor. "Buraya eski karım adına beni gözetlemeye gelmedin, değil mi?"

Geri çekiliyorum. "Ne? Böyle mi düşünüyorsun? Hayır!"

Başını sallıyor, sadece çenesini hafifçe eğiyor. "Ve sen de burada bir şirket casusluğu planının parçası olarak bulunmuyorsun."

Pardon? Az önce ne dedi? Aman Tanrım. Sakladığımı düşündüğü *şey bu* mu? Ağzım bir karış açık ona bakıyorum. "Hayır," dedim. "Tabii ki hayır."

Başını sallıyor ve kısa bir an için itiraf etmeyi düşünüyorum. Ona üç yıl önce yattığımız için aptal gibi davrandığımı söyleyebilirim. Yani, gerçekten, o kadar da kötü değil. Belki her şey açığa çıkarsa, hayatımıza devam edebiliriz. Bu ayı atlatır ve sonra yollarımızı ayırırız.

Ama sonra parmakları yine yanağımda geziniyor ve kulağımın kabuğunda geziniyor. İçimden bir ürperti geçiyor.

"Seni başka bir adamın kollarında görmek beni deli ediyor," diyor alçak ve gür bir sesle. "Neden böyle hissettiğimi söyle bana."

"Um," diye cevap veriyorum, ellerimi gömleğinin içine sokmamak için arkamdaki tezgâhı kavriyorum. "Çünkü gerçekten, süper, uygunsuz bir şekilde kibirli ve sahiplenici olduğun için mi?"

Parmakları çeneme doğru kayıyor, kulağımdan çeneme kadar uzanan çizgiyi takip ediyor. Sonra başparmağı alt dudağımın üzerinde kayıyor ve hafifçe bastırıyor. Midemde bir sıcaklık oluşuyor ve ben de karşılık olarak dudaklarımı aralıyorum. Kafam gürültüyle dolu. Tüm varlığım onun dudağımdaki başparmağına daralıyor.

"Sen de hissediyorsun," diyor, neredeyse bir suçlamaymış gibi. Başparmağı dudağımdan kayıyor ve parmaklarının uçları boğazımın yanından aşağıya ve üstümün hafifçe açıldığı omzumun üzerinden bir çizgi çiziyor. Parmakları köprücük kemiğim boyunca geri giderken tenim karıncalanıyor, gözleri sanki dünyadaki tek önemli şey buymuş gibi hareketi takip ediyor.

Patronumla yatmak gerçekten çok kötü bir fikir olurdu. Yine de kendime bu gerçeği hatırlatmak kulağa daha az cazip gelmesini sağlamıyor.

Arlo neredeyse kendi kendine, "En son bir kadından bu kadar etkilendiğimde hayatımı mahvetmişti," diyor.

"Oh," diye fısıldadım. "Bunun için özür dilerim."

Dudakları köşelerden kıvrılıyor, gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı tırmanıyor. Parmakları köprücük kemiğimin üzerinden omzuma doğru yavaşça, işkence edercesine ilerliyor,

şehvetli bir hareket. Daha da yaklaşıyor, göğsü benimkine bastırıyor. Tezgâhın kenarı belime batıyor ve sonra ellerimin karnında olduğunu fark ediyorum. Bu ne zaman oldu?

Gömleğinin kumaşından onun sıcaklığını hissedebiliyorum, kasları hatırladığım kadar iri ve sıkı. Gözlerimi kapatıp içime çekiyorum ama onun kokusu başımı döndürüyor.

Eli köprücük kemiğimden kayarak gömleğimin üzerinden geçiyor ve göğsümün eğimini takip ediyor. Dokunuşuyla tüm bedenim titriyor. Göğsümün yan tarafını okşuyor, tüy kadar hafif, sonra parmaklarının arkasını meme ucumun üzerinde gezdiriyor. Dolgulu sütyenimin içinden bile bu dokunuş yoğun bir his veriyor. Vücudumdaki o büyük, sert ele bakıyorum ve kararlılığımın kırıldığını hissediyorum.

Ona nasıl tanıştığımızı anlatmak çok kolay olurdu. O zamandan beri bunu hayal ettiğimi itiraf etmek. Kelimeleri konuşup ona gerçeği söyleseydim, ne yapardı? O nazik, işkenceci parmaklarıyla bana dokunmaya devam mı ederdi, yoksa beni daha sıkı mı kavırdı? Çıplak tenimde o sahiplenici elleri bir kez daha hissedebilecek miydim, yoksa sorumluluk ve görgü kuralları mı devreye girecekti?

Ben izlerken parmaklarının arkasını meme ucumun üzerinde ileri geri kaydırıyor, her nefes alışımında göğsüm kabarıyor. Diğer eli kalçama gidiyor, tek bir parmağı tişörtümün altına dalıyor ve kot pantolonumun bel bandının hemen üzerindeki çıplak teni buluyor.

Gözlerimi kapatıyorum.

Elini çeviren Arlo başparmağıyla meme ucumun üzerinde yavaş ve sabit daireler çiziyor. Kat kat giysilerimin arasında bile dokunuşunun damarlarımda şimşekler çaktırdığını hissedebiliyorum. Başparmağının kıvrılmış göğsüme her dokunuşu şehvetin bacaklarımın arasına inmesine neden oluyor. Ve çimdiklediğinde, boğazımdan kaçmakla tehdit eden iniltiyi bastırıyorum, ellerim gömleğinin kumaşına kıvrılıyor. O her yerde, onun sıcaklığı bacaklarıma, kalçalarıma, göğsüme bastırıyor.

Kalçası kayarak bacaklarımın arasına giriyor ve dudaklarımdan bir nefes çıkıyor. Kalçama hafifçe dokunarak beni daha da yaklaştırıyor ve ona en çok ihtiyaç duyduğum yerden bacağına bastırıyor. Göğsünde bir yerden alçak, derin bir gümbürtü çıkarıyor. Çenemi göğsüme indiriyorum, ağır ağır nefes alıyorum.

Bu beni bu kadar etkilememeli. Tamamen giyinik durumdayız. O kadar yavaş hareket ediyoruz ki, onu her an durdurabilirim. Ama her dokunuşun yoğunluğu beni sersemletiyor.

Eli göğsümden ayrılıyor ve iki parmağı çeneme dokunarak onu yukarı kaldırıyor. Sıcak nefesi dudaklarımda, yanağımda geziniyor. Göz kapaklarım kapalıyken

Hissiyat o kadar yoğun ki zar zor nefes alabiliyorum.

Burası beni öptüğü yer mi? Burası patron-çalışan ilişkilerine dair her türlü iddiayı görmezden geldiğimiz ve günaha teslim olduğumuz yer mi?

Bildiğim bir şey var: Eğer Arlo beni şu anda öperse, onunla seks yapacağım. Dilinin dilimin üzerinde gezindiğini hissedersen, kıyafetlerim parçalanacak ve bu adamı tam burada, mutfak tezgâhının üzerinde becereceğim. Çenemdeki başparmağı bir marka gibi, gelecek her şeyin bir vaadi gibi.

Daha yakına kaydığını hissediyorum. Kalçalarım titrerken karnım titriyor ve kalçasına tatlı, lezzetli bir baskı uyguluyorum.

Sonra dudakları yanağımın köşesinden yanağıma doğru kayıyor. Nefesi kulağıma nazikçe değiyor ve "Benden ne saklıyorsun Bonnie?" diyor.

Damarlarımdan buzlu su fışkırıyor ve donuyorum. Bir kalp atışından diğerine, akıl sağlığım geri geliyor.

Ne yapıyorum ben? Neyim var benim?

Onu uzaklaştırmak için hâlâ karnına yaslanmış olan ellerimi kullanıyorum. Soğuk hava içeri doluyor, görüşümdeki ve düşüncelerimdeki şehvet sisini temizliyor. "Ne?" Bağıriyorum. Utanç bir dalga gibi içeri hücum ediyor.

Patronumun bana böyle dokunmasına izin verdiğime inanamıyorum. İşyeri aşkları konusunda dersimi almadım mı? Bu adamın *patronum* olduğundan bahsetmiyorum bile, ki bu daha önce olanlardan daha da kötü. Tam bir *aptalım*.

Ağır ağır nefes alıyordu, sanki sadece beni manipüle etmek için seksi kullanmaya çalışmıyordu.

Ters ters bakarak ondan uzaklaştım ve aramıza üç büyük adım koydum. "Az önce bana dokunduğuna inanamıyorum. Sana izin verdiğime inanamıyorum."

"Bonnie, bana ne sakladığını söyle."

"Bir şey sakladığımı kim söyledi? Kafanda beni tanıdığını dair bir düşünce var ama *birbirimizi tanımıyoruz*. Eski karın ya da kötü bir şirket için çalışan bir casus değilim. Ben senin *dadınım*. Bir aylığına buradayım ve sonra hayatından çıkacağım." Ona ters ters bakarak bir nefes aldım. "Sakın bir daha beni manipüle etmek için seksi kullanmaya kalkma."

"Seni manipüle etmiyordum."

Alay ediyorum. "Doğru. Neydi o zaman? Neden yumuşak ve uysal olana kadar bana böyle dokunuyorsun, sonra da cevabını zaten bildiğin aptalca bir soru sormaya çalışıyorsun?"

Çenesi elmas sertliğinde. Bir elini saçlarının arasından geçiriyor, bakışlarıyla mutfak dolaplarında bir delik açmaya çalışıyor. "Öyle bir şey değildi."

"Uh-huh. Ben yatmaya
gidiyorum." "Bonnie, bekle-"

"İyi geceler." Mutfağın kapısını itip aşağıya koşuyorum ve kendimi yatak odama kilitliyorum. Sonra duşu sonuna kadar açıyorum ve hayatımın son bir saatini tenimden temizliyorum.

Ama ağlamıyorum. Arlo Noble gibi adamlar için yeterince ağladım. Onun için daha fazla gözyaşım kalmadı.

BÖLÜM 12

T Ertesi gün, Alex ve ben Will için kahvaltı hazırlarken Arlo'nun mutfakta olmadığını görmek beni mutlu etti. Sonra arkadaşlarından biriyle bir oyun randevumuz var, bu yüzden limuzinle şehrin öbür ucuna gidip William ve Vance adında beş yaşında başka bir çocukla birkaç saat.

İki çocuk birlikte dehşet saçıyor olsalar bile patronumla aramdaki mesafe için minnettarım. Arlo'nun manipülasyonunun acısı hâlâ başa çıkılamayacak kadar yoğun. Aramızdaki cızırtının karşılıklı olduğunu sanıyordum ama o bunu aptalca akıl oyunlarını oynamak için kullandı.

Pekala. Belki de Nikki haklıydı. Onun gerçekliği kurduğum fantezinin yakınında bile değil. O devasa bir pislik ve hiçbir iyi seks bunu telafi edemez. Bay Sexalicious sadece benim zihnimde vardı. Nikki "Sana söylemiştim." demekten zevk alacak.

Alex bana o ayki programın özetini veriyor ve ev sistemlerinin geri kalanının nasıl çalıştığını gösteriyor. Diğer personel ile grup sohbetleri ve hepimizin erişip düzenleyebileceği bir ev programı var. Alışveriş listesini zaten biliyorum ve bana bakım talep portalına erişim izni de verdi. Şu andan itibaren profesyonel olmaktan başka bir şey yapmamaya karar vererek kendimi işe veriyorum.

Arlo'nun ellerini vücudumda hissetsem bile, kendime bunun bir yalan olduğunu söylüyorum. Savunmamı o kadar güçlendiriyorum ki, o öğleden sonra Alex ve Will'le birlikte daireye girdiğimde onu görmeye hazır oluyorum.

Hazır olmadığım bir şey mi var?

Kariyerimi mahveden adamın sesini duymak.

Asansörün dışında, Beth'in tablosunun önünde donup kalıyorum ve eskiden çok çekici bulduğum kahkahasını dinliyorum.

"Ee," diyor Galen, gülümsemesi sesinden belli, "haftaya öğle yemeğine çıkıyor muyuz?"

"Galen en iyi yerleri bilir," diyor başka bir ses ve Chester Holt'u tanıyorum. Serbest yatırım fonunun yöneticisi güçlü, beyaz saçlı bir adam ve tatil partisinden ve ardından çıkan söylentilerden sonra bana karşı tavrının nasıl değiştiğini hatırlıyorum.

İkisi de burada.

"Dört gözle bekliyorum," diye yanıtlıyor Arlo, sesi sıcak.

Panik neredeyse acı veriyor, ayaklarımı yere bastırıyor. Alex oturma odasına yöneliyor ve beni asansör lobisinde aynı yerde dururken görünce duraklıyor. Kaşlarını çatıyor. "İyi misin?"

"Um, banyo," diye mırıldanıyorum, panik içinde tam cümleler kuramıyorum. Kafamdaki tek düşünce bangır bangır bağıyor: *UZAKLAŞ, UZAKLAŞ, UZAKLAŞ!*

Ayak sesleri yaklaşıyor. Koridordan aşağıya atlıyorum ve beni daha önce bir kez kurtarmış olan tuvalet odasına dalıyorum ve kapıya yaslanıyorum, kalbim çarpıyor, aklım karışıyor.

Galen, Holt & Holt'ta iş arkadaşım. Ben daha iyi performans gösteren biriymdim ve yasadışı ofis aşkımız başladığında ona tavsiyeler vermeye başladım. Değerinin altında olan hisse senetlerini tespit etmek için kullandığım sistemleri ona anlattım ve hatta kendi elektronik tablolarımı onunla paylaştım. Ofis malzemeleri dolabında birkaç vasat orgazmdan başka bir şey karşılığında ona tüm çalışmalarımı gümüş bir tepside sundum.

Çok ama çok aptaldım.

Bana gülümser, beni öper ve harika olduğumu söylerdi - ta ki benim için olan terfiyi alana kadar. Sonra her şey dağıldı.

O neden burada? Bu Arlo'nun bir güç gösterisi mi? Ne sakladığımı ortaya çıkarmak için eski iş arkadaşıma verdiğim tepkiyi mi görmeye çalışıyor? Görünüşe göre benim şirket casusu olduğumu düşünüyor, bu kadar saçma olmasaydı komik olurdu. Hatırladığı ya da hatırlamadığı Londra'daki kadın olduğumu itiraf etseydim, bu durumda olmazdım.

Derin bir nefes alıp telefonumu çıkardım.

İkinci kez bu banyoda saklanmak zorunda kalıyorum ve bu sefer kız kardeşimi arayacağım. Üçüncü çalışta cevap veriyor.

"Bonnie? Her şey yolunda mı?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Bunu yapamam, Linda."

Kız kardeşim benden yedi yaş büyük. Bileğimden yaralandığımda ve ilk kez her şeyimi kaybettiğimde, ailemiz beni yanına almazken o beni yanına aldı. Beni hayal kırıklığına uğratmışlardı. Bana her şeyi kaybetmeyi hak ettiğimi söylediler ama Linda bana ev sahipliği yaptı ve beni finans bölümüne kabul edileceğim bir noktaya kadar yeniden inşa etti. Üniversite değiştirmem için gereken tüm evrakları doldurmama yardım etti ve hatta öğrenci kredilerime ortak imza attı. Bana anne ve babamdan daha çok annelik yaptı.

"Neler oluyor?" diye sorarken sesi sabitti.

O kadar Linda ki ağlamak istiyorum. Duygu yok, suçlama yok, savunmaya geçme yok. Benim dağınık olmama o kadar alışmış ki şaşırmıyor bile. Sadece altımda gerilmiş bir güvenlik ağıyla duruyor, kaçınılmaz düşüşümü yakalamaya hazır.

Onu hayal kırıklığına uğratmaktan bıktım.

Ama bu evde kalmak çok ileri bir adım olabilirdi. "O burada, Linda." "Kim?"

"Galen. O ve Bay Holt."

Sözcüklerden daha çok şey anlatan kısa bir duraklama oldu. "Onlar Bay Noble'in evi mi?"

"Galen ve Arlo gelecek hafta öğle yemeğine çıkacaklar. Sesini duydum ve şimdi banyoda saklanıyorum."

Kız kardeşimin nefes verişini telefonda yankılanıyor. "Tamam," diyor. "Tamam. Kadroya bakayım ve senden görevi devralacak başka birini bulabilecek miyim bir bakayım. Bazı şeyleri karıştırabilirim ve en kötü ihtimalle..."

Gözlerimi kapatıyorum. Başarısızlık o kadar tanıdık ki, neredeyse rahat. Ama yine burada olmaktan, Linda'dan bir kurtarma paketi daha istemekten o kadar utanıyorum ki, kendimi kapının altından kayarak yere otururken buluyorum. "Bekle, Linda. Yapma."

Duraksıyor. "Yerine birini bulmamı istemiyor musun?"

Arlo'nun dün geceki sözlerini, dokunuşunu, zayıflığımı bana karşı nasıl kullandığını düşünüyorum. Böyle güçsüz hissetmekten bıktım. Yalnız. Acınası.

Ayak bileğimi incittiğimde bursumu kaybettim ve üniversiteden ayrılmak zorunda kaldım. Erkek arkadaşım benden ayrıldı ve ailem yardım etmeyi reddetti. Linda beni yanına aldı.

Sonra hayatımı güzel bir dairem ve sağlıklı bir tasarruf hesabımın olduğu bir noktaya kadar yeniden inşa ettim ve Galen bunları benden aldı. Birikimlerimi yaktım ve evimi kaybettim. Linda beni sürünürken buldu.

ve beni tekrar ışığa çekti. Bu işi yapabilmem için beni buraya, bu eve koydu.

Hayatım iki kez rayından çıktı ve kız kardeşim parçaları toplamak için yanımda oldu. Bunu ona tekrar yapabilir miyim?

Hayır, ben karar veririm. Yapamam. Sadece bir ay, bir aydan az kaldı. Yapabilirim. o.

"Bunu halledeceğim," diyorum ona.

"Emin misin?"

"Evet. Muhtemelen Galen'i hiç görmeyeceğim. Arlo'nun da oğlunun dadısını iş yemeğine getirmiş. Ondan kaçabilirim."

"Doğru."

Asansör çalışıyor ve Galen'in birazdan gideceğini biliyorum. Omuzlarımdan bir ağırlık kalkıyor. Bir şok yaşadığımda banyolarda saklanmaya devam edemem. Hayat beni yolumdan çevirdiğinde kaçmaya devam edemem. Yetişkin hayatımda iki kez baştan başladım ve bunu tekrar yapabiliyim.

Bir ay boyunca çalışacağım, sağlıklı bir ödeme alacağım ve sonra iyileşmek için Vermont'taki aile tatil evimize gideceğim. Orada, bir sonraki adımlarımı belirlemek için zamanım, param ve yerim olacak. Eğer bu işten gelen para beni desteklemezse, yeniden başlamak için sağlam bir temel bile olmayacak. Yine Linda'nın cömertliğine güvenmek zorunda kalacağım.

"Yapabilirim Linda. Galen sadece benim eski erkek arkadaşım. Ya da eski sevgilim. Eski kaçamak." Öfkelendim. "Her neyse. O sadece eski bir sevgili ve muhtemelen iş için buradaydı. O ve Bay Holt beni görmediler bile, yani önemli bir şey değil. Bu işi yapabiliyim. Başka birini bulmanıza gerek yok."

Linda uzun bir nefes verir. "Buna sevindim Bonnie, çünkü Sofia tatilden dönene kadar onun yerine bakabilecek başka kimsem yok." Sesindeki rahatlama çok açık ve suçluluk duygusu kalbimi küçük bir top haline getiriyor.

Neredeyse Linda'nın hayatını olması gerekenden daha zor hale getirecektim ve o da bunu yapacaktı. Benim için.

Ayağa kalkıyorum ve kız kardeşime veda ediyorum. Sonra omuzlarımı dikleştirip aynada kendime bakıyorum. Karşımdaki kadın yıpranmış ve korkmuş görünüyor ama saniyeler geçtikçe gözeneklerine yerleşen kararlılığı izliyorum.

Beni ne kadar kötü kullanmış olursa olsun, eski sevgilimi gördüğümde yıkılmayacağım. Artık hayatımı düzeltmesi için kimseye güvenmeyeceğim. Arlo Noble'ın beni itip kakmasına izin vermeyeceğim.

Bu yüzden kapı kolunu kavrayıp banyodan çıktığımda, oturma odasına doğru ilerlerken omurgamı dik tutabiliyor ve başımı dik tutabiliyorum. Alex, William ve Arlo'yu lüks koltuklardan birinde otururken gördüğümde yüzüme parlak bir gülümseme yerleştirebiliyorum. Hatta Arlo'yu kibarca "Merhaba," diyerek selamlayabiliyorum, sanki dün gece mutfakta bir ara vermemişiz gibi.

Kaşlarını indirip, gözlerini zift gibi kararttığında, rahatsız bile olmuyor. Ben.

Kurşun geçirmezim. Kendi ayaklarımın üzerinde dimdik duruyorum. Eğer başarabilirsem Geçen yıl boyunca, her şeyin üstesinden gelebilirim.

Yine de, alt kattaki odama çekilme vaktim geldiğinde, uzun bir nefes alıp omuzlarımın düşmesine izin veriyorum.

Üç buçuk hafta daha.

Gece çöktüğünde, şüphe içeri girer. Linda'ya telefonda tüm kabadayılığımın rağmen, bunu yapabilir miyim bilmiyorum.

BÖLÜM 13

I berbat. Bonnie'nin tanıdıklığı beni çok rahatsız ediyordu ve Beth onu tanımayınca Bonnie'ye kim olduğunu itiraf ettirebileceğimi düşündüm.

Ama her şey ters gitti.

Şimdi bir buçuk gün oldu ve bana bakmıyor.

William'la doğrudan ilgili. Bu tamamen uygun bir profesyonel ilişki. O yanlış bir şey yapmadı.

Hala.

İğneleyici bir şey söylediğinde gözlerindeki kıvılcımı özlüyorum. Kendimi onun göğsüne, belinin eğimine bakarken yakalıyorum. Will'i küçük parmağında evirip çevirirken güldüğünü ve onunla oynadığını duyuyorum ve kendi çocuğumu kıskandığımı hissediyorum.

Bugün Pazartesi ve Will anaokuluna gidiyor. Her zaman olduğu gibi heyecanlı, sanki ayaklarında hiç bitmeyen piller varmış gibi koşturuyor. Bonnie onun maskaralıklarına gülüyor ve bir şekilde onu doyuruyor, giydiriyor ve gitmeye hazır hale getiriyor.

İşin en kötü yanı da bu. Oğlumla arası iyi. Onları birlikte görmek hoşuma gidiyor. Onun kıkırdamasını ve oynamasını duymayı seviyorum. Dün Will'e beceriksiz el yazısıyla nasıl "Batman" yazılacağını öğretmesini izledim, bu da Will uyuyana kadar yüzünde bir gülümseme yarattı.

Onu suçlayamam ya da Delmar Ajansına şikayet edemem, çünkü Bonnie oğlumun sahip olduğu en iyi dadı olabilir. Onu değiştirmek yanlış bir hareket olur, çünkü Will en iyisini hak ediyor.

Ben tabletimde e-postalarımı göz atıyormuş gibi yaparken Bonnie ve Alex'in oğlum asansöre doğru götürmelerini izliyorum. William ıslıl ıslıl, Batman sırt çantasıyla dünyanın en havalı çocuğumuş gibi kasıla kasıla yürüyor.

Bonnie gülüyor, gülümsemesi o kadar güzel ki göğsümde şimşekler çakıyor. Üzerinde ipeksi bir etek ve jean ceketle örtülmüş siyah bir atlet var. Saçları yüksek balerin topuzu şeklinde, siyah bir toka ile bir arada tutulmuş. Zarif ve şık görünüyor ve ben onu o kadar çok becermek istiyorum ki doğru düzgün düşünemiyorum. Bu kadın beni delirtti.

Şirket casusu olması umurumda bile değil. Benden bir şey saklıyor olması umurumda değil. Mutfakta bir pislik gibi davrandığımdan beri aramıza koyduğu mesafe onu daha çok istememe neden oldu.

Birkaç gün oldu. Bir haftadan az. Buna daha fazla dayanabilir miyim?

Bonnie oğlumun önünde diz çöktü. "Vance'in ne tür bir sırt çantası var?"

Will sırtarak, "Onun sıkıcı bir mavisisi var," diyor. "Benimkini çoook kıskanacak."

"Seninki gerçekten harika." "Biliyorum! Ve bak!"

Başımı kaldırıp baktığımda oğlumun belinden bükülmüş, çoraplarını göstermek için pantolonunu yukarı çektiğini görüyorum. Tabii ki Batman temalıydılar. Oğlum bir ilginin takıntıya dönüştüğü yaşta. Siyah çoraplarının üzerindeki sarı Batman sembolü küçük baldırlarına kadar uzanıyor.

"Müthişler," diyor Bonnie gülümseyerek. "Çoraplarıyla risk almaktan korkmayan erkekleri severim."

Bonnie'nin donup kaldığını görmek için tam zamanında bakıyorum. Tüm vücudu kıpırdamadan bakışlarını kaldırıyor ve benimkilerle buluşuyor. Gözleri kocaman, yüzünde panik gibi bir şey beliriyor. Beynimde bir hatıra, kilidin içinde kayan bir tambur gibi tıkırdıyor.

Ve Bonnie'nin neden bu kadar tanıdık geldiğini biliyorum.

Roma bağlantıyı kurmakta haklıydı. Bunu daha önce görmemekle aptallık etmişim. Bu o.

"Ben de," diye başını sallayarak cevap veriyor Will, başının üzerinde olup bitenlerden habersiz. "Bunları her gün giyeceğim."

"Alex," diyorum, ayağa kalkarken tabletimi bir kenara bırakarak, "sen Will'le devam et. Bonnie'yle bir şey konuşmam gerekiyor."

"Alex bana anaokuluna bırakma işinin nasıl yapıldığını gösterecekti," diyor Bonnie, gözleri hâlâ kocaman, elleri iki yanında kenetlenmiş.

"Alex sana yarın gösterebilir," diye cevap veriyorum, yavaşça yaklaşarak.

Bonnie bakışlarını benden ayırıyor ve Alex'e bakmak için dönüyor.

Diğer dadı omuz silkiyor ve gülümsüyor. "Yarın yaparız. Bonnie'ye hoşça kal de, Will!"

"Hoşça kal!" der ve asansöre doğru yürür. Alex gülümseyerek düğmeye basıyor ve kapılar kayarak kapanmaya başlıyor.

Kapıların iki tarafı birleştğinde Bonnie etrafımdan dolanmaya çalışıyor. Onu belinden yakalıyorum ve duvara doğru geri geri yürütüyorum. Elleri kalçalarının yanında soğuk mermere doğru uzanırken, benimkiler de başının yanına dikiliyor.

"Londra," diye homurdanıyorum, vücudum alev alev yanıyor.

Bu kadın beni çılgına çevirdi ve ben uyanmadan gitti.

Daha adını bile öğrenemeden parmaklarımın arasından kayıp gitti.

Gözleri kapanıyor. Nabızı boynunda atıyor. "Hiç olmamış gibi davranalım," diye fısıldıyor. Kollarımın arasında duvara yaslanmış, çenesini kaldırıyor ve gözlerini tekrar açarak meydan okurcasına bana bakıyor. "Artık benim patronum sensin. Geçmiş unutmak daha iyi, bilirsin, düşününce."

Bir adım öne çıkıyorum, böylece göğsüm onunkine bir santim yaklaşıyor. "Neyi düşünerek?"

"Beni tanımadığını düşünürsek." Parlak gözler. Küstah bir baş eğme. Bu kadını tam burada duvara yaslamak istiyorum, tıpkı üç yıl önce otel odamda yaptığım gibi.

"İşte sakladığın şey buydu," diyorum, farkına vararak. "Odaya girdiğinde beni tanıdın."

Omzumu itiyor ve ben bir adım geriye sallanıyorum, ellerim duvardan kayarak yanlarımda asılı kalıyor. Kanım damarlarımda ateş gibi. Gözlerine, çenesinin çizgisine, dudaklarına bakmaktan kendimi alamıyorum.

Bu kadını tüketmek istiyorum. Tadı içime işleyene kadar onu içmek istiyorum.

Onunla geçirdiğim bir gece başka hiçbir geceye benzemezdi. Onunla bir otelin barında tanıştım ve asla arkama bakmadım. Birbirimiz için yaratılmışız gibi seviştik. İçimi dışıma çıkardı.

Sonra ben uyurken gitti, bana yaptıklarından utanmış gibi sabahın erken saatlerinde sıvışıp gitti.

"Bak, Arlo," diyor, ellerini kalçalarında gezdirerek, "bunun hiçbir şeyi değiştirmesi gerekmiyor. Bu iş uğruna o geceyi görmezden gelmeye hazırım ve umarım siz de aynısını yapmaya hazırsınızdır. Kız kardeşimle konuştum ve önümüzdeki dört hafta için yerine birini bulabileceğini sanıyorum."

"Gitmeye mi çalıştın? Yine mi?"

Tatlı, sıcak öfke yüz ifadesini kaplar. Yanakları pembeleşiyor. "Affedersiniz? Yine ne demek istiyorsun? Beni tanımadın bile!"

"O gece seni hiç *görmedim* Bonnie. Adını bile bilmiyordum. Odanın öbür ucundan seni nasıl tanıyabilirdim ki?"

İfadesinde şaşkınlık ve öfke savaşıyor. Dudakları aralanıyor ve ben onları içime çekmek istiyorum. Artık onun kim olduğunu bildiğime göre -evime girdiği andan beri vücudumun neden onun etrafında bu kadar kilitlendiğini bildiğime göre- onun cazibesine karşı koyabileceğimden emin değilim.

"Ne," diyor göğsü kabararak, "neden bahsediyorsun?"

"Ben... Bakın, o gece gözlüklerimi kaybettim. Bara oturduğumda yarı kördüm."

Ağzı açık kalıyor, gözlerinde şimşek gibi bir öfke. "*Gözlüğünü* mü kaybettin? Bu nasıl bir bahane?"

"Bu bir bahane değil. Gerçek bu. Ciddi derecede miyoptum. Yüzümden birkaç santim uzakta olmadıkça hiçbir şey göremiyordum. Senin bazı kısımlarını gördüm. _"

Alay ediyor.

"-ama bilmiyorum. Sanırım beynim onları hiçbir zaman bir bütün haline getiremedi."

"Peki bundan bahsetmediniz, neden?"

"Çünkü güzel bir kadın benimle konuşuyordu ve ben de bu havayı bozmak istemedim."

"Havayı bozmak istemedin. Aman Tanrım. Bu hayatımda duyduğum en saçma şey." Sinirlendiğinde inanılmaz derecede muhteşem oluyor. Gözleri parlak, yanakları kırmızı. Burada dururken taş gibi sertleşiyorum. "*Beni göremiyorsan* güzel olduğumu nereden biliyorsun?"

Ona ihtiyacım var. Hem de çok. Bir kolumu ona doğru uzattım. "Bonnie..."

Gözlerini dikip bakarken öfkesi yeni boyutlara ulaşıyor. "Yani, bekle. Bazı parçalarımı gördün ama beni tanıyacak kadar iyi değil. Ve benimle yattın mı?" Kollarını kavuşturur. Sonra çözüyor. "Yani odana çıktığımızda tökezleyip bir şeylere çarptın... O kadar da sarhoş değildin, değil mi?"

Başımı arkaya yatırdım ve acı bir kahkaha attım. "Hayır. Restoran ile bar arasında bir yerde gözlüklerimi kaybetmiştim. Çalışanlardan biri

masayı ve oteldeki kayıp eşya bürosunu kontrol ettim ve barda bekleyeceğimi söyledim. Sonra sen ve ben konuşmaya başladık ve..."

Kollarını kendi etrafında sarıyor. "Tanrım. Kendimi... kirli hissediyorum." Kaşlarını çatıyorum. "Neden?"

"Yüzümü bile görmedin! Ben senin için sadece bir *vücuttum*. Sikilecek bir delik." Yüzü buruşuyor ve yüzüne bu ifadeyi yerleştirdiğim için nefret ediyorum.

O gece, Alice bana ihanet ettiğinden beri geçirdiğim ilk güzel geceydi. Bonnie hayatımda parlak bir işaret fişeği gibi belirmiş, dünyayı güzel olduğu kadar alışılmadık bir şekilde aydınlatmıştı. Ve bu sadece seks değildi. Seks cehennem gibi ateşliydi. Ama konuştuk. Güldük. Vücuduna dokundum ve bir şeyler *hissettim*.

O sadece bir beden değildi. İki yıldır yaşadığım ilk güzel şeydi. Acıyan kalbime merhem olmuştu. O yatakta tek başıma uyandığımda, gerçeklik sert ve hızlı bir şekilde içeri girdi ve neredeyse her şeyi hayal ettiğimi düşündüm.

Ve şimdi bunun benim için hiçbir şey ifade etmediğini düşünüyor. Tesadüfen yanına oturduğumu ve bundan faydalandığımı düşünüyor. Evet, tesadüfen yanına oturdum. Korkunç derecede miyoptum, bu yüzden odamda onu neredeyse öpene kadar yüzünü görmedim, onu kapıya doğru iterken kollarımı ona doladım. Sonra çılgına döndük ve bunun bir önemi kalmadı. Vücudu odak noktasındaydı. Dudakları. Çıkardığı sesler. Ama bundan çok daha fazlasıydı.

Zekâsı, kahkahası, kendini küçümseyen mizahı vardı. Onu kristal berraklığında görmeme gerek kalmadan güzel olduğunu söyleyebilirdim. Yine de *böyle* görüldüğünü bilseydim, muhtemelen adını öğrenmek ve onu yanımda tutmak için daha çok çabalırdım.

Daha da yaklaşıyorum. "Öyle değildi. Sen bir bedenden daha fazlasıydın Bonnie."

"Oh, doğru." Bana kaşlarını çatı. "Ne kadar güzel olduğumu ballandıra ballandıra anlattın ama beni net olarak göremedin bile. Bunun ne kadar utanç verici olduğunu biliyor musun? Sana *inandım*. Bana hissettirdin... Sen..." Başını yana çeviriyor, alt kirpiklerinde gözyaşları birikiyor.

Dünyayı parçalamak istiyorum. Onu neredeyse ağlarken görmek Bu kabul edilemez. "Güzel olduğunu biliyordum Bonnie."

Homurdanıyor. "Doğru."

"Barda otururken beni güldürmüştün," diyorum, sesimdeki samimiyeti duymasını umarak. "Sesini ilk duyduğum andan itibaren beni tahrik ettin."

onu. Ve sen o keskin dilinle çok hızlıydın. Yanında oturmak ön sevişmeydi. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Sen çok güzelsin. Bunu anlamak için yüzünü açıkça görmeme gerek yoktu. Ama sonra yaklaştım ve dudaklarını gördüm." Bakışlarım dudaklarına düşüyor ve dudaklarım bir nefesle ayrılıyor. "Tenini gördüm. Seninle sarhoş oldum Bonnie."

Alt dudağı titriyor. Bunu düzeltmem gerekiyor. "Bonnie," diye ikna ediyorum. "Bana bak."

Öyle yapıyor. Bakışları içimde bir delik açıyor. "Peki ya şimdi? Neden seni hiç gözlükle görmedim? Bu delilik. Sadece beni tanımadığını söyle, Arlo. Bir daha yalan söylememeyi tercih ederim."

Yine mi? Bu da ne demek oluyor?

"Lazer göz ameliyatı oldum. Artık gözlüğe ihtiyacım yok." Bir adım daha yaklaşp elimi kalçasında gezdiriyorum. "Sen sadece bir beden değildin Bonnie."

Yüzünü benden çevirerek ofluyor. Vücudundan hafif titremeler geçiyor; elim üzerinde olmasaydı fark etmezdim. Kendini o kadar sıkı tutuyor, o kadar kapalı ki.

Çok yazık, olan bu. Üç yıl önceki Bonnie açık, hafif ve özgürdü. O zamandan beri ona bir şeyler oldu.

Elim beline doğru kayıyor, başparmağım kaburgalarını okşuyor. "Ben uyanmadan gitmen beni öldürdü."

"Sakin arkanı dönüp *beni* suçlamaya kalkma."

"Ben değilim." Başparmağımı bir kez daha okşuyorum. Vücudundan bir titreme daha geçiyor, bu sefer daha güçlü, sanki dokunuşum onu da benim kadar etkiliyor. Cumartesi gecesi mutfakta neden eve dönmüş gibi hissettiğimi şimdi anlıyorum. Şimdi neden kavrayamadığım bulanık anılarla çılgına döndüğümü biliyorum.

Çünkü bu o. Kaçıp giden oydu. Saklamak istediğim oydu.

Ve çok öfkeli. Gözleri parlak, parlak mavi ve yumrukları sıkılı. Kollarını kavuşturmuş, sanki ellerini benden uzak tutmak için elinden geleni yapıyor. "Beni açıkça görmediğine bile inanamıyorum. Sanki bütün gece bir yalanmış gibi hissediyorum."

Bakışlarında öfkeyle birlikte acı da var ve bunu görmek ruhumu okşuyor, çünkü bu acı bana birlikte geçirdiğimiz gecenin benim için olduğu gibi onun için de bir anlamı olduğunu söylüyor.

Elimi belinden sırtına doğru kaydırıyorum, sonra diğer elimle çenesine dokunuyorum. "Hoşça kal demeden gittin," diyorum usulca, elimi çenesinde gezdirerek.

Bakışlarımla dudaklarımı. "Bundan nefret ederdim."

"Bunun sadece eğlenceli bir gece olacağı konusunda anlaşmıştık," diye fısıldıyor.

"Bu daha öpüşmeden önceydi," diyorum, elimi ensesindeki saçlara doğru kaydırarak.

Bonnie'nin gözleri yarı kapalı, sanki dokunuşum bir uyuşturucuymuş gibi. "Hiçbir anlamı yoktu."

Dudaklarımı onunkilere yaklaşıtıyorum. "Yalancı."

Göğsü sık ve hızlı nefeslerle inip kalkıyor. "Çok kibirlisin."

Parmaklarımın altındaki teninin yumuşaklığının tadını çıkararak bakışlarıyla buluşuyorum. "Cumartesi gecesi için özür dilerim. Mutfak için. Seni manipüle etmeye çalışmıyordum."

"Şirket casusu ya da eski karının arkadaşı olduğumu sandın." Acı yüzüne sızradı, çabucak silindi. "Ama ben sadece tek gecelik bir ilişki yaşadığın bir kızım."

Ellerimi onun üzerinde sıkarak onu göğsüme yaslıyorum. Sanki benim için yaratılmış gibi uyuyor. Tabii ki uyuyor. Aradığım kişi o. Parmaklarımın arasından kayıp giden o.

Bunu nasıl kaçırdım?

Belki de bu kez çok farklı koşullar altında tanıştığımız içindir. Lüks bir otelin barında değiliz. Onunla ilk tanıştığım geceki gibi seksi bir kalem etek giymiyordu. Bağlam önemlidir, ama ben yine de önümde duran şeyi kaçırdım.

Holt & Holt için hala burada olabilir. Onlar bana kur yapmaya çalışırken, işten ayrıldıktan sonra burada çalışmaya başlaması oldukça büyük bir tesadüf. Ama tüm kanım beynimden başka bir yerde olmalı, çünkü umursayacak iradeyi kendimde bulamıyorum. O burada ve çok güzel ve onu o kadar çok istiyorum ki başka bir şey düşünemiyorum.

"Bunu yapamayız." Vücudu benimkine karşı yumuşak. Dudakları o kadar öpülesi ki, onları kendi dudaklarıma götürmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Neden olmasın?"

Pırıltılı ipek eteği bacaklarının üzerinde su gibi hareket ediyor. Baldırlarıma dolanıyor ve tek yapmak istediğim onu belinden yukarı çekmek, bu duvara yaslamak ve onu tam burada almak. Sikim aramızda demir bir çubuk gibi ve eminim bunu hissediyordur. Hissetmesini *istiyorum*. Bana ne yaptığını bilmesini istiyorum.

"Sen benim patronumsun," diye fısıldıyor. "Seninle yatamam." Gözleri dudaklarımdan gözlerime kayıyor. "Ve sen o kadar büyük bir pisliksin ki, günaha teslim olursam kendimle asla yaşayamam."

Gülümsemem, tıpkı üç yıl önce o gece olduğu gibi, ansızın geliyor. Benden gerçek duygular çıkarma konusunda esrarengiz bir yeteneği var. Öfke. Hayal kırıklığı. Neşe. Şehvet.

"Bilmek istemiyor musun?" Gözlerimi ağzından ayırmadan söylüyorum. Tatlı, kirli ağız. O gece beni çılgına çeviren ağız. Karşılaşmamızdan sonra iki ay boyunca hayalini kurduğum ağız.

"Neyi biliyorsun?" Nefes nefese bir fısıltı olarak çıkıyor. "Eğer gerçeklik fanteziye uyuyorsa?"

Alaycı küçük bir homurtu çıkarıyor. "Benim hakkımda fantezi kurmadın."

"Oh?" Hâlâ biraz sertlikten hoşlanıp hoşlanmadığını görmek için saçlarını çektiştiriyorum. Şık balerin topuzu elimde dağılıyor, saçları yüzünün etrafına dökülüyor.

Nefesindeki kesiklik hoşuna gittiğini söylüyor. "Hayır. Muhtemelen ben kapıdan çıktıktan sonra beni düşünmedin bile."

Ne kadar hatalı olduğunu bilmiyor. Bu küçük cadaloz bana yaptıklarıyla beni delirtti. "Seni aradım," diye homurdandım. "Resepsiyona sordum ama adını vermediler. Konuşmacı olup olmadığınızı görmek için katıldığınız konferansın broşürlerini taradım. Adınızı bulmak için listede gördüğüm her şirketin web sitesine girdim." Saçlarını sıkıca tutuyorum. "Seni aradım Bonnie. Daha önce hiç kimseyi aramadığım kadar çok. Ama sen bir hayalettin. Seni uydurduğumu sandım."

Bakışları tehlikeli bir ışık alıyor. "Şimdi kimmiş siber sapık?" "Bu ağzın başını belaya sokacak," diye uyarıyorum.

"En azından her şey ters giderse, ben gittikten sonra beni tanıyamayacağınızı biliyorum."

Alçak sesle bir hırıltı çıkarıyorum ve sonra bir saniye daha bekleyemeyerek onu öpüyorum. Dudakları hatırladığım kadar tatlı, yastık gibi, yumuşak ve mükemmel. Alt dudağını ısırarak ağzına doğru inliyorum. Benim için ayrılıyor ve dilimi onunkine doğru kaydırıyorum.

Bonnie'nin vücudu eriyor, elleri omuzlarıma yapışıyor. Onun bana karşı hissini seviyorum. İçgüdüsel bir şeymiş gibi kalçalarını çevirmesini seviyorum, sanki benim onu istediğim kadar o da beni istemekten kendini alamıyor.

Mutfakta yavaşım. Alay etmekten ve işkence etmekten zevk alırdım. Bugün, hiç vakit kaybetmeyeceğim. İhtiyacım çok büyük.

Saçlarını sıkı bir yumrukla kavrayarak başını geriye çekiyor ve aç dudaklarımı boğazında gezdiriyorum. Diğer elim göğüs kafesinden yukarı kayıyor ve göğsünü kavıyor, parmaklarım atletinin yakasını çekiştiriyor. Göğsünü kendime doğru açıyorum, o yumuşak, verici eti avucumun içine alıyorum. Ten tene, birlikte inliyoruz.

Ben göğsünü yoğururken Bonnie'nin göğsü şiddetle kabarıyor, dudaklarım bir kez daha onunkileri buluyor. Onu üç yıldır bekliyormuşum gibi öpüyorum. Onu karanlık bir dünyadaki tek ışıkmış gibi öpüyorum. Onu eksik bir parçaymış gibi öpüyorum.

Ve benim için yanıyor. Beni öperken inleyen Bonnie, ellerini saçlarımın arasına sokuyor ve aldığı kadar iyi veriyor. Kafa derimdeki tatlı küçük acı noktaları öpüşmemizi daha da ateşli hale getiriyor. Elim göğsünden çekip eteğinin pırıltılı kumaşının altından kalçasının iç kısmına doğru kaydırıyorum. Seni elimin arkasına ipek gibi geliyor, etinin yumuşaklığı karşı koyamadığım erotik bir cazibe yaratıyor.

Bonnie benim. Gitmesine izin vermeyeceğim. Bir daha asla.

Dudaklarımı onunkilere değdirerek, "Benim için ıslandın mı Bonnie?" diye soruyorum. "Sen tam bir götsün," diye pantolonunu indiriyor.

Elim külotunun köşebentine kadar kayıyor, kumaşın arasından sıcak ıslaklığını hissediyorum. Sikim zonklarken inliyorum, vücudum onun içinde kılıflı olmanın ne kadar inanılmaz bir his olduğunu hatırlıyor. Yaklaşık on saniye sonra bir kez daha tam olarak orada olacağım.

Sonra asansör zili çaldı ve birbirimizden ayrıldık.

BÖLÜM 14

I Kendime çeki düzen vermek için çabalarken saçlarımı yüzümden geriye doğru savurarak sıcaktan bunalmış bir haldeyim. Tokam yerdeydi. Onu alıp saçımı düzeltmeye çalışıyorum, bir yandan da nefesim kesiliyor.

Akciğerler.

Asansörden bir adam çıkar, üzerinde kömür rengi ince çizgili siyah bir takım elbise, ona uygun bir yelek ve beyaz bir gömlek vardır. Kravatı ince ve siyahtır ve ayakkabıları çok parlaktır.

Gözlerini ikimizin üzerinde gezdiriyor, tek bir kara kaşını kaldırıyor. Benim dağınık, yıpranmış görüntümü inceliyor, sonra bakışlarını son derece derli toplu görünen Arlo'ya çeviriyor. Nefes bile almıyor. Adam başparmağıyla asansörü işaret ediyor. "Meşgul olmadığında geri gelebilirim."

"Git buradan" derken Arlo'nun sesi sertti. Adamın mavi gözleri neşeyle parıldıyor.

"Senin İbiza'da olman gerekmiyor muydu?" Arlo homurdanıyor.

Adam kollarını iki yana açar. "Planlar değişti." Bakışları benimkilerle buluşmak için kayıyor. "Sen yeni dadı olmalısın."

Bunu kabul *etmiyorum* çünkü bu Arlo'nun bu adama benden bahsettiği anlamına geliyor ve beynim şu anda tam kapasite çalışmıyor. Çıkarımları işleyemiyorum. Eteğimi kabartıyorum. "Ben de tam çıkıyordum. Affedersiniz." Önce adama, sonra Arlo'ya başımı salladım ve ikisinden de hızla uzaklaşarak merdivenlere doğru koşmaya başladım. Merdivenleri ikiye ikiye çıkmak isyan eden kalbimi yavaşlatmıyor ama bir şekilde tek parça halinde odama dönmeyi başarıyorum. Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra başımı ellerimin arasına alıyorum.

Ne halt *ediyorum* ben?

Bu hatayı daha önce bir kez yaptım, Galen'la. İş yerinde bir ilişkim vardı ve yüzüme patladı. Dersimi almalıydım, ama görünüşe göre

Geçmişteki hatalarımı tekrarlamaya mahkum edildim. Ama bu sefer daha da kötü, çünkü Arlo iş arkadaşım değil; patronum.

Linda bana güveniyor. Neden ona Arlo'yla yattığımızı söylemedim ki? Başka birini bulabilirdi. Gururumun -ya da belki utancımın- yoluna çıkmasına izin verdim.

Bu utanç çok fazla. Aceleyle dolaba gidip bavullarımdan birini alıyorum ve yatağın üzerine atıyorum.

Linda beni affedecektir. Bunu telafi edeceğim.

Ama bunu yapamam. Kim olduğumu bildiği halde önümüzdeki üç buçuk haftayı bu adamla geçiremem. Bana o tatlı, güzel şeyleri söylediğinde. Bedenime sahipmiş gibi, benim onu arzuladığım kadar o da beni arzuluyormuş gibi bana dokunduğunda.

Yani, kayıp gözlük mü? Lütfen. *Lütfen*. Ben *tam* bir moron değilim.

Evet. Bu muhtemelen tartışılabilir. Ama yine de bir laf duyduğumda anlarım. Beni tanımadığını itiraf edebilirdi çünkü ben birçok tek gecelik ilişkiden biriydim ve onun için hepsi birbirine karışıyordu. En azından bu daha inandırıcı olurdu. Kalbimi umutla sızlatmazdı.

Eşyalarımı katlamadan bavuluma atıyorum. Tüm dikkatimi eşyalarımı bir araya getirmeye ve buradan gitmeye veriyorum.

Sonra kapı çalınır. "Bonnie." Arlo'nun sesi kilitli kapıdan bile baştan çıkarıcı geliyor.

"Meşgulüm."

Kapı tokmağı tıkırdıyor. "Kapıyı aç Bonnie. Konuşmamız gerek."

"İstifa ediyorum."

Bir duraklama, ardından bir hırıltı: "Hayır."

"Buna hayır diyemezsin, Arlo. Bunun kötü bir fikir olduğunu sen de benim kadar biliyorsun. Ben gideceğim ve ikimiz de yolumuza devam edeceğiz."

Kapı tokmağı tekrar, daha sert tıkırdıyor. "Bonnie, kapıyı aç."

Yatağın ayak ucunda duruyorum, elimde dantelli bir kaşkorse tutuyorum ve kapalı kapıya bana saldırmak üzere olan vahşi bir canavara bakar gibi bakıyorum. Bir yanım kapıyı fırlatıp açmak istiyor. Diğer yarım ise toplanmaya devam etmek, bir taksi çağırmak ve buradan defolup gitmek istiyor.

Kapıya bir tokat sesi duyuldu, sanki Arlo açık avucuyla kapıya vurmuş ve elini orada bırakmıştı. "Lütfen."

Tereddüt ediyorum.

Sesi artık kandırıcı. "Bunu konuşmamız gerek Bonnie. Burada çalışmaya başladığından beri sana kötü davrandım ve özür dilerim. Bunu çözebiliriz."

"Neyi çözeceğiz?"

"Bizi."

Kaşkolu bavuluma atıyorum. "Biz diye bir şey yok. Biz diye bir şey olamaz. Ben senin için çalışıyorum, Arlo. Oğlunun dadısıyım. Hepsi bu."

"Hepsi bu *değil*."

"Hepsi olmalı," diye cevap veriyorum, bir yığın tişörtü alıp bavula atıyorum. Eve döndüğümde onları yeniden katlayacağım-ama sonra bir evim olmadığını hatırlıyorum. Panik göğsümde kabarıyor, sıcak, fokurdayan bir duygu karmaşası.

Nereye gideceğim? Burada kalamam.

Nikki'yi arayacağım. Vermont'a uçak bileti bulana kadar beni misafir eder. Evet. Ben de öyle yapacağım. Kredi kartları ne için, değil mi? Bir şekilde bir iş bulacağım ve sonra işleri yoluna koyacağım. Kendi başıma. Beni kurtarması için Linda'ya bel bağlamak yok artık.

"O gecenin benim için bir *anlamı vardı* Bonnie," diyor Arlo, sesi kalın. "Hiçbir fikrin yok. Beni karanlıktan çıkaran ilk kişi sendin. Daha biz birbirimize dokunmadan önce yaptın bunu. Bunu bana senin sesin yaptı. Gülüşün. Sonra ben uyanmadan gittin ve bu beni öldürdü. Bunu bana bir daha yapma."

Tereddüt ediyorum, kalbim çarpıyor. Sessiz adımlarla kapıya doğru yürüyorum ve başımı çerçeveye yaslıyorum. Dolaba geri dönüp eşyalarımı toplamaya devam etmeliyim ama sözleri bana tatlı bir bal gibi geliyor. En çılgın fantezim, o gecenin benim için olduğu gibi gizemli adamım için de bir anlam ifade etmesiydi.

Ve şimdi, Arlo öyle olduğunu söylüyor. Bu doğru olamaz...değil mi? Gözlük gibi daha saçma replikler.

Ama sonra aklıma şarap mahzeninde cebini nasıl yokladığı geldi. Linda'nın da gözlüğünü ararken böyle yaptığını görmüştüm. Önce kafasına, sonra cebine dokunuyor, sonra gözlüğünün yüzünde olduğunu fark edince kaşlarını çatıyor. Aynen Arlo'nun yaptığı gibi.

Bu doğru olabilir mi?

Sessizce "Seni karanlıktan çıkardım da ne demek?" diye sorduğumu duyuyorum.

Yüzü bana yakın, kapının hemen diğer tarafında. Sessizce konuşuyor ama onu net bir şekilde duyabiliyorum. "Birlikte geçirdiğimiz iki gece

Alice ve ben boşanmaya karar verdikten yıllar sonra. Ona fena aşık olmuştum. Tanıştık, birlikte olduk ve altı ay içinde hamile kaldı. Kendimden geçmişim. Bebeği öğrendikten sonra iki ay içinde aptal gibi onunla evlendim. Benim ona verdiğim değeri onun bana vermediğini fark etmemiştim. Onu başka bir adamla buldum."

Bir kumaş hışırtısı ve bir nefes daha duyuyorum. Kaşlarımı çatarak kapı pervazını kavıyorum.

Sonra da şöyle diyor: "Boşanma karmaşık ve pahalıydı. Ortaya çıkıp benden para isteyene kadar Will'i kaybettiği için üzgün olduğunu sanıyordum. Ve benimle oynadığını anladım."

"Yani..."

"Beni aldattığı adam uzun süredir erkek arkadaşıydı. Tüm ilişkimiz bir yalandı. Ben sadece bir yemek biletiydim ve Will onun için hiçbir şey ifade etmiyordu."

Oh. Vay canına. "Çok özür dilerim."

Alay ediyor. Kapının diğer tarafında yer değiştiriyormuş gibi bir kumaş hışırtısı var. "Ona gitmesi için para verdim ve o da gitti. Utandım, mahcup oldum, incindim ve hepsinden önemlisi oğlum için endişelendim. Çok derine battım Bonnie. Bir çıkış yolu göremiyordum. Sonra bir iş gezisi için Londra'ya gittim ve seninle tanıştım."

Çok cazip bir fantezi, değil mi? Tüm ihtişamımla bu koca, yaralı ayı gibi adamı iyileştirebileceğimi düşünmek. Ne diyeceğimi bilemeden başımı kapıya yasladım. Ne düşüneceğimi.

"Sen hayatıma giren güzel, ılık dolu bir periydin Bonnie. Ve ben senin neye benzediğini bile bilmiyordum. Adını bile bilmiyordum. Aylar ve aylar süren boktan hayatımın tek parlak anıydın."

"Ben ılık dolu bir peri değilim, Arlo," diyorum ona sessizce. "Ben sadece bir kadınıyım." Hayatına birçok kez yeniden başlamak zorunda kalmış, parasız, kırık dökük bir kadın.

Bir duraksama olur, sonra Arlo alçak sesle devam eder. "O gece bana işinden bahsettin. Mücadeleyi sevdiğini ama kültürden nefret ettiğini söyledin. Kendini asla yaparken görmediğin bir şey olduğunu ama sana iyi bir hayat sağladığını, bu yüzden şikayet edemeyeceğini söyledin."

Boğazım düğümleniyor. Tüm bunları hatırlıyor mu? Belki de bu onun için sadece bir sefahat gecesi değildi. Belki benim hakkımda, bizim hakkımızda söylediklerinin bir kısmı doğrudur.

"Bana kız kardeşinden bahsettiğini hatırlıyorum. Kendi işini nasıl kurduğunu ve senin onu nasıl kışkandığını. Bunu nasıl bir araya getiremedim? Sen olduğunu nasıl anlamadım?"

"Tüm bunları hatırlıyor musun?" Yumuşakça soruyorum.

"O gecenin her dakikasını hatırlıyorum Bonnie."

Ne yaptığımı anlayamadan parmaklarım kapının kilidini çeviriyor. Kapıyı çekip açıyorum ve onu eşiğin diğer tarafında, gözlerinde kalbiyle dururken görüyorum.

Bu beni korkutuyor. Holt & Holt'taki tatil partisinde itibarımın ve kariyerimin gözlerimin önünde parçalanmasını izlediğimden beri kendimi bu kadar savunmasız hissetmemiştim.

"Ya o gecedan var olmayan bir şey yarattıysak?" Yumuşakça soruyorum. "Ya hatırladığın kadar muhteşem değilsem ve birkaç yılda bir hayatını tamamen mahveden bir dadı olduğum ortaya çıkarsa?"

Odaya giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. "Ya hatırladığın gibi biri değilsem? Ya hayatının akışını değiştiren kadını tanıma nezaketini bile göstermeyen kibirli zengin bir adamsam?"

Gözlerimi deviriyorum. "Ben sadece bir peri değilim, aynı zamanda senin hayatını da mı değiştirdim?"

Lütfen."

"Beni daha iyi bir şeye inandırdınız. Sizinle tanıştıktan sonra Noble Vakfı'nı kurdum çünkü anlam ve tatmin hakkında söylediklerinizi düşünmeden edemiyordum. Kendi işim hakkında da aynı şekilde hissettiğimi fark ettim."

Kalbim küt küt atıyor. Bu mümkün mü?

Elleri kalçalarımın üzerinde kayıyor ve beni daha yakına çekiyor. Kapıya yaslanıyor ve bacaklarını açıyor, böylece bacaklarının arasına sığıyorum, göğsüm onunkinin üzerine sarkıyor. Parmaklarımı gömleğinin içine sokuyorum ve bir hata yaptığımı bilerek karanlık gözlerine bakıyorum.

Bavulumu toplayıp kaçmalıyım.

"Sen benim patronumsun," diyorum zayıf bir sesle, aramızda son bir kalkan oluşturmaya çalışarak.

Biz.

Elleri kışıma doğru indi ve hafifçe sıktı. "Şu anda değil, ben değil."

Bay Sexualicious burada, kanlı canlı karşımdayken ve popomu yoğururken sağlıklı düşünmek zor. Arlo eteğimin elastik bel bandını kavırıyor ve ayaklarıma doğru dalgalanması için küçük bir fiske vuruyor. Sonra elleri az önce yoğurduğu tenime kayıyor.

ve elimde olmadan titrek bir nefes alıyorum. Dokunuşu çok iyi hissettiriyor, sanki bunca yıldır borçlu olduğu şeyi talep ediyormuş gibi. Sanki benden daha fazlasını almasını istiyormuşum gibi.

"Kimdi o adam?" Akıl sağlığını geri kazanmaya çalışarak soruyorum.

"Bir arkadaş. O artık yok." Elleri göğsüme doğru kayıyor ve kot ceketimi çıkarıyor. Bir yığın halinde yere düşüyor. Sırada tişörtüm var, onu çıkarırken kumaş tenimin üzerinde titriyor. O kapıya yaslanırken bacaklarının arasında duruyorum, iç çamaşırmıdan başka bir şey giymiyorum. Elleri kalçalarımın ve sırtımda gezinirken tüylerim diken diken oluyor. Popomu sıkıp yanaklarımı ayırıyor, sonra ellerini tekrar sırtımda gezdiriyor. Parmakları omurgamın üzerinde kayıyor, sonra kaburgalarımın etrafını sarıyor.

Sütyenimin üzerinden göğüslerime dokunuyor. Başparmakları tıpkı mutfakta yaptıkları gibi meme uçlarımda üzerinde geziniyor, nazikçe ama emin bir şekilde. Titrediğimi fark ediyorum, tüm gücümle ona sarılıyorum.

Bakışlarımda gözlerine tırmanmasına izin verdiğimde, yüzünde yazılı olan arzu dizlerimi zayıflatıyor. Bir elini göğsüme doğru kaydırarak avucunu tenimin üzerine koyuyor. Diğer eli, kalbimin avucuna çarptığını hissederken beni kendisine doğru tutmak için sırtımın etrafında kıvrılıyor.

Ancak o zaman dudaklarını boynuma indiriyor. Boynuma, kulağımın altına, çeneme, şakağıma öpücükler yağıdırıyor. Elleri sanki şeklimi ezberliyormuş gibi yumuşakça kayıyor ve okşuyor. Uyuşturucu bir his.

Bu büyük, güçlü adam beni yumuşatıyor, korkumu yenmem için beni ikna ediyor ve kollarına alıyor.

Kendi ellerimle omuzlarını, göğsünü keşfediyorum. Parmaklarımı ensesindeki saçlara doluyorum, sonra tekrar omuzlarına. Çok geniş, çok güçlü, inanılmaz derecede mükemmel. Tüm bu cüsseyi üstümde istiyorum. Altımda. Onu her yönden istiyorum, bütün gün ve bütün gece. Kendi adımları unutmak istiyorum.

Dudaklarımı öptüğünde, yumuşak, nazik hareketlerle öpüyor ve bu öpücük bir şekilde üst katta patlayan tutkudan daha yoğun oluyor. Yanağıma kavıyor ve inşa ettiğim son duvarı da sistematik bir şekilde yıkıyor, böylece içimde kalan tek şey şehvet ve ihtiyaç oluyor.

"Arlo," diye fısıldamayı başarıyorum, dudaklarını boynuma öpmek için hareket ettirdiğinde.

Hırlayarak karşılık veriyor, sütyenimi çıkarmak için arkama uzanıyor. Ayaklarımızın dibindeki giysi yığınının üstüne düşüyor -sadece bana ait olan giysiler. O hâlâ tamamen giyinik, gömleğinin kumaşı çıplak tenime yumuşak bir şekilde değişiyor.

İri bir el göğsümün üzerinde kayıyor ve mideme zevk okları gönderiyor. Ona doğru eğilerek kalçalarımı onunkilerle birleştiriyorum.

Sertleşmiş. Aletini karnımda hissedebiliyorum. Aramızdaki çelik hissi içimde daha fazla zevk uyandırıyor ve ona uzanma isteğime engel olamıyorum. Ama avucum pantolonunun üzerinden şaftına dokunur dokunmaz, Arlo bileğimi kavıyor ve elimi geri çekiyor.

"Hayır," diyor.

"Sana dokunmama
izin ver." "Henüz
değil."

"Lütfen," diye inliyorum.

Gülümsüyor. Şeytani, lezzetli bir gülümseme, midemin çukuruna bir yıldırım daha gönderiyor. "Bu kelimeyi dudaklarında, bu tonda duymayı ne kadar sevsem de, cevabım hayır Bonnie." Her iki bileğimi de tutuyor ve arkamdaki yatak direğinin kenarını hissedene kadar beni geriye doğru yürütüyor. Arlo kollarımı başımın üzerine kaldırırken köşesi omurgama batıyor. "Sıkı tutun ve ben söyleyene kadar bırakma."

"Tamam, Bay Otoriter," diye homurdanıyorum, direği kavrayarak.

"Mutlu musun?" Geri çekilip bana bakıyor, göz kapakları ağırlaşmış.

"Çok."

Arlo tek bir parmağıyla omzumdan köprücük kemiğime, oradan da göğsümün ortasına bir çizgi çiziyor. Tüylerim diken diken oldu. Parmak sol göğsümün altından ve yanından yoluna devam ediyor, yavaşça sivri meme ucuma doğru dönüyor. Nefeslerim ağırlaşıyor ve sertleşiyor. Her saniye güzel bir işkence, her dokunuş giderek yoğunlaşıyor.

Parmağı nihayet meme ucuma ulaştığında, hafifçe çimdikliyor, sonra diğer göğsüme geçiyor ve tekrarlıyor.

Bu delilik. Bunu durdurmalıyım. Ama arzu mantığıma galip gelince göz kapaklarım düşüyor. Daha fazlasını istemekten başka bir şey düşünemiyorum.

Üç yıl boyunca hayalini kurduğum şey bu değil miydi? Arlo kelimenin tam anlamıyla benim en ateşli fantezimin hayata geçmiş hali.

Aletinin dış hatları siyah pantolonunun içinden görünüyor, büyük, sert ve görmezden gelinmiş. Arlo göğüslerime yumuşak işkencesine devam ediyor, parmaklarının tenimde gezinmesini sanki gördüğü en büyüleyici şeymiş gibi izliyor.

"Tenini yakından görebiliyordum," diyor usulca. "O gece. Bu beni hatırlıyorum." Sağ göğsümün yan tarafındaki güzellik izine dokunuyor. "Yüz yüze geldiğimizde dudaklarını ve gözlerini net bir şekilde gördüm, ama senin tamamını görmek inanılmaz bir şey. Çok güzelsin Bonnie."

Bu sözler, o gece bana söylediği sözlere çok benziyor. İçime bir şehvet dalgası gönderiyorlar. Söylediği her şeye inanmayı çok istiyorum.

Arlo'nun parmağı güneye, karnımın alt kısmındaki yumuşak bölgeye doğru yolculuğuna devam ediyor. Karnım onun dokunuşuyla titriyor, kalçalarım sıkılıyor. Parmak ucunu külotumun bel bandı boyunca bir kalçamdan diğerine ve tekrar geriye doğru gezdiriyor. İnliyorum, ona dokunmak istiyorum. Bana dokunmasını istiyorum.

"Sakin ellerini indireyim deme," diye homurdanıyor, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. Direği daha sıkı kavriyorum, tırnaklarım ahşabı kazıyor.

Kalbim gümbür gümbür atıyor.

Dizlerimin bağı çözüldü.

"Kıyafetlerini çıkar," diyorum, nefes nefese ve boğuk bir sesle. "Ben de seni görmek istiyorum."

Bakışları benimkilerle buluşmak için yukarı doğru tırmanıyor. O şeytani gülümseme bir kez daha dudaklarını süslüyor. "Hayır."

"Arlo."

Elini külotumun altına kaydırıyor ve orada bulduğu ıslaklık karşısında inliyor. "Adımı böyle söylemen hoşuma gidiyor," diyor parmağını arzumun içinde gezdirerek. "Tekrar söyle."

"Arlo," diye tekrarlıyorum. "Bana işkence etmeyi bırak."

Karanlık bir kıkırdama ve iç çamaşırımı yere düşene kadar kalçalarımın aşağı itiyor. Geniş bir avuç içini dizimden kalçama, oradan tekrar iç tarafa doğru gezdiriyor, elinin hareketini yoğun, karanlık bir bakışla izliyor. Dizimin iç kısmına hafifçe bastırarak kaldırmamı istediğini söylüyor ve ben de ayağımı yatağın üzerine koyuyorum.

Titreyen bir nefes veriyor, bakışları açıkta kalan kalbimde. Çünkü ben de öyleyim. Onun için çırılçıplığım, onun seyir zevki için açılmışım.

Bu beni kavrayabileceğimden çok daha fazla tahrik ediyor. Ellerimle başımın üstündeki direğe tutunmuş, bacaklarımı açmış bir şekilde duruyorum ve onun beni izlemesini izliyorum. Pantolonunun içinden sikini sıkarken elinin hareketini takip ediyorum, sanki kontrolünü kaybetmesine ramak kalmış gibi. Göğsü kabarıyor.

"Kendine dokun," diye emrediyor. "Kendini nasıl boşalttığını göster bana."

Keskin bir nefes alıyorum. O gece sevdiğim şey buydu. Hırıltılı komutlar. Bir şekilde beni daha güzel hissettiren pislüğün sınırı. Ellerinin, ağzının ve sesinin bana tepeden tırnağa tapması.

"Bonnie," diye nazikçe horozunu bir kez daha sıktı. "Göster bana."

Sağ elimi indiriyorum ve iç uyluğuma doğru kaydırıyorum, sonra benden çektiği ıslaklığa doğru çekiyorum. Kızardım, titriyordum ve o kadar tahrik olmuştum ki doğru düzgün düşünemiyordum. Daha önce hiç kimsenin önünde böyle mastürbasyon yapmamıştım. Ben tamamen çıplakken ve o tamamen giyinikken değil. Kendimi bir erkeğe karşı bu kadar savunmasız bırakmamam gerektiğini bildiğim halde değil. Onun sikini içimde o kadar çok isterken değil, kelimeleri bile çıkaramıyorum.

Ama o inleyip beni izlerken parmağımı tomurcuğumun üzerinde gezdiriyorum. Ara sıra bakışları göğüslerime, dudaklarıma, gözlerime kayıyor, sonra tekrar bacaklarımın arasında yaptığım şeye iniyor. Bir parmağımı içime soktuğumda derin bir nefes veriyor ve pantolonunun fermuarını açıyor. Boxer-şortunun altından yumruğunun hareketini izliyorum, bu adamın benden önce çözülüğünü görmek içimde zevk uyandırıyor.

Kalçalarım titremeye başladığında yaklaştığımı anlıyorum. Sol elimle direği kavrayışım sıkılaşıyor ve hareketlerim daha sarsıntılı, daha çılgın hale geliyor.

Hırıltılı sözler ve karanlık gözlerle beni teşvik ediyor. Kenardan düştüğümde bir çığlık atıyorum, bacaklarım sarsılıyor. Öne doğru düştüğümde Arlo beni yakalıyor ve yatağın üzerine kaldırıyor. Sinirli bir homurtuyla bavulumu yatağın dışına fırlatıyor.

"Hey," diye zayıfça itiraz ediyorum, ama sonra gömleğini yırtıp açıyor ve atletini yırtıyor. Göğsü gerçekten muhteşem. Zevk sarhoşu zihnimin bulanıklığında, onu görünce gülümsemek için tek yapabildiğim bu. Kendimi dirseğimin üzerine kaldırıp ona uzanıyorum ve parmaklarımı o çok özlediğim kaba saçlarında gezdiriyorum ve sanki eve dönmüş gibi hissediyorum.

"Göğsünü hayal ettim," diye itiraf ediyorum, gözlerim açık fermuarının altında kaybolduğu yere kadar saç çizgisini takip ediyor.

"Öyle mi?" Pantolonunu ve iç çamaşırını çıkardı ve ben de onun güzel sikine ilk kez baktım.

Dudaklarımı yaladım. "O gecedен sonra her erkeği seninle kıyasladım."

Arlo bir elini sikinin etrafına sarar. "Kimse yaklaşmadı, değil mi?" Elimini göğsünden karnına, oradan da sikini kavrayan yumruğuna götürdüğümde üstümdeki yatağın yanında duruyor. Parmağımı her boğumun üzerinde ve sikinin yumuşak derisinde gezdiriyorum. Kendini okşuyor. "Öyle mi Bonnie?"

"Hayır," diye fısıldıyorum, ona çok fazla şey söylediğimi biliyor ama kendimi durduramıyorum. "Kimse yaklaşmadı."

Sonra dudaklarımı ucundaki nem damlasını yalamak için getiriyorum. İniltisi benim için eroin gibi; sesindeki ham arzuyu duyar duymaz daha fazlasını istiyorum. Dudaklarımı sikinin etrafına sarıyorum ve çıkardığı sesleri severek onu olabildiğince derin emiyorum. Parmakları saçlarımda tünel açıyor ve beni orada tutarken üstümde mavi bir çizgiye küfrediyor.

Bu olmamalıydı. Aklımın bir köşesinde, hata yaptığımı biliyorum. Bir kere o benim patronum ve üç yıl önce yaşadığımız o gece hakkında ne söylerse söylesin, benim için olduğu kadar onun için de bir şey ifade etmesine imkân yok.

Sonra Galen var. O neden buradaydı? Bana güvenmediği ortadayken Arlo'ya üzerimde nasıl daha fazla güç verebilirim? Sonunda beni hatırladı ama ya diğer her şey? Buna eşit olarak yaklaşamayız.

Ama onu istiyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki doğru düzgün düşünemiyorum. Üç yıldır bu adamın sikini ağzıma almayı hayal ediyordum. Beni aşağı itmesini ve anlamsızca becermesini istedim. Diliyle bana yaşatacağı orgazmın hayalini kurdum.

Ve şimdi o burada, ben buradayım ve hatırladığımdan daha iyi.

Çıkardığı sesler beni çılgına çeviriyor. Saçlarımı kavrayışı ve beni istediği yerde tutuşu, kanımda dans eden yenilenmiş bir arzu gönderiyor.

Parmakları saçlarımda sıkılaşıyor ve sonra beni çekiyor. Gözleri artık tamamen siyah, vücudumun her santimetresine sahipmiş gibi geziniyor. Şu anda, kesinlikle öyle.

"Uzan," diyor o sert, emredici sesiyle ve itaat etmekten başka çarem yok. Cennet gibi yastıkların üzerine uzanıyorum ve bana katılması için kollarımı açıyorum. Yatağın üzerine diz çöküyor ve dizlerimi birbirinden ayırıyor, nefesleri sessiz odada sertleşiyor. Gözleri yine merkezimde ve bakışlarındaki şehvet beni utandırmak bir yana, sadece zevkimi artırıyor.

Üzerime eğilirken sert bir el göğsümü avuçluyor. "Senin amını yiyeceğim," diyor sikini uyarılmışlığında gezdirirken. "Adımı haykırırken dilimin üzerine boşalacaksın." Kalçalarını döndürerek çelik gibi sert aletin klitorisime lezzetli bir şekilde temas etmesini sağlıyor.

Ona doğru eğilerek inliyorum. "Sana ihtiyacım var," diye nefes alıyorum ve bu doğru. Bunun için aptalım ama gerçek bu. Onu ne kadar arzuladığımı itiraf etmemeliyim.

"Beni yakalayacaksın," diyor sikini bana sürtünerek. "Ama önce seni tatmak istiyorum."

Çok iyi hissettiriyor. O kadar iyi ki başka bir şey düşünemiyorum. Kalçalarımı kaldırıyorum ve siki açıklığıma doğru kayıyor. "Lütfen." Yalvarıyorum ve umurumda değil.

Alçak sesle küfrediyor, gözleri aramızdaki boşlukta. Bakışlarını takip ediyorum ve sikinin ucunun içime girdiğini görüyorum. İkimiz de duruyoruz, istiyoruz, izliyoruz.

"Lütfen," diye tekrarlıyorum, ucuna doğru kıpırdanıyorum. En ufak bir esneme bile çok iyi hissettiriyor.

"Prezervatif," diye homurdanıyor. "Sende var mı?"

"Hayır," diye sızlandım. Neden prezervatifim olsun ki? Bir yılı aşkın süredir kimseyle seks yapmadım.

"Siktir." Kalçaları neredeyse istemsizce hareket ediyor. İçimde bir santim daha kayıyor. "*Siktir.*"

Geri çekiliyor, ama o kadar kendimden geçmişim ki bacaklarım beline dolanıyor. "Bonnie," diye tehlikeli bir şekilde hırlıyor. "Yapamayız."

"Biliyorum," diyorum ama kalçalarım yuvarlanıyor ve onu tekrar içime alıyorum. Sadece birazcık. Sadece acıyı hafifletmek için. *İhtiyacım var, ihtiyacım var...*

İşte bu yüzden bu kötü bir fikir. Arlo Noble'ın üzerimde o kadar çok gücü var ki kendimi unutuyorum. Bunu bana üç yıl önce de yapmıştı. Beni başka bir dünyaya taşıdı. Beni şehvetten yapılmış bir yaratığa dönüştürdü. Beni hem korkuttu hem de tahrik etti. Öyle bir etki bıraktı ki, üç yıl boyunca onun peşinden koştum.

Çekildi ve bacaklarım açıldı. Orada kalıyoruz -o benim açık bacaklarımın arasında diz çöküyor, ben yatakta yüzükoyun yatıyorum- nefes nefese.

"Hap mı kullanıyorsun?" Arlo homurdanıyor, eli yine sikinin üzerinde. Kendini yumruklarken gözleri göbeğime yapışmış durumda. "Bana hap kullandığını söyle."

"Hayır," diye fısıldadım. "Birkaç ay önce bıraktım. Seks yapmıyordum ve reçeteyi karşılayamıyordum."

Yumruğunu bir, iki kez sıkıyor. Nefes veriyor, kökünü sıkıyor. Onu kontrolünü kaybetmeye bu kadar yakın görmek çok ateşli. Bu büyük, güçlü adam benim yüzümden parçalanıyor.

"Will'in peşine takıldım," diyor bana. "Ama..."

"Prezervatif kullanmalıyız."

"Evet."

Elimin tekrar bacaklarımın arasına kaymasına izin veriyorum ve dudaklarından kaçan iniltinin tadını çıkarıyorum. Ben aşırı hassas klitorisime dokunurken o mastürbasyon yapıyor ve ben ağlamak istiyorum çünkü bu yeterli değil. Orgazm çok uzakta parıldıyor, çok uzakta. Hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum.

Arlo nefes veriyor. Bakışları benimkilerle buluşuyor. Çenesi o kadar sert ki, yanağındaki bir kas yerinden fırlıyor. "Seni istiyorum Bonnie. Seni o kadar çok istiyorum ki doğru düzgün düşünemiyorum."

En azından sadece ben değilim.

"Eski sevgilimden sonra test yaptırdım," diye nefes alıyorum, elimi çekip bacaklarımı daha geniş açıyorum. Ben ahlaksızım. Muhtacım. Şehvetten aklım başımda değil. Kelimelerle ifade etmek zor. "O zamandan beri kimse olmadı. Ben temizim. Sen temiz misin?"

"Evet." Bir törpü gibi çıkıyor ve elleri kalçalarımı kavlıyor. Onları daha geniş itiyor ve içime sokuyor.

Birlikte inliyoruz. Bacaklarımı kavlıyor ve beni kendine doğru çekiyor, kalçalarını sabit, cezalandırıcı bir ritimle çalıştırırken beni tamamen açık tutuyor.

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarında toplanıyor. İçimi o kadar mükemmel dolduruyor ki yapabildiğim tek şey ağzımı açıp ağlamak oluyor.

"Benim adım," diyor. "Adımı söyle."

"Arlo," diye inliyorum, kalçalarımı onunkilerle buluşmak için döndürüyorum. Bu çılgınlık. Çok iyi hissettiriyor. Bu gerçek olamaz.

"Sen kime aitsin?" Bacaklarımdan birini omzuna kaldırıp üzerime eğiliyor ve elini başımın yanındaki yastığa sokuyor. "Söyle Bonnie."

İçimde o kadar derin ki, daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Yüzüne, omuzlarına dokunmak için uzanıyorum, tırnaklarım sert kaslarına batıyor.

"Söyle." Kalçaları öne doğru yumruk

atıyor. "Sen," diye nefes alıyorum. "Sen."

Sesinde bir hırıltı var. "Sadece ben."

Zihnimin uzak bir köşesinde alarmlar çalarken "Sadece sen," diye yemin ediyorum. Bu çok fazla, çok erken. Aramızda güven yok. Böyle sözler veremem.

Ama elleri göğüslerimde, yanlarımda, yüzümde dolaşıyor. Dudakları benimkilerle çarpışıyor ve beni öyle sert öpüyor ki morarabilirim. Sonra parmakları benimkilere dolanıyor ve elimi bedenlerimizin arasına sokuyor. Kendini yukarı kaldırıyor ve elimi birleştığımız yere koyuyor, klitorisimi tekrar ovmaya başladığımda inliyor.

"Kendime dokunmamı izlemeyi seviyorsun," diye nefes alıyorum, kalçalarımda zevk kıvılcımları çakıyor.

Kendini kabzasına kadar kılıfına sokuyor. "Sikeyim evet."

Arlo'nun yüzü çok güzel, zevk ve ihtiyaçla gerilmiş. Kızarıklık göğsünü ve boynunu kaplıyor, teninin altın rengini koyulaştırıyor. İçime döküldüğünü hissetmek istiyorum. Bu koca adamın benim için böyle parçalanacağı düşüncesi...

Orgazmım kelimelerle ifade edilemeyecek kadar yoğun. Uzaktan, ben onun etrafında kenetlenirken onun memnuniyetle hırladığını duyuyorum. Zevk beni sırsıklam ederken, sırtımı kamburlaştırıp kaslarımı ele geçirirken bu varoluş düzlemini uzun süreliğine terk ediyorum.

Arlo'nun hareketleri sertleşiyor, elleri kalçalarını morartıcı bir güçle kavırıyor. Bir kükremeye içimden çıkıyor ve kirli bir arayı daha da kirli hale getiriyor. Gbeğimde, karnımda, elimde, kalalarımnda orgazm oluşunu izliyorum ve bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey

-Bu da onun için aklımı kaybettiğimin bir başka kanıtı.

Nefesimi toplamam uzun zaman aldı. Arlo daha çabuk toparlanıyor ve bir süreliğine banyoya giriyor. Elinde ıslak bir bezle geri dönüyor, sonra bana yaptığı pisliğı nazikçe temizlemeye başlıyor. Dokunuşu nazik, saygılı ve kalbimi o kadar acıtıyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

Sonra yatağı yanıma çöküyor, beni kollarıyla sarıyor ve sağı kulağımanın hemen altına şefkatli bir öpücük konduruyor.

Ve o anda başımın büyük bir belada olduğunu anladım.

BÖLÜM 15

Bonnie

A Arlo odamdan çıktıktan sonra, kıyafetlerimi kaldırıp kendimi toparlamak için acele etmiyorum. Sonra yukarı çıkıyorum ve Alex'i oyun odasında beni beklerken buluyorum. Anaokuluna gidip geliyoruz.

Sonra Will'le öğleden sonra ve akşam rutinimize devam ederiz. O harika bir çocuk. Onunla ve Arlo'yla vakit geçirirken, daha fazla aile, daha fazla bağ, daha fazla istikrar için özlem duyuyorum.

O akşam Will yattığında, Alex gittiğinde ve personelin geri kalanı gece için ayrıldığında, yatağıma uzanıyorum ve bundan sonra ne olacağını merak ediyorum. Bir ay dolduğunda ne yapacağım? Genel olarak hayatıma nasıl devam edeceğim?

Sonra kapı açılıyor ve Arlo gömleğinin üst iki düğmesi açık bir şekilde açıklıkta duruyor ve en azından önümüzdeki birkaç saat boyunca ne olacağını biliyorum.

Haftanın geri kalanı beş yaş çılgınlığı, anaokuluna bırakma ve alma ve Alex'in son dakika hazırlıkları ile bulanık bir şekilde geçiyor. Geceler başka bir hikaye. Günahkâr, korkak ve tamamen gizli.

Arlo ve ben dışarıda güneş varken ve etrafta insanlar varken profesyonelce davranıyoruz ve bu sadece yasadışı gecelerimizi daha heyecanlı hale getiriyor.

Ama bu bile beni korkutuyor. Galen'la böyle başlamamış mıydı? Birbirimiz için hissettiklerimizi saklamanın verdiği o gizli, heyecan verici duygu? Ama bunu hisseden sadece bendim. Aptal olan bendim.

Yine de Perşembe gecesi gelip çatığında ve Alex doğum iznine ayrılırken son kez gözyaşları içinde veda ettiğinde

Asansör kapıları onun üzerine kapanıyor ve artık her şeyin farklı olacağını biliyorum.

Ve öyle de oldu - Will uyur uyumaz, Arlo beni çocuğun yatak odasının önünde köşeye sıkıştırdı. "Bu gece benim yatağında uyuyacaksın," diye haber verdi, elleri yanlarımdan aşağı.

"Öyle miyim?"

"Mm."

"Bu senin için çok küstahça."

Boğazımı öpüyor, geniş bir avuç içi bacaklarımın arasına iniyor. Arlo elini ona en çok ihtiyaç duyduğum yere bastırırken kotumun dikişi lezzetli bir sürtünme sağlıyor. "Evet," diye kabul ediyor. "Ama yine de olacak olan bu."

Pantolonumun fermuarını açıyor ve beni koridorda boşalmaya zorluyor, büyük eli iç çamaşırmı, karanlık gözleri yüz ifademi izliyor. Ve bunu seviyorum, bana dokunuşunu, bana sahip oluşunu. Her iç çekişimi hafızasına kaydetmek ister gibi beni izlemesi.

Gözlerimi dört açtım, belaya doğru yürüyorum. Onu yatak odasına kadar takip ediyorum ve bundan sonraki her dakikanın tadını çıkarıyorum.

Ertesi sabah, güneş doğmadan önce yataktan sürünerek çıkmaya çalışıyorum. Arlo inliyor ve bir kolunu belime dolayarak beni göğsüne doğru çekiyor. "Şafak sökmeden benden kaçmamamı sana kaç kere söylemem gerekiyor?"

"Laura gelmeden aşağı inmeliyim," diye itiraz ediyorum ama Arlo beni sırtüstü çeviriyor ve vücuduma öpücükler yağdırıyor. Karşılık olarak hırlıyor, beni açlıktan ölüyormuş gibi yalamadan önce kalçalarımı iyice itiyor. İçimdeki tüm mücadele bitiyor ve kendimi parmaklarımı saçlarına gömerken ve kalçalarımı ağzına sürtünürken buluyorum.

Kıçımı kavırıyor ve bana ziyafet çekmek için beni kaldırıyor, dudaklarını ve dilini kullanarak beni parçalara ayırıyor. O inlerken ben bir çığlıkla boşalıyorum.

"Senin tadına bayılıyorum," diyor dizlerinin üzerine yükselerek. Savaşçı bir tanrının canlanmış hali gibi görünüyor, bakışları benim zevkle doymuş halimi alırken siki sert ve gururlu bir şekilde dışarı fırlıyor.

"Sevindim," diye karşılık veriyorum. "Benim tadımı sevmene bayılıyorum." Dudakları kıvrılıyor. "Minx."

Kollarımı başımın üzerine uzatıyorum ve onun tarafından izleniyor olma hissinin tadını çıkarıyorum. "Sanırım artık kalkmalıyım. Bunun için teşekkürler."

Yataktan kalkmak için bir hamle yapıyorum ve çok uzağa gidemiyorum. Arlo bir hırıltıyla kalçalarımı kavradı ve beni ters çevirdi. Ciyaklıyorum, kıkırdıyorum, onun tarafından tartaklanmanın her saniyesine bayılıyorum. Elleri kalçalarımın etrafını sarıyor.

Beni dizlerimin üzerine çekerken, göğsümü ve yüzümü şiltenin üzerinde tutuyor. Sonra sert bir hamleyle içime girdi.

"Ne yapacağını biliyorsun Bonnie," diyor alçak bir sesle, elleri kalçalarımnda. İçimde yavaşça ve kasıtlı olarak hareket ediyor, sanki dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi.

İnliyorum ve kendime dokunmak için uzanıyorum. Birlikte uçuyoruz ve sonra yataktan kalkıp odama gitmeme izin veriyor. Bir dakika bile erken değil, çünkü tam yatak odamın kapısını kapatırken asansörün sesini duyuyorum.

Kendimi iyi hissettiğimde Will'i uyandırmaya gidiyorum ve hayatım plana uygun gidiyormuş gibi davranıyorum. Mutfakta Laura'yı görüyorum ve ona gülümsüyorum. "Günaydın."

Bana merakla bakıyor. "Keyfin yerinde."

"Çok güzel bir gün," diyorum yüzümün kızarmasının hissettirdiği kadar belirgin olmamasını umarak. Bu çok tanıdık geliyor ama kendimi durduramıyorum. Artık Arlo'ya sahibim ve üç yıldır istediğim şeyler için umutlanmamı sağladı... Bu cazibeye karşı koyabileceğimden emin değilim.

"Bu arada," diye cevap verdi Laura, "Bay Noble bugün için üçünüze bir piknik sepeti hazırlamanızı istiyor."

Kaşlarım havaya kalktı. "Oh. Tamam." Will'e bakıyorum. "Bir isteğin var mı?"

"Jambonlu sandviç." Ağzına bir üçgen tost tıkıştırıyor. "J a m b o n u severim."

"Bunu yapabilirim," diyorum gülümseyerek. Uzak duvardaki dolaptan bir piknik sepeti çıkarıyorum ve kalbimin çırpınışlarını görmezden gelmeye çalışarak malzemeleri bir araya getirmeye başlıyorum.

Kısa bir süre sonra Will, Arlo ve ben limuzinde Fort Tryon parkına doğru yola çıktık. Will heyecanla okuldaki haftası hakkında konuşuyor.

"Ve Bayan Hailey Batman'i yazarken çok iyi bir iş çıkardığımı söyledi ama sonra kağıtlarıma gerçek adımlı yazmam gerektiğini söyledi."

Arlo'ya bakarak gülüyorum. "Hay aksi." Will'e kaşlarımı çatıyorum. "Belki de bunu sana öğretmemeliydim."

"Mr. Freeze nasıl heceleniyor?" Artık çoğu yerde taşıdığı aksiyon figürünü çıkarıp dizinin üzerine koyuyor.

Onun için heceliyorum, Arlo'nun gözlerini hep üzerimde hissediyorum. Fernando'nun bizimle birlikte yürüdüğü ve çimlerin üzerine güzel bir battaniye serdiği parka varıyoruz. Hava serin ama soğuk değil ve yapraklar yeni yeni dönmeye başlıyor. Sıcaklığı sonsuza dek sürecekmış gibi hissettiren o güzel sonbahar günlerinden biri.

Üçümüz birlikte oturuyor, yemek yiyor ve oyun oynuyoruz. Will yakındaki bir güvercin grubuna hayran oluyor ve onu izlerken gülümsemeden edemiyorum.

Will'in babasına dönerek, "Oğlunuz harika bir çocuk," diyorum.

Arlo beni izliyor. Uzanıp bir tutam saçı parmağına doluyor ve başparmağı ile işaret parmağı arasında hissediyor. "Onunla aran iyi," diye cevap veriyor, sonra yaklaşıp omzuma bir öpücük konduruyor.

Arabaya bakıyorum. "Ya Fernando görürse?" "Ya görürse?"

Ona ters ters bakmaya çalışıyorum. "Arlo."

"Ne? Ben senin küçük kirli sırrın mıyım?"

"Bunu yapmamamız gerektiğini biliyorsun," diye fısıldıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Will aniden aramıza girerek soruyor. Büyük, kahverengi, her şeyi gören gözleriyle babasıyla benim aramda gidip geliyor. "Neden fısıldıyorsun?"

Arlo saçımı bırakıyor ve oğlunu belinden tutup havaya fırlatıyor. Dikkat dağıtma taktiği olarak harikalar yaratıyor. Will ciyaklamaya, gülmeye ve "Yine!" diye ağlamaya başladı.

Piknik sepetimizden bir havuç çubuğu alıyorum ve ikisinin itişip kakışmasını izleyerek çiğniyorum. Göğsümde tuhaf bir şey oluyor. Will'in dudaklarından dökülen kahkahalar, Arlo'nun yüzündeki gülümseme.

Kalbimin gizli bir köşesinde hep bunu istedim. Benden her şeyi talep eden erkek egemen bir alanda kariyer yaptım ve bir eşe, bir aileye sahip olmanın basit zevklerini arzuladığımı itiraf etmekten neredeyse utanıyordum. Elbette dünyadaki yerimi bulmak istiyorum. Linda gibi bir işim olmasını çok isterdim. Ama şimdi Wall Street'ten uzakta zaman geçirdiğim için, bu hayatın bana göre olmadığını biliyorum. Belki de peşinden gidebileceğim başka bir şey vardır, hayatımın tamamlandığını hissetmenin başka bir yolu. Belki buna sahip olabilirim, tam burada. Bu sessiz mutluluğa. Gülen bir çocuk ve güzel bir adamla parkta piknik yapmak.

Ama Will ve Arlo'yu izlerken kendime bunun benim ortağım ya da ailem olmadığını hatırlatıyorum. Bu benim zengin patronum ve onun oğlu. Bunu unutmamalıyım; aksi takdirde Galen'la düştüğüm tuzaklara düşerim. İlk seferinde gözden düşmekten kurtulmak yeterince zordu; bunu tekrar yapmak zorunda kalmak istemiyorum.

BÖLÜM 16

O Pazar günü Bonnie'nin telefonda arkadaşıyla dansa gitme planları yaptığını duyunca telaşlandım ama bugün onun izin günü ve kıskançlık dürtülerimin sadece dürtü olduğunu biliyorum. Yapacak işleri olduğunu söyledi. ve gün içinde birkaç saatliğine ayrılıyor ve ben onun evimdeki varlığını ne kadar özlediğime şaşıyorum.

Buraya taşınalı bir buçuk hafta oldu ve ben şimdiden onun varlığına bağımlı oldum. Bu kötü bir şey. Alice'e de aynen böyle oldu: Ona bağlandım. Sonuçlarını düşünmeden, sert ve hızlı bir şekilde bağlandım.

Aynı hataları tekrar mı yapıyorum?

Will bu hafta beni kırkinci kez Batman ve Bay Freeze oynamaya sürüklüyor ve kendimi onunla birlikte gevşerken buluyorum. Alice'in bana yaşattığı kalp kırıklığı ve ihanetten sonra bile bana bir erkeğin alabileceği en büyük hediyeği verdi. Oğlum benim her şeyim.

Will patlayıcı bir ses çıkarır ve Bay Freeze'i yere serer. "Kaybettin," diye bağırır. Sonra ayağa kalkar. "Acıktım."

Kız kardeşim görüldüğünde mutfakta ona atıştırma bir şeyler hazırlıyordum. Sırıttıyor. "Şu haline bak, evcilleşmişsin. Biz ölümlüler gibi sebzeleri doğruyorsun." Bakışları oğluma kayıyor. "Hey, ufaklık."

Will koltuğundan fırlar ve kadının bacaklarına doğru hızla gelir.

Onu yakalıyor ve homurdanarak kalçasının üzerine kaldırıyor. "Oldukça ağırlaşıyorsun. Seni daha ne kadar kaldırılabileceğimden emin değılim."

"Güçleniyorum!"

Kız kardeşim gülüyor. "Kesinlikle öylesin. Tıpkı baban gibi."

"Bonnie büyüdüğümde uzun olacağımı söylüyor. Sence de öyle mi?"

"Babanın ne kadar uzun olduğunu düşünürsek, bence iyi bir şans var." "Ama annem kısa."

Will'e bakıyorum, ses tonundaki sessizlik hoşuma gitmiyor. Beth'in kolyesine bakıyor ve parmaklarının arasında onunla oynuyor.

"Bekleyip öğrenmen gerekecek," diyorum ve masaya bir tabak sebze ve sos koyuyorum. "Biraz yemek ye, Will."

Kıvrılıp koltuğuna geri atlıyor, bacakları ileri geri tekmelerken bir kereviz çubuğunu çitirdatıyor.

Tezgâha yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum ve Beth'e çenemi sallıyorum. "Seni buraya getiren nedir?"

"Birkaç sanatçıdan bağış konusunda onay aldım ve bu küçük adamı görmek istedim." Oğluma göz kırpmıyor, sonra telefonunu çıkarıp bana hayır yemeği için temin ettiği sanat eserlerinin resimlerini gösteriyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Çok havalı."

Kız kardeşim ofluyor. "Havalı olup olmadığı hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?" "Sanat pek bana göre değil. Yine de senin kararına güveniyorum."

Kız kardeşim gözlerini deviriyor, sonra etrafına bakınıyor. "Bonnie nerede?" "İzinli," diye homurdandım.

"Ah. Onunla işler nasıl gidiyor?"

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?" Bonnie'yle takıldığımızı bir şekilde biliyor mu? Bu kadar açık mı?

Beth bir süre bana baktı. "Sana bir konuda yalan söylemesinden mi endişeleniyordun...?"

Bir elimi çeneme sürterek rahatlıyorum. "Ah. Doğru. Hayır, sorun değil."

"Sorun değil mi?" Bana kaşlarını çatıyor.

"Evet, sorun değil. Onu sadece birkaç yıl önce katıldığımız bir iş konferansından tanıdım. Önemli bir şey değil."

Kız kardeşimin gözleri kısıldı. Sanatçı bir kız kardeşe sahip olmanın sorunu, bir şeye odaklandığında -örneğin bana- dikkat çekici bir şekilde gözlemci olmasıdır. Şu anda yüzümde yazılı olan suçluluk duygusunu görmesini istemiyorum.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Ellerini havaya kaldırır. "Yok bir şey. Böyle bir seksenlik yapmak sana göre değil. Genelde kafanda bir düşünce olduğunda, onu sonuna kadar götürmek istersin. Onun bir şeyler sakladığından çok emindin. Ne değişti?"

Onu soydum, değişen buydu. İçimi çektim ve başımı salladım. "Sorun yok, Beth. Geçmiş kontrolü temiz çıktı. Ben sadece

paranoyak. Nasıl olduğumu bilirsin." Oğluma başımı salladım.

Beth dudaklarını büzüyor ve başını sallayarak razı oluyor. "Hey, bu gece bebek bakıcılığı için müsait misin?" diye sordum. Kaşlarını çattı. "Neden?"

Yüzümü boş tutuyorum. "Birkaç arkadaşım bu gece dansa gidiyor ve ben de onlarla gitmek istedim."

Tezgâha yanlamasına yaslanmış olan Beth yüzünü tamamen bana dönüyor. Arkasına yaslanıp yüzümü inceliyor. "Sen kimsin ve kardeşime ne yaptın?"

"Beth. Gel hadi."

"Ben ciddiylim. *Dans* etmeye gitmek ister misin?"

"Hayır," diye homurdandım. "Dans etmek istemiyorum. Sadece dans eden insanlarla çıkmak istiyorum."

Şaşkınlıkla başını sallıyor, sonra kısa bir of çekiyor. "Yani... tabii. Evet. Bebek bakıcılığı yaparım. Eğlenmek için bir şeyler yapmayalı uzun zaman oldu ve seni durduran kişi ben olmak istemiyorum."

Bir erkeği eksiklikleri konusunda iğnelemek için küçük kız kardeşler gibisi yoktur. "Eğleniyorum," diyorum, huysuzca.

"Senin eğlence anlayışın, özel dedektifini masum dadıların üzerine salmak."

Will bir parça salatalık alarak, "Dans etmeyi seviyorum," diye araya giriyor. "Bonnie bana nasıl salsa yapılacağını öğretiyor."

Beth'in kafasında bir anlayış belirliyor ve sonra bakışları uyarıyla doluyor. "Arlo..."

Sanki biraz önce onun hakkında konuştuğumuzu duymuş gibi, Greg'in adı telefonumda yanıyor. Kız kardeşimin kartal bakışlarından kurtulmak için bir bahane bulduğuma sevinerek telefona cevap veriyorum ve mutfaktan çıkıyorum. "Evet?"

"Sonunda Holt & Holt'ta çalışan o yöneticiyle konuştum," diyor söze girmeden.

Bonnie'yle bir hafta önce görüştüğüm ikinci kattaki ofisime giriyorum. "Ve?"

"Bonnie'nin iş arkadaşlarından biriyle ilişkisi olduğuna dair bazı söylentiler vardı. Ya da en azından ona asılmış, o da reddetmiş."

Kaşlarımı çattım. "Ne oldu?"

"Kadın bilmiyordu. Şirketin tatil partisinde bir şey olduğunu ve Bonnie'nin kısa süre sonra işten ayrıldığını söyledi. İnsanlar her şeyi yayıyordu."

Partide onu köşeye sıkıştırıp baştan çıkarmaya çalıştığına dair bir sürü dedikodu varmış ama o inanmamış. Bonnie'nin öyle bir tip olmadığını söyledi."

"Durum hakkında ne düşünüyorsun?"

Eski bir polis olarak Greg'in burnu genelde saçmalıkları iyi koku alır. Bonnie'ye güvendiğimi biliyorum ama onu yatağında görmek için de yanıp tutuşuyorum. Şimdi bile, birkaç saatliğine evden çıktığında, nerede olduğunu öğrenmek için onu aramaktan kendimi alamıyorum.

Alice'e karşı da böyleydim, onu düşünerek tükenmişim.

Asla sahip olamayacağım bir şeye sahip olmak için çaresizim.

Greg mırıldanıyor. "Samimiydi. O tatil partisinde bir şeyler olmuş ama ne olduğunu bilmiyor. Bonnie'nin şirketten atıldığını düşünüyor. Görünüşe göre Bonnie en iyi performans gösterenlerden biriymiş, bu yüzden Holt & Holt'un örtbas etmek istediği bir şey olmadıkça kovulması mantıklı gelmiyor."

Bundan hoşlanmadım. Pencereye bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Tamam.

Teşekkürler Greg." "Mali durumunun peşindeyim.

ona herhangi bir baskı uygulayarak. Ne bulduğumu size

bildiririm." "Teşekkürler."

Telefonu kapattık ve içimdeki hastalıklı, fokurdayan his hoşuma gitmedi. Cevaplanmamış soruları sevmiyorum.

Ofisimden çıkarken, alt kattaki asansörün uzaktan gelen sesini duyuyorum.

Bonnie'nin evi.

BÖLÜM 17

N ikita'nın bugün keyfi yerindeydi. Bir kahve içmek için buluştuk ve sonra vitrinleri dolaştık, sohbet ederken ara sıra ikinci el mağazalarına girdik. Kovulmasına rağmen iyimser. Bir iş bulmuş.

Bir ofis binasında geçici bir iş, ki bu benim için şaşırtıcıydı. Tam olarak kurumsal bir tip değil.

Arlo'ya neler olduğunu ona anlatmadım ve sanırım bir şeylerin ters gittiğini anladı. İş konusunda beni dürtüp durdu, ne sakladığımı anlamaya çalıştı. Genelde ona her şeyi anlatırım ama kendimi tuttum... Nedenini bilmiyorum. Arlo ile olan şeyler çok gerçeküstü, çok hızlı görünüyor. Çok iyi. Onlardan bahsedersen balonun patlayacağından korkuyorum.

Belki de Nikki'ye söylersem, gözlerinde büyük bir hata yaptığımı düşündüğünü söyleyen o bakışı göreceğinden korkuyorum. Galen ile iş yerinde bir aşk yaşadım ve bu kariyerimi mahvetti.

Arlo farklı ama benzerlikler *de* var.

Ya Arlo ile olan ilişkim de Galen ile olan ilişkim gibi felaketle sonuçlanırsa? Ya burada bir ay geçirdikten sonra Galen'le ilişkim çöküp yandıktan sonra düştüğüm durumdan daha da kötü bir duruma düşersem?

Nikki'ye bundan bahsetmedim çünkü ne diyeceğini zaten biliyordum: Patronunla ilişkiye girmek kötü bir fikir.

Patron gerçek bir milyarder olmasa bile, sadece güç dengesizliği bile bunu tavsiye edilemez kılmaya yeter. Arlo bir parmak şıklatmasıyla hayatımı mahvedebilir.

Kapımın çalınmasıyla Arlo'nun odama girdiğini görmek için tam zamanında dönüyorum. Koyu renk gözlerini, dolgun dudaklarını ve sinsin sinsin hareket edişini gördüğümde karnımda bir düğüm oluşuyor. Tüm düşünceler ve endişeler aklımdan uçup gidiyor.

Karşımda olmadığı zaman adama direnmeyi düşünmek kolay. Benim alanıma girer girmez, mantık benden kaçıyor.

"Hey," dedim.

Bu gece için kıyafetlerimi hazırladığım yatağa bakıyor. Dar bir pantolon ve bol bir dantel kaşkorse giyeceğim, bu da Arlo'nun gözlerinin kararmasına neden oluyor. Bakışları tekrar bana kayıyor. "Bu gece dışarı mı çıkıyorsun?"

Başımı salladım. "Evet. Arkadaşlarımla dansa gidiyorum."

Büyük bir kedinin zarafetiyle hareket ediyor, sinsice yaklaşıyor. Ellerini belime dolayıp kalçalarım ve oradan da kıcıma doğru kaydırırken dizlerimin arkası yatağa çarpıyor. "Başka bir adamın ellerini üzerinde gezdirmesine izin mi vereceksin?"

"Arlo." Kaşlarımı kaldırdım. "Kıskanç bir pislik olma. Bu hiç çekici değil." Elleri vücudumda ilahi bir his uyandırır da.

"Elimde değil." Popomu sıkıyor, sonra beni kalçalarına doğru çekiyor. "Bu gece bir adamın sana sürtüneceği düşüncesi beni deli ediyor Bonnie."

"Bu salsa dansı," diye itiraz ediyorum ama sesim nefes nefese çıkıyor ve göz kapaklarım düşmeye başlıyor. "Sürtünme yok." Şey. Çoğunlukla.

Kalçasını bacaklarımın arasına sokuyor, kalçalarımı sıkıca kavıyor. "Olmasa iyi olur. Sürtüneceğin tek erkek benim, anladın mı?" Elleriyle kalçalarımı sallayarak sözlerini nokt alıyor.

Kotumun orta dikişi harika. Şu ana kadar *ne kadar harika* olduğunu fark etmemiştim. Arlo'nun geniş omuzlarına yapışıyorum ve kalçalarımı yönlendirmesine izin veriyorum, ona karşı sabit, keskin hareketlerle sürtünüyorum. Dudaklarımdan bir nefes düşüyor ve bu da Arlo'dan bir hırıltı çıkarıyor.

"Sadece ben, Bonnie. Senin böyle sesler çıkardığını duyabilecek tek erkek benim."

"Sadece sen," diye söz veriyorum, dudaklarımdan yumuşak, ağlamaklı bir ses çıkmadan hemen önce. Bu adam beni nasıl bu kadar çabuk sıfırdan sıcak ve rahatsız bir hale getirebiliyor? Parmakları kalçalarımın giriyor, başparmakları kalça kemiklerime sertçe vuruyor. Vücudumu sallıyor, tam olarak istediği gibi hareket etmemi talep ediyor. Karanlık, yarı kapalı gözlerle beni izliyor.

Bu büyük, güçlü adamın bana ve zevkime bu kadar odaklanmış olması sarhoş edici. Tamamen giyinik durumdayım ve adam beni paramparça ediyor. Göğsünden başka bir gümbürtü titreşirken tüm vücudum titremeye başlıyor. Zevk kalçalarımın yılan gibi geçiyor, kıyafetlerim vücuduma çok dar geliyor.

Arlo homurdanarak bir elini belime doladı ve beni kalçasından çekti. Kotumun düğmesini açıp sert bir çekişle fermuarını açtı ve sonra eli üzerimde, ten tene.

"Başka kimse seni bu kadar ıslatamaz, değil mi?" Vurgulamak için bir parmağını dikiş yerimde gezdiriyor.

"Hayır."

Kalın parmaklarını i ç i m e sokuyor, avuçları klitorisime lezzetli bir baskı uyguluyor. "Başka kimse seni benim gibi boşaltamaz."

"Öyle olmadığını biliyorsun, Arlo," diye soluyorum. Aklım başımdan gidiyor. Tek yapabildiğim onun geniş bedenine tutunmak ve patlamadan sağ çıkmayı ummak.

Arlo'nun belimi kavrayışı o kadar sıkı ki, parmakları yüzünden moraracak mıyım diye merak ediyorum. Diğer eli içime girip çıkıyor, elinin topuğu her zaman en çok ihtiyacım olan yerde zihnimi eriten bir baskı sağlıyor. Bacaklarım titremeye başlıyor ama o beni ayakta tutuyor. Başımı omzuna koyuyorum, hayatımı kurtarmak için ona tutunuyorum.

"Orada olmak istiyorum," diyor usulca, dudakları kulağımı okşuyor. "Seni tüm o erkeklerle dans ederken izlemek, onların senin için salyalarını akıttıklarını görmek istiyorum. Sonra da yatağıma girmeni ve o güzel bacaklarını benim için açmanı istiyorum. *Benim yatağıma*, Bonnie. Ait olduğun yere."

Daha önce hiç yaşamadığım yoğunlukta bir orgazm beni yıkıyor. Onun sözlerinin, ellerinin sahipliği. Bedenimdeki ağırlıksızlık hissi, sanki beni dünyaya bağlayan tek şey Arlo'nun kendisiymiş gibi. Haykırıyorum, sesimi bastırmak için yüzümü boynunun kıvrımına sokuyorum.

Parmaklarını pantolonumdan çıkarırken uzun bir iç geçiriyor. Gözleri o kadar karanlık ki, tamamen siyah görünüyorlar. O anda çok derine indiğimi anlıyorum. Bu benim için kötü bitecek... ama kendimi felaketi kollarımı açarak karşılamaktan alıkoyamıyorum.

Arlo'nun limuziniyle bara gidiyoruz, yol boyunca Nikki'yi alıyoruz. "*Bunu sonra konuşuruz*" der gibi kaşlarını çatıyor.

İçeri girdikten sonra, Arlo VIP masalarından birine el koyar ve tüm odayı görecektir şekilde yerleşir. Birkaç şişe satın aldı. Üçümüz birer içki içtikten sonra Nikki eğilip "Senin olayın ne?" diye sordu.

Arlo kaşlarını çatı. "Benim anlaşılmam mı?" "Neden buradasın?"

"Dans etmeye gelemeyim mi?"

Bakışları daralıyor. "Çalışanlarınızla dans etmek için hep dışarı mı çıkarsınız?" Omuz silkerek içkisini yudumlıyor. "Hayır."

Bu kadar. Tek söylediği bu. Nikki bana ters ters bakıyor, sonra kolumdan tutup beni tuvalete sürüklüyor. "Ne. Sen. Sen. *Yapıyorsun.*"

Rujumu tekrar sürüyorum ve bakışlarını kaçırıyorum. "Yani, beni hatırladı."

"Sakin bana patronunla yattığını söyleme Bonnie."

"Yürü be kızım!" diye sesleniyor kabinlerden birinde oturan sarhoş bir kadın.

"Seksi mi?" "Evet," diye cevap veriyorum. "Çok."

"Bu kötü bir fikir." Nikki başını sallar. "Hadi ama Bonnie. Öyle olduğunu biliyorsun."

"Killjoy," diye homurdanıyor sarhoş kadın.

"Biliyorum." Sonunda arkadaşımın gözlerinin içine bakıyorum ve elimi koluna koyuyorum. "Seni anlıyorum Nikki. Dikkatli olacağım."

İkna olmuş görünmüyor ama iç çekiyor. "Sadece dans edelim, tamam mı?"

Tekrar dışarı çıkıyoruz ve dans pistinde bir grup arkadaş buluyoruz. Teddy zaten bir partnerle dans ediyor, ama bir başka arkadaş, Mark, çapkın bir gülümsemeyle beni kollarının arasına alıyor. "Çok güzel görünüyorsun Bonnie."

Müziğin hareketlerimi etkilemesine izin veriyorum ve Mark'la birlikte dans ediyorum, dans pistinde kalçalarımı döndürüp sallıyorum. Bu sırada Arlo'nun bakışlarını üzerimde hissediyorum. Bir ara dans partnerimin omzunun üzerinden bakıyorum ve onun içkisini yudumlarken beni izlediğini görüyorum. Gözlerindeki karanlık midemde bir sıcaklık yaratıyor, olacakların habercisi gibi.

Tanımadığım başka bir adam araya giriyor ve beni döndürürken gülüyorum. Kulüp dolup taşıkça müzik etrafımızda titreşiyor ve ritmin beni alıp götürmesine izin veriyorum.

Pistte koşarken böyle hissederdim. Neredeyse beden dışı bir deneyim gibiydi. Gerçekten iyi olduğum bir şeydi - üniversitede tam burs kazanacak kadar iyiydim. Çoğunlukla orta ve uzun mesafelerde koşardım, bedenim kontrolü ele alır ve zihnim sessizleşirdi.

Bileğimdeki sakatlık her şeyi bitirdi.

Bu gece, dans ederken eklemimdeki zonklamayı hissetmiyorum. Ve ne zaman Arlo'nun gözlerini üzerimde hissetsem, kalçalarımı fazladan sallayabiliyorum. Elimde değil. Sadece bir bakışıyla bile kanımı kaynatıyor. Aramızda hep böyle oldu.

Bir parçam haklı çıktığını hissediyor, sanki son üç yıl yalan değilmiş gibi. Onun için özlem duydum, onu hayal ettim. Kendimi yarı yarıya ikna etmişim.

uydurduğunu, bağlantımızın bu kadar elektrikli olmasının mümkün olmadığını söyledi.

Ama kalabalık bir kulüpte onun karşısındayım. Odama geldiğinden beri belimdeki eli dışında bana dokunmadı ve ben patlamak üzereymişim gibi hissediyorum. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

Bir şarkı diğerine geçerken ter tenimi ıslatıyor. Nikki'nin partnerden partnere geçtiğini görüyorum, boyalı kırmızı dudakları şehvetli bir gülümsemeye dönüşüyor. Teddy onu dalarken bakışlarımla karşılaşılıyor ve göz kırptırıyor, gülerek kollarını Teddy'nin boynuna doluyor.

Sonra sırtıma bir el dokundu. Arlo arkamda beliriyor ve beni bu dansı sahiplenenden partnerimden çekip alıyor. Onunla yüzleştim, gözlerindeki günahkâr bakış karşısında kalbim tekledi.

"Benim sıram," diyor kulağıma, "ama bana öğretmen gerekecek."

Göğsümde mutluluk çiçekleri açıyor. "Gerçekten mi?"

"Son iki saattir beni delirtmek hoşuna gitti mi?" Sesi kulağımda karanlık.

Dudaklarım kıvrıldı. "Evet."

Beni kavrayışı sıkılaşıyor, göğsüne yaklaşıyor. Aramızdaki her temas noktası çok hassas, çok yoğun hissettiriyor. Sesim zayıf, omuzlarına yapışıyorum ve "Sol ayağını al ve öne doğru adım at ve ağırlığını aktar..." diyorum.

Ona temel salsa adımlarını gösteriyorum, vücutlarımız birbirine yakın. Sert ve beceriksizce, ama dansın şimdiye kadar yaptığım diğer versiyonlarından çok daha şehvetli hissettiriyor. Elleri yanlarımda sahiplenici bir şekilde geziniyor. Sadece en temel salsa adımını yapıyoruz, ama bir dansın derinliklerindeyken hissettiğim o ağırlıksız, özgür duyguyu hissediyorum.

Kalçalarımın arasında şehvet çiçekleri açıyor. Dönen, şehvetli dansçılardan oluşan bir denizin içinde kayıyoruz ama aramızdaki enerji hayal edebileceğimden daha fazla çatırdıyor. Arlo ellerini kalçalarıma doğru kaydırarak deri pantolonumun kıvrımlarımı nasıl şekillendirdiğini hissediyor. Bu basit dokunuşun, kalçalarımı onun kalçasına bastırıldığı anıları geri getirmesi, parmaklarının etime battığını hissetmenin beni ne kadar çabuk tahrik ettiği neredeyse Pavlovvari.

Yüzümdeki tahrik edici ifadeyi görmüş olmalı, çünkü dudakları tehlikeli bir sırıtışa dönüşüyor. "Eve gitme vakti Bonnie."

Nikki'yi bulup ona çabucak sarılıyorum ve o da bana uyarıcı bir bakışla karşılık veriyor. "Dikkatli ol Bonnie."

"Yapacağım."

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Ona tekrar sarılıyorum, sonra Arlo'yu kulüpten çıkarken takip ediyorum. Serin hava aşırı ısınmış tenimi yıkıyor ve derin bir nefes alıyorum. Limuzin kaldırımında bizi bekliyor ve Fernando sürücü koltuğunda kaybolmadan önce kapıyı açıyor. Gizlilik bölmesi açık.

Her zamanki yerime, Arlo'nun tam karşısındaki koltuğa kayıyorum. Limuzin hareket etmeye başladığında diğer koltuktan beni izliyor, kollarını koltuğun üst kısmına dayamış, bacaklarını açmış. Bana bakışını seviyorum. Bu gece dışarıda olduğum süre boyunca gözlerinin üzerimde olduğunu bilmeyi seviyorum. Yüzündeki sahiplenme ve kıskançlık ifadesini seviyorum.

"Kayışlarını omuzlarından indir," diye homurdanıyor. "Bana göğüslerini göster."

Titriyorum, arzu içime yayılıyor. Üç yıl önceki gecemizde de aynen böyle olmuştu. İğrenç, emredici ve lezzetliydi. Bana yapmamı söylediği şeyi yapmayı seviyordum. Dokunuşunu, sahiplenmesini hissetmeyi seviyordum. Sanki o birkaç saat içinde bir bağ kurmuştuk ve bu bağ aradan geçen yıllara rağmen ayakta kalmayı başarmıştı.

Yavaşça omzumdan bir askıyı kaydırıyorum. Kaşkorsenin altına sütyen giymiyorum; askılar görünecekti ve göğüslerim sütyene ihtiyaç duymayacak kadar küçük. İpeksi kumaşın pazuma düşmesine ve önce bir göğsümün, sonra diğerinin ortaya çıkmasına izin veriyorum.

Başka hiçbir erkek beni bu kadar çekici hissettirmemişti. Orada oturuyorum, üstüm belimde toplanıyor ve kendimi bir tanrıça gibi hissediyorum. Arlo hareket etmiyor. Ellerini koltuğun üzerine uzatmış, pantolonunda bir şişkinlik büyürken bile gerginlik vücudunu sabit tutuyor.

Böyle anlarda bana verdiği gücü seviyorum. Onu biraz kızdırmak, ona işkence etmek istiyorum. Ellerimi göğüslerime götürüyorum ve okşamaya, çimdiklemeye, oynamaya başlıyorum. Elleri her iki yanındaki koltuğun üst kısmını sıkıyor. Nefes alış veriş tedirginleşiyor.

"Seni o diğer adamlarla dans ederken görmekten nefret ettim," diyor alçak bir sesle. "Her saniyesinden nefret ettim."

"Oh?" Meme uçlarımı çimdikliyorum, sonra işaret parmaklarımla etraflarına bir daire çiziyorum, bana odamda yaptıklarını hatırlatıyor.

Çenesi sıkıştı. "İçlerinden biri sana her dokunduğunda, kollarını koparmak istedim. Beni delirttin. Evime girdiğinden beri beni delirtiyorsun. Bana ne yaptığını biliyor musun Bonnie? Farkında mısın?"

"Bakışlarını üzerimde hissetmek hoşuma gitti," diye itiraf ediyorum, elimi aşağı kaydırıp pantolonumun üzerinden bacaklarımın arasını okşuyorum. "Beni izlediğini bilmek hoşuma gidiyordu."

beni. Beni istemek."

Nefesim kesildi. Bu şimdiye kadar yaptığım en yoğun ön sevişme ve limuzine bindiğimizden beri birbirimize dokunmadık bile. Ama bütün gece ön sevişmeydi. Bana daha önce yaşattığı orgazm bile sadece beni bir jiletin kenarında dengelemeye yaradı.

Nikki'nin benim için endişelenmesine şaşmamalı. Eğer sağlıklı düşünebilseydim, ben de kendim için endişelenirdim.

Limuzin durmak için yavaşlıyor ve Arlo bakışlarını benden ayırıp pencereden dışarı bakıyor. "İşte geldik."

Tekrar üstümü örtüyorum ama kızardığımı ve darmadağın olduğumu biliyorum. Bir an sonra kapı açılıyor ve araçtan çıkıyoruz. Arlo'nun belimdeki eli bir damga gibi. Kapıcıya, sonra da lobideki masada oturan adama başıyla selam veriyor ve aramızda olanları bildikleri için neredeyse utanıyorum. Neredeyse. Daha çok tahrik olmuş hissediyorum.

Asansöre giriyoruz. Arlo bir fob'u okuyucuya dayıyor ve 129^{uncu} katın düğmesine basıyor. Kapılar kapanır kapanmaz beni duvara yaslıyor, bir elini çeneme koyuyor ve beni sertçe öpüyor.

Ellerimin kendi aklı var. Sert göğsünden aşağı kayıyor ve kemerini karıştırıyorlar. Arlo'nun boğazından sıcak, derin hırıltılar çıkaran sert, sarsıntılı hareketlerle kemeri çözüyorum. Sonra elim pantolonunun içinde ve onu boxer'ının üzerinden okşuyorum.

"Aletini seviyorum," dediğimi duyuyorum, çünkü görünüşe göre bu adama söylediğim türden bir şey.

Dudakları kıvrılır. "Biliyorum Bonnie."

Karanlık sesi içimdeki her şeyi eritiyor. Elimi kumaşın izin verdiği kadar ona doluyorum, okşuyorum. Beni asansörün duvarına yaslıyor ve dudaklarımı, çenemi ısırarak öpüyor. Vahşiyiz, çılgınız.

Asansörün kapıları açılır açılmaz onu duvara doğru itiyorum - tam da ilk öpüştüğümüzde beni kafeslediği yere. Sonra sikini kumaş hapishanesinden kurtarıyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Bonnie-" Sikini ağzıma aldığımda bir inilti söyleyeceği şeyi yarıda kesiyor. Başını geriye atıyor ve arkasındaki mermer duvara çarpıyor. Eli omzumdan enseme doğru kayıyor, sonra Arlo yumruğuyla saçlarımı dağınık bir at kuyruğu şeklinde topluyor.

Erkeklerle birlikte olmaktan hiç hoşlanmadım. Her zaman fazla işlemsel hissettirdi. Ama o kulüpte geçen her dakika, her bakış

Arlo'nun karanlık ve tehlikeli bakışlarıyla beni izlediğini söylediğinde, kendimi onun önünde diz çökmek isterken buldum.

Saçlarımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor, onu istediği şekilde emmem için beni nazikçe yönlendiriyor ama ben gerçeği biliyorum. Burada kontrolün bende olduğunu, bu koca adamın durduğu yerde parçalandığını biliyorum. Bunu kalçalarının gerginliğinde, karnının alt kısmının titremesinde hissedebiliyorum. Ucundan kaçan her tuzlu sıvı damlasıyla tadına bakabiliyorum. Saçlarımı çekiştirirken kafa derimde oluşan küçük acı noktaları bana kontrolü kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu söylüyor.

Kendini kaybetmesini istiyorum. Onu çılgına çeviren ben olmak istiyorum.

Ellerimi ve ağzımı kullanıyorum, nelerden hoşlandığını öğrenmek için iniltilerini dinliyorum. Meme uçlarım ipeksi üstüme karşı çok hassas hissediyor ve külotumun sırlıslıkla olduğunu biliyorum. Onu ağzımın derinliklerine alırken pantolonumun fermuarını açmak için uzandığımda, en yüksek sesli iniltiyi çıkarıyor.

Onun önünde kendimle oynamamdan hoşlanıyor, ben de öyle yapıyorum. Elimi külotumun içine sokuyorum ve ikimizi de tamamlıyorum. Önce ben boşalıyorum, durum kendimi durduramayacak kadar tahrik ediyor. Onun sikinin üzerinde inlediğimde, vücudu sarsılıyor, saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor.

"Bonnie, ben gidiyorum-" Beni çekmeye çalışıyor ama burada kontrol onda değil. Orgazmını dilimde tadana kadar ağzımı onun üzerinde tutuyorum ve bir başka zevk dalgası içimi yıkıyor. Ayaklarının dibine yığılmaya hazır olduğumda Arlo beni tutup ayağa kaldırıyor, duvara doğru itiyor ve yüzünü boynumun kıvrımlarına gömüyor. Ağır ağır nefes alıyor, elleriyle kalçalarımı arkamdaki sert yüzeye sabitliyor.

Başını kaldırdığında gözleri vahşi, neredeyse savunmasız. Önce bir gözüme, sonra diğerine bakıyor, yüz ifademden bir şeyler okumaya çalışıyor. Elleri yanaklarımı kavriyor, başparmakları tenimi öyle şefkatle okşuyor ki kalbim sızlıyor.

"Sen..." Uzun bir nefes veriyor, sonra alnımı, göz kapaklarımı, burnumu ve son olarak da ağzımı öpüyor. İç çekiyor, alnını alnıma yaslarırken gözleri kapalı. "Sen gerçek değilsin," diye fısıldıyor, neredeyse kendi kendine. "Olamazsın."

BÖLÜM 18

W Pazartesi sabahı geldiğinde, işe gitmek için hiç istek duymuyorum. Kollarımı Bonnie ve oğluma dolayarak evde kalmak ve halka arzımı, sinsî hedge fon yöneticilerimi unutmak istiyorum, ve dört duvarımın dışında var olan her şey.

Ne yazık ki, yürütmem gereken birden fazla işim var.

Ofisime vardığımda, garip bir hayal dünyasından çıktığımı hissediyorum. Asistanım masasında, diğer tüm çalışanlarım da bana başlarını sallıyor ve bilgisayarlarını tıkırdatıyorlar. Geçtiğimiz on gün içinde herkes için hayat devam ederken benimki sismik bir değişim geçirdi.

Günün işlerine dalmışım, Bonnie'den gelen bildirimleri görmek için ara sıra telefonumu kontrol ediyorum. Bana Will'le birlikte okuldan sonra boru temizleyicileri ve bolca yapıştırıcıyla sanat ve el işi yaparken çekilmiş fotoğraflarını göndermiş. Oğlumun yüzünde o kocaman, şapşal gülümseme var.

Saat altı olduğunda, hukuk ekibim ayrılmak üzere toparlandığını görünce şaşırıyor. Umurumda değil, olmayı tercih edeceğim bir yer var.

Eve geldiğimde Will yatmaya hazırlanıyordu, ama onu yatırmayı başardım ve sonra Bonnie için akşam yemeği hazırladım. Fileminyon biftek, ızgara kuşkonmaz ve bebek patates, özel karabiber sosumla. Bonnie ilk ısırtığı aldığı anda çıkardığı sesler, yemeği bitirmek istemememe neden oluyor.

"Yalan söylemiyormuşsun," diyor bir kuşkonmaz mızrağının başını keserken. "Yemek yapabiliyorsun."

"Ve bir daha benden asla şüphe etme," diye takılıyorum.

Gülüyor ve bu ses bir merhem gibi üzerime çöküyor. Yemek yiyoruz, şarap içiyoruz ve sonra mutfak tezgahını başka aktiviteler için kullanıyoruz. Sonra ben

Yatağıma götürüp uyuyana kadar ona sarılacağım.

Nefes alıp vermesi düzene girdiğinde, göğsünün inip kalkmasını izliyor ve kendi göğsümde bir endişe kıpırtısı hissediyorum.

Bu benim için bile hızlı. Alice'den daha hızlı. Daha önce gelen tüm kadınlardan daha hızlı.

Üniversitedeyken arkadaşlarım benimle seri tek eşli olduğum konusunda dalga geçerlerdi. Aşka çok düşer ve daha da çok çıkardım. Ya bu da benim aynı kalıba girmemse? Ya Bonnie görüldüğü kadar özel ya da mükemmel değilse ve her şey yüzüme patlayacaksa? Bir haftadan biraz daha uzun bir süre içinde mantar gibi çoğalan bu duygulara gerçekten güvenebilir miyim?

Duygular ertesi gün ve bir sonraki gün de devam ediyor. Çarşamba günü öğle yemeği için Galen Deely ile buluşuyorum ve Holt & Holt nitelikleri hakkındaki sunumunu dinliyorum. Bana paramın sadece güvende olmayacağını, aynı zamanda büyüyeceğini de vaat ediyor. Piyasadan daha iyi getiri vaat ediyor ve söylediklerine gerçekten inanıyor gibi görünüyor. Bunun iyi çalışılmış bir sunum olduğunu söyleyebilirim, çünkü adamın kendine güvenen bir havası var.

"Şirketinizin eski çalışanlarından biriyle tanıştım aslında," diyorum, ağzımı bez peçeteyle silerken koltuğumda geriye yaslanıyorum. Masanın karşısından onu izliyorum, tepkisini incelediğimi gizlemeye çalışıyorum.

Galen, Manhattan'ın seçkinlerine hitap eden ve günün her saatinde anlaşmaların yapıldığı böyle bir yerde evindeymiş gibi görünen bir adam. Kravatını düzeltiyor ve ısmarlama takım elbisesinin ceketini ayarlıyor, parmaklarının bir hareketiyle garsona el sallıyor. "Oh?" Garsona döner ve bir şişe maden suyu ister, ses tonu biraz küçümseyicidir.

Başımı salladım. "Bonnie Delmar."

Galen'in gözleri benimkilere kayıyor. "Oh," diye tekrarlıyor tamamen farklı bir şekilde. Bu kez gizli bir anlam ve biraz da burukluk yüklü bir sesle.

"Özgeçmiş masama geldi," diyorum, çok fazla bilgi vermek istemiyorum. Bırakalım Galen hangi işime başvurduğunu merak etsin - zaten evimin bir parçası olduğunu bilmesine gerek yok. Belki de bir parçam, filizlenmekte olan aşkımızı çatı katımın duvarları arasında güvende ve gizli tutmak için hâlâ çaresizdir.

Karşımdaki adama bakıyorum. "Madem tanışıyoruz, onunla çalışıp çalışmadığını bana söyleyebilirsin diye düşündüm." Kelimeler dudaklarımdan dökülürken,

İçimden hasta bir his geçiyor. Bunu yapmaktan hoşlanmıyorum. Sahtekârlık gibi geliyor. Bir hafta önce suçluluk hissetmezdim, çünkü Bonnie'nin hain nedenlerden dolayı tanıdık geldiğini düşünmüştüm. Şimdi onu neden tanıdığımı biliyorum ve bunun nedeni şu anda bana kur yapan hedge fonuyla bir geçmişi olması değil.

Ama yine de soruyu soruyorum çünkü ben taş üstünde taş bırakmayan bir adamım. Holt & Holt'la olan bağlantı bir tesadüften fazlası gibi görünüyor ve ben tatsız sürprizlerden hoşlanmam. Bonnie'ye karşı hissettiklerimin birkaç gün içinde geliştiğine güvenmiyorum.

Dışarıdan bilgiye ihtiyacım var. Endişelenmem gerekip gerekmediğini bilmeliyim.

"Holt & Holt'tan bir yıl önce ayrıldı," diyor Galen, sesi dikkatle ayarlanmış. Kelimeler kulağa yavan geliyor, bu da zihnimde alarm zillerinin çalmasına neden oluyor.

"Gitti mi?"

"Kişisel sorunlar vardı. Şirketimizin kültürüne uygun değildi. İşinde çok iyiydi ama şirkette başarılı olamadı."

Mırıldanıyorum. "Anlıyorum."

"Onu ne tür bir pozisyon için düşündüğünüzü bilmiyorum..." Galen tabağındaki yumuşak tavuk göğsünü keserken kelimelerin dağılmasına izin veriyor ve ben onun yerine boşlukları doldurmayınca devam ediyor: "Ama ona çok fazla sorumluluk vermek konusunda dikkatli olurdum. Ahlaki yapısı biraz... zayıf diyelim."

Kaşlarımı çatarak, elinde yeni bir şişe maden suyuyla gelen garsona başımla selam veriyorum. Bardaklarımız yeniden doldurulurken konuşmuyoruz.

"Ne tür bir iş için başvurdu?" Galen kayıtsızca soruyor. "Daha ayrıntılı bilgi sahibi olsaydım belki daha iyi bir tavsiye verebilirdim."

Bir balık avı gördüğümde anlarım. Soruyu geçiştiriyorum. "Fazlasıyla yardımcı oldunuz," dedikten sonra konuyu Holt & Holt'un türevler ve diğer riskli yatırımlar konusundaki tutumuna getiriyorum.

Galen'in gözlerindeki keskinlikten konuyu bilerek değiştirdiğimi anlıyor, her ne kadar beni zorlasa ve sonraki on dakikayı zaten bildiğim şeyleri anlatarak geçirse de.

O gece eve geldiğimde Will çoktan yatağında uyuyordu, bu da karanlık ruh halimi daha da karartıyor. Bir günlüğüne bile olsa çocuğumu özlemekten nefret ediyorum. İş olduğunda

Çok yoğun olduğu için onu sadece akşamları yatağına yatırdığımda görebiliyorum. Sadece kötü bir baba oğluyla geçirdiği o anları kaçıır.

Evin geri kalanı sessiz. Bonnie'yi odasında, bir kolunu başının arkasına dolamış kitap okurken buluyorum. Beni görünce kitabı bırakıp oturuyor ve sırtını yatak başlığına yaslıyor. "Selam. Günün nasıl geçti?"

Her şeye rağmen - tüm şüphelerime, korkularıma, aramızda büyüyen şeyin gerçek olmadığına dair endişelerime - sözleri göğsümdeki sıkı bir düğümü gevşetiyor.

"Uzun," diyorum ona. Yatağına onun yanına oturdum, ayakkabılarımı çıkardım ve kravatımı gevşettim.

Başını omzuma yaslıyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Bir an tereddüt ettim ve sonra bu konuda yetişkin gibi davranmaya karar verdim. "Eski bir iş arkadaşınla görüştüm. Galen Deely."

Dondu kaldı. Gerginliğin vücudunu ele geçirdiğini hissediyorum, sonra yavaşça akıp gidiyor, "Oh, Galen. Doğru ya."

"Holt & Holt için birkaç yıl çalıştın, değil mi?"

Bonnie başını omzumdan kaldırdı ve uzun bir iç geçirdi. "MBA yaptığım zamandan bir yıl öncesine kadar, evet. Aslında sahip olduğum tek büyük kız işiydi."

"Galen hakkında ne düşünüyorsun?"

Kaşlarını kaldırması bu soruya şaşırdığını gösteriyor. Doğruyu söylemek gerekirse, bu soruya ben de şaşırdım. Galen'in değil, onun sırlarını araştırıyor olmalıydım.

"O..." Yumuşak alt dudağını ısırarak dalıyor. Bakışlarıma karşılık veren Bonnie omuz silkiyor. "Bu soruna tarafsız bir cevap verebileceğimi sanmıyorum, Arlo. Onunla aramız bozuldu ve o benim en sevdiğim insan değil."

Homurdanıyorum, daha rahat arkama yaslanabilmek için yastıkları ayarlıyorum. Bir kolumu omuzlarına dolayarak onu göğsüme çekiyorum ve kendimi hemen daha iyi hissediyorum. Başının tepesine yumuşak bir öpücük konduruyorum ve "Ne oldu?" diye soruyorum.

Bir an parmağıyla gömleğimin düğmelerinin etrafında küçük daireler çiziyor. "Sana anlatacağım ama beni yargılayamazsın, tamam mı?"

"Tamam."

"O ve ben iş arkadaşydık. Genç danışmanlardık, şirkette aynı zamanlarda yükseliyorduk. O... Biz..." Kendine kızgınmış gibi oflayıp pufluyor. Sonra ağzından kaçırdı, "Bir ilişkimiz vardı."

Donup kaldım. "İlişki mi?"

Göğsümü iten Bonnie iri mavi gözleriyle bana bakıyor. "Söz veriyorum bu her zaman yaptığım bir şey değil. Bunun bir daha olmasını hiç istemedim. İlk günümde sizi burada gördüğümde paniğe kapılmışım çünkü bunun kişisel hatalarım yüzünden yüzüme patlayacak bir başka iş olduğunu düşünmüştüm. Ve şimdi buradayım ve biz... bilirsin... ve..."

Onu tekrar göğsüme çekerek bir elimle saçlarını düzeltiyorum. "Sana inanıyorum. Bu benim de her zaman yaptığım bir şey değil." Ama yapıyorum, değil mi? Daha iyisini bildiğim halde sert ve hızlı düşmek?

İç çekiyor, bana karşı rahatlıyor. Onun burada, üstümde olması hoşuma gidiyor. Başı omzumun kıvrımına mükemmel bir şekilde oturuyor. Kolum sanki onun sırtında olması gerekiyormuş gibi hissediyorum, parmaklarım kaburgalarının altını okşuyor.

"Bakın, Galen işinde iyi ama ilkeli diyebileceğim biri değil."

Kaşlarımı çattım. Galen'in onun hakkında söylediklerinin neredeyse aynısı. Peki kim doğruyu söylüyor?

"Neden böyle söylüyorsun?" Bu soruları böyle sormaktan nefret ediyorum. Ona açılmalı ve beni korkutan her şeyi anlatmalıyım. Alice'le olanları anlatırsam, belki de fırtınalı aşkımızın -ilişkimizin, her neyse bu- beni neden bu kadar korkuttuğunu anlayabilir. Bunun yerine, onu bir yalanın içinde yakalamaya çalışmak için belirsiz sorular soruyorum. Kendimden utanıyorum.

"İşimde iyiydim," diyor Bonnie bana. "Değeri düşük hisse senetlerini belirlemek için bir sistem geliştirmiştım. Çeşitli kaynaklardan veri çekmek için bir sürü makro kullanan karmaşık bir hesap tablosuydu... Tek bilmen gereken iyi olduğuydu. Tamam mı? Ve gerçekten iyi gidiyordum. İnsanlar fark ediyordu. Patronlarım, müşterilerim. Chester Holt."

"Galen Deely."

Mırıldanıyor, sonra duraklıyor. "Galen ilk kez mesai saatleri dışında ofisime geldi. Büyüleyiciydi. Beni güldürdü. İlk kez dünyaya karşı ikimiz varmışız gibi hissettim. Kulağa çok aptalca geliyor, birkaç dakikalığına bile olsa böyle hissetmek, ama öyle hissettim. Ve bunu daha önce hiç yaşamamıştım. Bir erkekten değil."

Bonnie tekrar doğruluyor, yanakları kıpkırmızı. Parlak gözleri benimkilere bakıyor ve bakışlarımda ne yazdığını okurken bir karar vermesini izliyorum. "En başından başlamama izin ver." Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor, sonra gözlerini odanın karşısındaki duvara dikeyyor. "Annemle babam 'on sekizinde evimizden çıkalım' tipinde insanlardı. Muhtemelen hiç çocuk sahibi olmamaları gerekiyordu ama oldular. Kendimi bildim bileli, on sekiz yaşına girdiğimde

Doğum günümde vurulursam, bavulumu toplayıp gitmem söylenirdi. Linda'nın başına gelen buydu ve ikimiz de bunun benim başıma geleceğini biliyorduk. Linda benim güvenlik ağımdı ama ona sonsuza kadar güvenemeyeceğimi de biliyordum. Manhattan'a yeni taşınmıştı ve çocuk bakım ajansını kurmuştu ve her kuruşunu bu işe yatırıyordu. Bana bakacak parası yoktu. Ben de kendime bazı fırsatlar yaratmak için lisede kışımı yırtarak çalıştım ve başardım." Bonnie'nin gülümsemesi hüznü. "Florida Üniversitesi'nden atletizm için tam burs kazandım. İyi bir koşucuydum, Arlo. Gerçekten iyiydim. Yaşadım ve nefes aldım. Üniversite sporcusu olmak, diplomamı almak ve kendim için bir şeyler yapmak için sabırsızlanıyordum. Erkek takımında koşan bir çocukla tanıştım ve üniversiteden sonra evlenip sonsuza dek mutlu yaşayacağımızı düşündüm."

Aramıza bir sessizlik yerleşiyor ve parmağımla bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Bu Bonnie'yi sersemletmiş gibi görünüyor ve dönüp yüzünü buruşturarak bana bakıyor. Sonra pantolonunun paçasını yukarı çekerek bileğindeki yara izini ortaya çıkardı. "Bu ben üniversite birinci sınıftayken oldu. Gece geç saatte kaçıyordum ve sarhoş bir sürücü bana çarptı. Düşük hızlı bir çarpışmaydı ve şanslıydım ki sadece paramparça bir bacak ve ayak bileğiyle kurtuldum. Ancak bursumu kaybettim ve eyalet dışında bir okul için ödeme yapamazdım, özellikle de dağ gibi bir tıbbi borç varken. Yöneticiler ve kredi sağlayıcılarla konuşup geleceğim hakkında paniklediğim sırada erkek arkadaşım, ben bir çözüm bulana kadar onunla yaşayabileceğimi söyledi. Ama sonra kapısına gittiğimde, kapının eşiğinde benden ayrıldı. Sanki her şeyin sonu gelmiş gibiydi. dünya."

Zamanda geriye uzanıp o küçük pisliğin boynunu sıkabilseydim, sıkardım. Kolumu Bonnie'nin omuzlarından çekip bir elimi kalçasına koyuyorum. Onu sorguladığım için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Bonnie kalın kalın yutkunuyor ve başını yatağın başucuna yaslıyor. "Her neyse, New York'a geri taşındım ve Linda beni yanına aldı. Bir devlet üniversitesine kabul edildim ve sonunda işletme için bir devlet okuluna transfer oldum. Üniversite boyunca Linda için çalıştım ve MBA yaptım, sonra Holt & Holt için çalışmaya başladım. Hayat güzeldi. Tekrar. Başıma gelen en kötü şeyi atlatmıştım. Artık araba kazalarıyla ilgili kâbuslar görmüyordum, para kazanıyordum ve kendime güzel bir daire satın almıştım."

Bonnie'nin dudaklarından acı bir kahkaha dökülüyor. Bu korkunç bir ses, daha önce ondan hiç duymadığım bir ses. "Ve sonra Galen ofisime girdi ve

yapbozun son parçası da yerine oturuyormuş gibi hissettirdi. Onun cazibesine kanca, çizgi ve platin için düştüm. Uzun, çok uzun bir yolun sonu gibiydi. Hayatımda yaşadığım en zor şeyi atlatmış ve zirveye çıkmıştım. O gece öpüştük. İlk gece ofisime geldi ve benimle birlikte denedi. Ondan önce neredeyse hiç merhabalaşmamıştık."

Ona daha sıkı sarılmamak için tüm çabamı harcıyorum. Gerginlik üzerime çöküyor. Galen Deely'yi bulup suratına bir yumruk atmak istiyorum. Tam olarak ne yaptığını bilmiyorum ama Bonnie'yi incittiğini biliyorum. Aramızdaki havanın tadını alabiliyorum.

"Bana ne olduğunu anlatmak zorunda değilsin," diyorum ve teklifimi kabul etmesi için dua ediyorum. Bu dolambaçlı soruları sorduğum için, onunla ilgili devam eden şüphelerim konusunda açık olmadığım için şimdiden kendimden utanıyorum.

"Hayır, sorun değil." Bakışlarımla buluştu ve uzun bir nefes verdi. "Tüm bu olanlar yüzünden utanıyorum. Kendimi aptal gibi hissediyorum ama ben yaptım. Onunla birlikte oldum. Kalbime girmesine izin verdim ve tüm çalışmalarımı onunla paylaştım. Performansını artırmak ve terfi almak için benim sistemlerimi kullandı ve sonra benden ayrıldı. Yine de ilişkinin dedikoduları yayıldı ve nasıl olduğunu bilirsiniz. Kadının itibarı her zaman erkeğinkinden daha fazla zedelenir. Sonunda şirketten ayrılmak zorunda kaldım."

"Ve şimdi buradasın."

"Şimdi buradayım," diyor, sesi sahte bir şekilde parlak. "Patronumla yatıyorum. İşlerin böyle yürümesi komik, değil mi? Bazı insanlar asla öğrenemiyor."

"Beni de seni hayal kırıklığına uğratan diğer erkeklerle aynı kefeye koyma," diyorum ona, her ne kadar bu konuşmayı başlatma motivasyonum saf olmasa da. Ben gerçekten diğerlerinden daha iyi miyim?

Bonnie bakışlarımla buluşmuyor ve geçmişinden utanmasından nefret ediyorum. İncinmiş olmasından ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmamasından nefret ediyorum. Özellikle de ilişkimizin tüm o kötü anıları hatırlatmasından nefret ediyorum.

Ama bana olan da tam olarak bu, değil mi? Bu kadına aşık olma hızım bana eski karımı düşündürüyor.

İkimiz de geçmişimizi yeniden yazmaya mı çalışıyoruz? Aramızdaki bu akkor çekimi eski yaraların üstünü örtmek için mi kullanıyoruz, yoksa bu duygular gerçek mi?

Bonnie yüzümü inceliyor, sonra uzanıp yanağıma dokunuyor. Başımı çevirip avucunu öpüyorum ve dokunuşuna doğru eğiliyorum.

"Arlo," diyor sessizce.

"Evet?"

"Bu gece benimle sevişecek misin?" Parmakları sakalımın çizgisini izliyor, gözleri hareketi takip ediyor. Sonra bakışları benimkilere yöneliyor ve orada gerçek bir kırılganlık görüyorum.

Kendini bana açtı, en büyük korkularını avuçlarının içinde bana teslim etti. Şimdi güvence istiyor, bağlantı istiyor.

Göğsüm parçalanıyor. Bu kadına bir pislik gibi davrandım ve o buna rağmen bana kalbini açıyor. Onu hak etmiyorum.

Ama o burada, çok güzel ve ben onun için anlamsız şeyler hissediyorum.

"Elbette yapacağım," diye cevap veriyorum ve dudaklarımı onunkilere yaklaşıtıyorum.

BÖLÜM 19

Bonnie

A Bu konuşmadan sonra vardiya değişiyor. Artık Arlo ve ben sadece ateşli bir ilişki yaşamıyoruz. Bu sadece asansörün yanında oral seks ve mutfak tezgahında orgazm değil; seksten daha derin bir şey. İnce bir köprü güven ikimizin arasına giriyor ve ben umutlanmaya başlıyorum.

Finans kariyerimin felaketle sonuçlanmasından bu yana ilk kez gelecekte umutluyum. Böyle hissetmek dehşet verici, çünkü bu tür bir umudu her deneyimlediğimde, planlarım ve hayallerim elimden alındı. Ama Arlo'yla birlikte, bunun nihayet gerçek olup olamayacağını, hayatımın gerçekten iyiye gidip gidemeyeceğini merak ediyorum.

Hayatlarımız düzenli bir ritme kavuştu. Arlo hafta içi ve bazen hafta sonu da uzun saatler çalışıyor ve ben de onun sevimli oğluyla bir ilişki kuruyorum. Bu güzel hayatın içine düştüm ve bunun benim olmadığını unutmak çok kolay. Pek sayılmaz.

İşte bu yüzden, üç inanılmaz hafta boyunca Arlo'nun evinde yaşadıktan sonra, zor bir konuyu açmaya karar verdim. Günlerden Cumartesi ve Will, Arlo ve ben parkta yürüyüşe çıkmıştık. Will güvercin sürülerine dehşet saçıyor, güvercinler ondan kaçarken şamatayla gülüyor. Hava keskin ve serin, yapraklar kırmızı, turuncu, sarı ve yeşilin binlerce farklı tonunda. Düşen kardeşlerinin ayaklarımın altında çıkardığı çıtırtılar gürültülü olduğu kadar tatmin edici de.

Derin bir nefes alarak konuşacak cesareti buluyorum. "Arlo," diye başlıyorum. "Gelecek hafta ne olacak?"

Kaşlarını çatıyor. "Gelecek hafta mı?" "Kontratım bittiğinde."

Adımları kekeliyor. Will yağmur çizmeleriyle bir su birikintisinde sıçramakla meşgul, biz de yolun kenarında durup onu izliyoruz. Ben onu izliyorum, Arlo da

beni izliyor. Gerginlikten titriyor, bu yüzden karanlık gözlerine bakmam birkaç saniyemi alıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor. "Dadılık sözleşmen sona erdiğinde benimle ilişkini bitirmeyi mi planlıyorsun?"

Kaskatı kesildim. "Şey, hayır, ama... Arlo, sonsuza kadar gizlice dolaşamayacağımızı anlamalısın. Ve herkesin önünde birlikte olduğumuz anda, aramızdaki ilişkinin nasıl başladığını herkes öğrenecek. Eşyalarımı alt kattaki yatak odasından senin odana mı taşıyacağım? Will'e ne diyeceğiz? Sofia'ya ne diyeceğiz? Kız kardeşime ne olacak?"

Alnı kırışıyor. Kaşlarını çatarak oğluna doğru bakıyor ve sözlerimi düşünüyor. "Kız kardeşine sözleşmeni uzatmak istediğimi söyleyeceğiz. Sadece... işleri yoluna koymak için biraz daha zaman."

Kalbim sıkışıyor. "Anlıyorum."

Gizlice dolaşmaya devam etmek istiyor.

Parmaklarını saçlarında gezdirirken Arlo'nun dudaklarından bir iç çekiş kopar. "Hayır-bekle. Öyle demek istemedim."

Dudaklarıma bir gülümseme çizerek ondan uzaklaşıyorum. "Hayır, sorun değil."

Bu hiç iyi değil. Arlo beni saklamaya, birlikte değilmişiz gibi davranmaya devam etmek istiyor. İlişkimizin, saat sabahın altısını vurana ve ben görevde olana kadar her geceyi bir yatağı paylaşarak geçirdiğimiz bu garip arada kalmış durumda askıda kalmasını istiyor.

Daha fazlası olduğunu düşünmekle aptallık etmişim. Yıllar önce birlikte geçirdiğimiz bir geceyi saymazsak, bu adamı üç haftadır tanıyorum. O benim patronum. İğrenç derecede zengin. Durumlarımız arasındaki farklar, aramızda anlamlı bir ilişkinin yürümesi için çok ama çok büyük.

O aptal fantezim yine gerçekleşiyor. Bir adam bulup onunla gün batımına doğru atlamayacağım. Her şeye yeniden başlamam ve kendi başımın çaresine bakmam gerekecek.

Serin bir esinti tenimi sararken, içinde bulunduğum durumun gerçekliği üzerime çöküyor. Şaşırtıcı bir şekilde, bu korkunç bir farkındalık değil. Buraya daha önce de gelmişim. Hayatımı daha önce sıfırdan kurdum; bunu tekrar yapabilirim. En azından şimdi biraz param var.

Yüzünü bana dönüyor ve ellerimi ellerinin arasına alıyor. "Bonnie, şu anda her ne düşünüyorsan, kes şunu."

Dudaklarımda hüznü bir gülümseme beliriyor. "Sorun değil, Arlo. Anlıyorum."

"Hiçbir şey anlamıyorsun." Sözleri sert, bakışları keskin. "Seni saklamak istemiyorum ama..."

Ellerimi onunkilerden çekiyorum. "Gerçekten, şu anda bu konuşmayı yapmaya gerek yok. Birlikte bir haftamız daha var ve sonra bazı şeyleri çözebiliriz."

Anlamak diye bir şey olmayacak. Kontratım bittiğinde gideceğim. Tek yolu bu.

"Benimle hayır yemeğine gel," diye ağzından kaçırdı. "Eşim olarak."

Gözlerimi kırptırdım. "Ne?"

"Seninle gizlice dolaşmıyorum Bonnie. Seni saklamaya çalışmıyorum. Herkesin benimle olduğunu bilmesini istiyorum."

Kalbim küt küt atıyor. Ağzım kurudu. "Peki ya Will?" "Will sana tapıyor."

"Tüm ailenizi, arkadaşlarınızı, iş arkadaşlarınızı ve müşterilerinizi ağırlayacağınız bir etkinlikte eşiniz olmamı mı istiyorsunuz? Şirketini halka açmadan hemen önce? Bu biraz...riskli değil mi?"

Gülümsemesi, bunaltıcı, karanlık bulutları yaran güneş gibi. "Muhtemelen. Ama seni kaybetmek çok daha büyük bir risk." Eldivenle kaplı elimi tutuyor ve sıkıyor.

"Baba!" Will çığlık atıyor. "Bonnie! Bak ne buldum!" Kıpırdayan bir solucanı sallıyor, sonra da göstermek için küçük ellerinin arasına alıyor. "Bu bir solucan," diye açıklıyor.

"Çok güzel," diyor Arlo. "Ama solucanı yerde bırakırsan daha rahat edeceğini düşünmüyor musun?"

Will düşünür, sonra başını sallar. "Evet." Solucanı, yapabileceğini düşündüğünden daha nazık bir şekilde bahçe yatağına yerleştiriyor, sonra solucan toprakta kıvranmaya başlayınca gururla gülümsüyor. "O benim arkadaşım."

"Kesinlikle öyle," diye cevap veriyorum.

Will kir ve solucanla kaplı ellerini benim ve Arlo'nun ellerine koyuyor ve üçümüz eve gidiyoruz.

O GECE, Arlo ve ben kendimizi onun yatağında bulduk, bedenlerimiz birbirine dolanmış ve doymuştu. O alnıma bir öpücük kondururken ben parmaklarımı onun göğüs kıllarında gezdiriyorum.

"Sana karşı bir şeyler hissediyorum Bonnie," diye itiraf ediyor. Donup kalıyorum, sonra yavaşça başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Ne?"

Belimdeki tutuşunu sıkılaştırıyor ve beni sıkıca yanına çekiyor. "Geçtiğimiz ay hayatımı yıllardır olduğundan daha parlak hale getirdin."

Gözlerime yaşlar doluyor. "Oh," diye fısıldıyorum. Bu rüya gibi ayın hepsi kafamda değildi.

"Taşınmanı istemiyorum. Seni saklamak istemiyorum. Aramızdaki ilişkiyi yürütmeye çalışmak istiyorum." Yanağımdan süzülen bir damla yaşı siliyor ve bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Bugün erken saatlerde olanlar için özür dilerim. Beni hazırlıksız yakaladın. Seni saklamak istediğimi asla kastetmedim. Sen buraya taşındığından beri harika bir zaman geçirdim ve hiçbir şeyin değişmesine hazır değildim."

"Şey... hiçbir şeyin değişmesi gerekmiyor, gerçekten. Ama resmi olarak birlikte olacaksak senin çalışanın olmamam gerektiğini düşünüyorum."

"Hayır," diye kabul ediyor. "Bu... senin için herhangi bir soruna neden olacak mı? Kız kardeşinle?"

Dudağımla ısırıldım. Arkadaşlarımdan biri, Dani, birkaç yıl önce Linda'nın dadısıydı. Sonunda müşterisiyle birlikte oldu. Her şey çok dramatikti ve bunun tekrarlanmasını sağlayarak kız kardeşimin işine herhangi bir sorun getirmek istemem.

"İnsanlara gerçeği söyleyebiliriz," diyorum. "Üç yıl önce Londra'da bir iş konferansında tanıştık ve sonra birbirimize Amerika'da rastladık."

Sırıttıyor. "Gerisi tarih oldu."

"Aynen öyle. Linda'nın adının geçmesine gerek yok."

"Ekibime güvenebilirsiniz." Bir parmağını kolumda gezdiriyor. "Belki de en iyisi dedikoduların önüne geçmek için kız kardeşinin şirketiyle olan sözleşmemi tamamen iptal etmem. Elbette sözleşmenin geri kalanını öderim ve ona övgü dolu bir tavsiye verebilirim."

Başımı salladım. "Linda'nın anlayacağından eminim." Şoku atlattıktan sonra.

"Başka bir yerden başka bir dadı bulmam gerekecek."

"Siz birini ararken yerinize ben bakabilirim," dedim.

Arlo'nun gülümsemesi yumuşak ve şefkatli. Şakağıma bir öpücük konduruyor. "Teşekkür ederim. Peki ya sen?" Arlo yumuşakça soruyor. Dudakları tekrar şakağıma değiyor, sanki tenimi ağzında hissetmekten kendini alamıyormuş gibi. "Hayatında ne yapmak istediğine dair türlü türlü fikirler ürettiğini biliyorum. Aklına gelebilecek her türlü iş fikrine yardımcı olacak param var, biliyorsun."

Dudaklarım kıvrılıyor ve çenemi Arlo'nun göğsüne dayadığım elime yaslıyorum. "Şey. Düşünüyordum da..."

İKİNCİ PAZAR İZNİMİ Nikita ile geçirdim. Süslü püslü bir reklam şirketinde yeni işe başlamış ve patronunun ne kadar pislik biri olduğunu anlatmak için büyük çaba sarf ediyor ama bunu yaparken yanakları pembeleşiyor.

"Ondan etkileniyorsun," diye suçluyorum.

Bana kaşlarını çattı. "Çok mu yansıtıyorsun?"

Gülüyorum. "Konuyu saptırmaya çalışmayı bırak. Patronun için yanıp tutuşuyorsun."

Nikki ellerini havaya kaldırır. "İyi! Evet. Çekici biri. Ama ciddi benim tipim değil. O çok..."

"O çok..." Cümlesini tamamlayamayınca soruyorum. "Sadece benim tipim değil."

Koltuğuna yaslanıp omuz silkiyorum. "Yargılayamam."

Bakışları keskinleşir. "Hayır," diyor, "yapamazsın. Bu da beni bir sonraki soruma getiriyor: Ne haltlar karıştırıyorsun?"

Ona son üç haftayı ve Arlo'nun yardım yemeğine davetini anlattığımda Nikki'nin kaşları daha da yukarı kalkıyor. Konuşmayı kestiğimde nihayet dudağını ısırtıyor ve yanımdaki kanepeye çöküp başını çevirerek gözlerimin içine bakıyor.

"Bundan emin misin Bonnie?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Ama... Bilmiyorum. Gerçek gibi geliyor. Tüm doğru şeyleri söylüyor. Beni çok iyi hissettiriyor."

"Seks beynini karıştırmış. Yine."

Bir yastık alıp ona vuruyorum. Gülüyor, yastığı karnına bastırıyor ve odanın diğer ucuna fırlatıyor.

"Peki gelecek hafta için planın ne? Sözleşmen bittiğinde hâlâ benim yanıma taşınacak mısın?"

Dudağımı ısırdım. "Onun evinde kalacağım."

Nikita uzun bir nefes verir. "Vay canına. Demek ciddiymiş."

Yanaklarımdaki kızarıklık tenimi ısıtıyor. "Evet."

"Cidden bazı detayları atlıyorsunuz küçük hanım."

Gülerek yüzümü kapatıyorum. "Biliyorum." Dudağımı ısırarak ekliyorum: "Hayır galasında benimle çıkmak istiyor. İlişkimizin halka açık olmasını istiyor."

"Whoa."

"Sanırım... Sanırım ben de öyle," diye fısıldıyorum. "Bu yüzden yeni dadıyı iptal edecek, böylece Linda'nın ajansının bu işe karıştığı konusunda makul bir inkar hakkı olacak. O yeni birini ararken ben de onun yerini dolduracağım, böylece hayatlarımız çoğunlukla olduğu gibi kalacak."

Arkadaşım doğruldu, endişe yüz hatlarını sıkılaştırmıştı. "Yani hâlâ onun için mi çalışacaksın?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Kontratım bitiyor." Nikki araya girmeden, Arlo'yla yaptığımız konuşmanın diğer kısmına, Holt & Holt'tan ayrıldığımdan beri kurduğum tüm gizli hayalleri anlattığım gecenin derinlerine kadar süren kısma geçiyorum.

Yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştiriyorum ve Nikita'nın bakışlarıyla buluşuyorum. "Bundan sonra ne yapmak istediğimi düşünüyordum ve sanırım kendi finansal danışmanlık işimi kuracağım. Finansın erkekler kulübüne karşı kendi küçük kişisel isyanım olarak kadınların finansal açıdan yetkin olmalarına yardımcı olmaya odaklanacağım. Kadınlara finansı sevmeleri ve geleceklerini güvence altına almaları için ilham verebilirim. Genel olarak kadınların erkeklerden daha iyi yatırım yaptığını biliyor muydunuz? Ancak genel olarak çok daha az sayıda kadın piyasaya yatırım yapıyor. Ben bunu değiştirmek istiyorum. Kadınlara kendi geleceklerini güvence altına almaları için ilham vermek istiyorum. Sadece bir sınava girmem gerekiyor ve diğer niteliklere ve deneyime sahip olduğum için sertifika alabilirim. Ondan sonra, biraz tohum parasıyla, bir danışmanlık şirketi kurabilirim, belki bazı kurslar, bir konferans..."

Sözlerim aceleyle dökülüyor - Arlo'yla saatlerce tartıştığımız, filizlenmekte olan iş fikri - ama Nikki'nin yüzündeki ifadeden dikkatinin o kadar kolay dağılmayacağını anlıyorum.

Nikki'nin gözleri kısılır. "Bu harika Bonnie, ama bu arada milyarder patron Arlo Noble'a da aynı dadılık hizmetini vereceğini ama artık para almayacağını mı söylüyorsun?"

Kılandım. "İkimiz de birlikte yaşamaya devam etmek istiyoruz." "Doğru. Ama neden diğer dadının sözleşmesini iptal ettiniz?"

Bunların hepsi dün gece mantıklı geldi. Arlo'yla yaptığımız konuşmayı, kullandığımız mantığı hatırlamaya çalışıyorum. "Şey... gizlice dolaşmak istemiyoruz."

"Uh-huh."

"Benden faydalanmıyor." Nikki hiçbir şey söylemiyor.

Hayal kırıklığı ve korku öfke olarak ortaya çıkar. "Dinle, şu anda senin yargına ihtiyacım yok Nikita."

Ellerini havaya kaldırır. "Yargılamıyorum. Sadece planınızı açıklamanızı istiyorum, hepsi bu."

"Planımız birbirimizi görmeye devam etmek ve hayatlarımızı mümkün olduğunca normal tutmak. Will'e artık birlikte olduğumuzu söylerken her şey tutarlı olsun. Ve onunla Noble Vakfı galasına gittikten sonra

Her şey açık olacak ve ben işime başlarken o da başka bir dadı tutabilecek. Bu mantıklı," diye ısrar ediyorum.

Nikki ikna olmuş görünmüyor ama dudaklarına sıkı bir gülümseme yerleştiriyor. "Evet," diyor. "Tamam. Ve bir şey olursa her zaman buraya gelebileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Kötü bir şey olmayacak."

"Doğru. Tabii ki. Sadece senin için burada olduğumu bilmeni istiyorum." Başımı salladım, kızgın hissediyordum ve nedenini düşünmek istemiyordum.

Daha sonra, Arlo'nun binasına geri döndüğümde, etrafımdaki zenginliğe bakıyorum ve tüm bunların gerçek olamayacak kadar iyi olduğundan endişelenmeye başlıyorum.

BÖLÜM 20

T Arlo ile birlikteyken büyük bir hata yaptığımı dair içimi kemiren endişe aklımın bir köşesine itiliyor. Yatak odamı alt katta tutuyorum ama çoğu geceyi onun süitinde geçiriyorum. Fiziksel bağlantımız Nikki'nin haklı olup olmadığını merak etmeye başladım. Arlo'nun bana yaşattığı her orgazmda beynim yavaş yavaş kızarıyor.

Arlo işle, ben de Will'le ilgilenmekle meşgul olduğum için bir hafta daha seks, rutin ve mutlulukla geçti. Çok geçmeden, Arlo'yla birlikte olmaya başlayalı beş hafta, aramızdaki tutkunun patlamasının üzerinden ise tam bir ay geçti.

Will'i anaokuluna bıraktıktan sonra kendimi girmeye karar verdiğim mali müşavirlik sınavına çalışmakla meşgul ediyorum. Vücudum ağrıyor ve göz kapaklarım düşüyor ama kendimi bir saat daha çalışmaya zorluyorum. Sonunda, artık çok fazla gelmeye başladığında, kısa bir şekerleme yapıyorum; ancak telefonum çaldığında uyanıyorum.

Linda. Adını görünce sinirlerim geriliyor, çünkü Arlo'nun onunla konuşmuş olması gerektiğini biliyorum.

Telefonuna cevap verdikten sonra "Hey," dedim. "Hey. İyi misin?"

Kaşlarımı çatıyorum, uykuyu silmek için gözlerimi siliyorum. "Um. Evet?"

"Az önce Bay Noble'dan sözleşmesini feshettiğini duydum. Bir şey mi oldu?"

Yalan söyleyebilirim. Patronumla gizlice görüşmeye devam edebilir ve kız kardeşime garip bir şey olmadığını söyleyebilirdim. Ama bu Linda - Florida'dan paramparça bir ayak bileğiyle ve hiçbir beklentim olmadan ayrıldığında beni yanına aldı. Üniversiteyi bitirmem gerektiğinde beni işe aldı ve sonra kariyerim iskambilden bir ev gibi çöktüğünde tekrar işe aldı.

Eğer Arlo ile aramızdaki şey gerçekse, bunu kabullenmeliyim.

"Linda..." Derin bir nefes alıyorum. "Üç yıl önce Londra'daki şu adamı hatırlıyor musun?"

Kısa bir duraklama oldu. "Geceyi birlikte geçirdiğin adam mı?"

Mırıldanıyorum. "Bak, olay şu ki... Arlo."

Dayanılmaz derecede uzun bir duraklama daha olur ve Linda sonunda "Anlıyorum" diyerek duraklamayı bozar.

"Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim."

"Peki bu... işinizi nasıl etkiledi? Ajansımı kovmasının nedeni bu mu?" Sesi keskin ve göğsümü delip geçen bir acı gönderiyor.

Kendimden utanıyorum. Hayatıma, bu fırtınalı romantizme o kadar kapılmıştım ki, bunun diğer insanlar üzerindeki etkisini düşünmemiştim. Hayatımdaki en önemli kişi olan kız kardeşim üzerinde.

"Biz de dahil olduk," diye cevap veriyorum sessizce.

Bir başka uzun, acı verici duraklama Linda'nın iç çekmesiyle bozulur. "Bunu sindirmek için zamana ihtiyacım var Bonnie. Seninle sonra konuşuruz." Özür dilememe fırsat vermeden telefonu kapatıyor ve ben güzel yatak odamda yapayalnız kalıyorum.

ARLO beni bir saat sonra orada buluyor, kollarımı dizlerime dolamış, boşluğa bakıyorum. Kalın kaşları birbirine çarparak odayı geçip yatağa doğru ilerliyor ve yanıma oturuyor. "Neyin var?"

"Kız kardeşime bizden bahsettim."

Anlayış yüzündeki çatık kaşları temizler. "Oh. Benimle konuştuktan sonra seni aradı o zaman. İyi karşılamadı mı?"

Başımı salladım. "Süreç için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi." Çenemi dizime dayayıp yorgana bakıyorum. "İçimde bir hata yaptığıma dair korkunç bir his var, Arlo. Sadece ikimiz olduğumuzda her şey çok güzel ama bu nasıl gerçek olabilir? Öz kardeşim artık benimle konuşmuyor."

Beni göğsüne doğru çekiyor ve ben de ona doğru çöküyorum. Parmaklarının saçlarımda gezinmesi beni biraz rahatlatıyor ama yine de bunun yanlış olduğu hissinden kurtulamıyorum. O benim patronum. O inanılmaz derecede zengin ve ben inanılmaz derecede değilim. Aramızdaki güç farkı çok büyük. Ya beni artık istemediğine karar verirse ve ben hiçbir şeyim olmadan soğukta kalırsam?

Tam bir aptal mıyım? O ayrılmadan ben ayrılmalı mıyım?

"Ben de bunun gerçek olmadığından endişeleniyorum," diyor Arlo sonunda. "Her şeyin sadece bir illüzyon olduğunu ve her an paramparça olacağını düşünüyorum."

Ona bakıyorum. "Öyle mi?"

Hüzünle gülümsüyor. "Bu bana eski karımla nasıl tanıştığımı hatırlattı. Ona aşık olmuştum. -Sert. Bunun gibi bir şeydi, heyecan verici ve bunaltıcı ama aynı zamanda farklı. Senin yanındayken daha sakin hissediyorum ve ne zaman çok hızlı ilerlediğimiz konusunda endişelensem, bu duyguyu düşünüyorum."

Sözlerini bir dakika boyunca düşündüm. "Şüphelerin olduğunu duymak rahatlatıcı olmamalı, ama bir şekilde öyle. Bu doğrulayıcı."

Beni sıkıca kavıyor, sonra tutuşunu gevşetiyor. "Alice'in gözümü bu kadar kör etmesinin nedenlerinden biri de insanları okumaktan gurur duymamdı. O bir dolandırıcıydı, sade ve basit. Uzun süreli bir erkek arkadaşı vardı ve hedef olarak beni seçtiler. Beni küçük parmağına doladı ve hemen hamile kaldı, ben de hayatımın rayına oturduğunu düşündüm."

"Galen'e yaptığım gibi."

Hüzünlü bir anlayış gözlerini dolduruyor. "Aynen öyle. Başından beri benimle oynadığını öğrenmek beni şaşırttı."

"Anlıyorum. Ben de aynı şekilde hissettim."

"Kendimi aptal gibi hissettim." Nefesini dışarı üflüyor. "Ve sonra boşanma oldu."

"Sanırım savaşmadan karanlığa karışıp gitmedi." Arlo acı acı homurdanır.

"Hayır, yapmadı. Will'in velayeti için savaştı."

Ona istediği parayı verdim ve sonra ortadan kayboldu." Kaşlarımı çatarak doğruldum. "Peki neden onu tanıdığımı düşündün?"

"Son birkaç yıl içinde etrafı koklamak için birkaç kişi gönderdi. Bir temizlikçi. Alt katta bir barista. Sanırım beni başka bir şey için sıkıştırıp sıkıştıramayacağını anlamaya çalışıyor ama yasal anlaşmalarımız çok sağlam. Benden bir kuruş daha alamayacak ve oğlumu da alamayacak."

"Özür dilerim."

Sonunda bakışlarımla buluşuyor ve gözleri hüzünlü. "Ben de."

"Para peşinde değilim," diyorum ona dürüstçe.

Yüz ifadesi yumuşuyor, dudakları alaycı bir kıvrım kazanıyor. "Bunu duyduğuma sevindim."

Cazibesine karşı koyamayarak avucumu yanağına kaydırıyorum ve öpmek için onu kendime çekiyorum. Dudaklarım onunkilere yumuşak bir şekilde değiyor ve Arlo'nun iri vücudu yanımda titriyor. Beni kavrayışı sıkılaşıyor ve kendimi ona doğru kayarken, yüzünü ve boynunu öpücüklerle boğarken buluyorum.

"İşe dönmem gerekiyor," diyor ellerini eteğimin altından yukarı kaydırarak. "Sadece kız kardeşinle konuştuğum konusunda seni uyarmak için geri geldim."

Ona sürtüyorum. "Çabuk olacağız."

Gülümsüyor, dudaklarımı dudaklarında yakalıyor. Elleri çoraplı bacaklarımın üzerinden kıvrımlarımı şekillendiren popoma doğru kayarken öpüşmemiz derinleşiyor. Bana dokunma şeklini seviyorum. Hem sahiplenici hem de son derece saygılı. Başımı döndürüyor.

Şehvet içimde patlıyor. Linda'yla yaptığım konuşmadan ve son bir saattir kafamı kurcalayan tüm şüphelerden sonra, Arlo'yla aramızdaki ilişkinin gerçek olmasına ihtiyacım var. Aramızdaki bağı hissetmeye ihtiyacım var ve bunu her zaman seksle yaptık. Ama bugün, aramızdaki havada parıldayan ham bir şey var. Şüphelerimizle ilgili karşılıklı itiraflarımız başka bir kırılmalı katmanının kilidini açtı ve tek yapmak istediğim bunun tadını çıkarmak.

Birini sevmek korkunç bir şey. Kalbimi ona açıyorum, nazik davranacağına güveniyorum. Bugün, onun da bana aynı şeyi yaptığını fark ettim.

Ona buna değdiğini göstermeliyim ve aynı şeyi *kendime* de göstermeliyim.

Aramızda uzanarak Arlo'nun kemerini çözüyorum. O benim şeffaf, yüksek belli taytımın bel bandını bulmaya çalışırken ben de onu pantolonunun sınırlarından kurtarıyorum. Hayal kırıklığı içinde homurdanıyor, sesi tenimde titreşiyor. Aletini okşarken dişlerimle alt dudağını çeğiştiriyorum, aramızda tehlikeli, çiğ bir tutku alevleniyor.

Arlo taytımın ağını kavrayıp yırttığında, derin bir nefes alıyorum.

"Aptalca şeyler," diye homurdanıyor ve beni ensemde kendine doğru çekerek sertçe öpüyor.

Aleti elimdeyken külotumun köşebentini kenara çekiyorum ve kendimi ona sürtüyorum. Beni hissedince inliyor ve tüm şüphelerim yok oluyor. Gerçek olmasaydı bu kadar iyi hissettiremezdi. Duygularımız da bedenlerimiz kadar senkronize olmasaydı bu kadar güçlü bir bağ kuramazdık. Şaftı kayganlaşana kadar kalçalarımı ona doğru sürtüyorum, onun en hassas noktalarına doğru kayma hissini seviyorum.

Bu sahte olamaz. İmkânı yok. Bu bir hata olamaz. Kesinlik içimi kaplıyor ve ona tam olarak nasıl hissettiğimi söylemem gerekiyor.

Kendimi ona doğru çekerek yüzünün iki yanını kavırıyorum. "Arlo," diye nefes alıyorum.

"Öyle mi?" Bakışlarımla buluştuğunda göz bebekleri büyüyor, sonra dudaklarıma bırakıyor.

Şimdiye kadar sadece duygularımızın etrafında dans ettik, ama kalbim bu adam için patlıyor. Bu daha önce hissettiğim her şeyin ötesinde bir patlama ve fiziksel olanın çok çok ötesine geçiyor. Eğer bu gerçekse -eğer tüm arkadaşlarımız, ailemiz, meslektaşlarımız ve iş ortaklarımızla bunun sonuçlarıyla başa çıkacaksam- Arlo'nun kalbimden geçenleri tam olarak bilmesini istiyorum.

Aletin ucu mükemmel bir sürtünmeyle klitorisime sürtündüğünde kalçalarımı oynatıyorum ve nefes nefese kalıyorum. Tam burada boşalabilirdim, vücudum bir yay kirişi gibi gergin, duygularım etrafımda bulutlu bir pus gibi parıldıyor.

Ama bilmek zorunda. Ona söylemek zorundayım.

Kalçalarımı sallayıp dudaklarımı dudaklarına değdiriyorum ve ondan bir inilti daha çıkarıyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Seni seviyorum, Arlo."

Saçımı çekiştiriyor ve yüzünde vahşi, coşkulu bir ifadeyle gözlerimin içine bakmak için beni geri çekiyor.

Ellerimi çenesine koyduğumda gözlerimin dolduğunu hissediyorum ve tekrar söylüyorum. "Seni seviyorum."

Arlo hafifçe titriyor, gözlerini kapatıyor. Göğsü derin nefeslerle kabarıyor ve sonra yüzümü dudaklarımız birbirine değecek kadar yaklaştırıyor. "Ben de seni seviyorum Bonnie. Seni o kadar çok seviyorum ki, bunun gücüyle parçalanıyormuşum gibi hissediyorum."

Gözlerimden bir damla yaşı siliyor ve beni usulca, sonra da sertçe öpüyor. Diğer eli kıçıma doğru kayıyor ve kalçalarımı tekrar harekete geçiriyor. Vücudum titriyor, nefesim kesiliyor ve bu adamı varlığımın her zerresiyle sevdiğim gerçeğinden başka bir şey düşünemiyorum. Onun ruh halini ve kahkahalarını seviyorum. Seksini seviyorum. Onun destekleyiciliğini seviyorum.

Bu yanlış olamaz, değil mi?

"Sikimi içine sok," diye rasps.

Bu tür emirlere itaatsizlik edecek biri değilim, aramıza uzanıyorum ve onu içime sığdırıyorum. Ben onun üstüne doğru kayarken, ikimiz de uzun, kısık iniltiler çıkarıyoruz. Arlo'yu içimde hissetmekten asla bıkmayacağım. İçime girmesinin verdiği o güzel gerginlikten asla bıkmayacağım.

Onu seviyorum.

Ben hareket etmeye başlayınca, ritmi yakalamam için bana birkaç dakika veriyor ve sonra Arlo kontrolü ele alıyor. Güçlü bir eliyle belimi kavırıyor ve kalçalarını içime doğru yuvarlıyor. O kadar iyi hissettiriyor ki ağlayabilirim. Kravatını ve gömleğinin yakasını kavırıyorum, bedenlerimiz sonuna kadar birlikte hareket ederken ona tutunuyorum.

Zirveye ulaştığımda, Arlo bir elini aramıza soktu ve ona en çok ihtiyaım olan yerime dokunuyor. Hayatımda duyduğum en güzel sözleri fısıldarken dudakları kulağımda. Beni ne kadar çok sevdiğini söylerken adını haykırıyorum ve orgazmım kırık bir aynanın parçalarından yansıyan ışık gibi içimde paramparça oluyor.

Bir an sonra, Arlo kendi coşkusunu buluyor. Nefes nefese bana yapışırken haykırıyor ve sonra ikimiz de tekrar yeryüzüne inene kadar bana sarılıyor.

Kısa bir süre sonra işe gitmek için evden çıktığında, dağınık çarşafların üzerine uzanıp bir süre tavana bakıyorum.

Ben onu seviyorum, o da beni seviyor ve her şey yoluna girecek.

BÖLÜM 21

W Anaokulu sınıf arkadaşlarından birinin doğum günü partisi için ayırdığı restoranın özel odasına girdiğimizde ill arkadaşlarına doğru koşuyor. Beş yaşındaki çocuklardan oluşan bir sürüye çarpıyor ve mutlu çılgınlıkların telaşı.

Bonnie elinde paketlenmiş hediyeyle bana bakıyor. Hediyelerin olduğu masaya gidip kutu ve poşet yığınının yanına yerleştiriyoruz.

"Şu anda işte olman gerekmediğine emin misin?" diye soruyor kaşlarını çatarak. "Bu tür partiler yetişkinler için pek de eğlenceli sayılmaz, tabii şeker krizine girmiş yirmi beş yaşındaki çocuklardan hoşlanan bir psikopat değilseniz."

Birkaç gün içinde şirketimi halka açacağımı biliyor ve eğer bu olay iki ay önce gerçekleşmiş olsaydı, şu anda işte olurdum. Bonnie'nin varlığı onun bildiğinden çok daha fazla şeyi değiştirdi; oğlumun üzerine ne kadar titresem de ondan uzakta çok fazla zaman geçirdiğimi fark ettim.

Bonnie ile birlikte olmak ev hayatımı değiştirdi. Sadece ben ve Will dünyaya karşı değiliz. Ona aktarmak için bir imparatorluk kurmuyorum. Onu Bonnie'nin yanında arabalarla ya da aksiyon figürleriyle oynarken izliyorum ve küçük bir çocuğun Bonnie'nin ilgisini açlıktan ölüyormuş gibi içtiğini görüyorum. Onlarla yürüyüşe çıkacağımı her söylediğimde yüzü aydınlanıyor ve uyuyakalmadan önce onu göremeyecek kadar geç saatlere kadar çalıştığım tek tük günlerde Will her zaman o orantısız, sevimli el yazısıyla benim için bir not yazıyor.

Kendime iyi bir baba olduğumu söyledim çünkü hafta sonlarını ve çoğu akşamı Will ile geçiriyordum ve o mutlu bir çocuk gibi görünüyordu. Onun geleceğini kurmak ve onu incitebilecek tüm insanlardan korumak istedim. Ama Bonnie bana bunun yeterli olmadığını gösterdi. Oğlum son beş hafta içinde çiçek açtı ve bunun bir kısmının onunla daha fazla zaman geçirmemden kaynaklandığını biliyorum.

Bonnie bunu benim için yaptı. Oğlum için.

Bir elimi sırtının alt kısmında gezdiriyorum ve sırtıyorum. "Buna hayır etkinliği için antrenman diyelim."

"Yani buraya dadın olarak değil de flörtün olarak mı geldim? Bu benim için yeni bir şey." Kaşlarını çatıyor ve küstahlığı onu dizlerimin üzerinde döndürmek istememe neden oluyor.

Homurdanıyorum. "Dikkatli ol Bonnie. Bu ağız başını belaya sokacak."

"Arlo!" Kalın, siyah gözlükler takan kahverengi saçlı bir kadın yaklaşıyor. Doğum günü çocuğunun annesi. Onunla Will okula başlamadan önce anaokulunu gezerken tanışmıştım, o zaman bana boşanmış olduğunu söylemişti. Parlak bir şekilde gülümsüyor. "Küçük kutlamamıza katılmanızı beklemiyorduk. Ne hoş bir sürpriz!"

Bonnie'yi selamlamadığında ya da ona doğru bakmadığında boğazımı temizliyorum. "Chelsea, bu Bonnie." Elimi Bonnie'nin sırtının alt kısmına koyuyorum ve kadın hareketi takip ederken kaşları havaya kalkıyor.

"Oh." Bonnie'ye göz kırpmıyor. "Özür dilerim. Will'i okula bıraktığını gördüğümde fark etmemiştim..." İfadesine küçük bir donukluk giriyor ve hemen kovuluyor. Gülümsemesi geri döner. "Siz ikiniz bir şeyler içmek ister misiniz?"

Kendimizi partiye kaptırdık ve Bonnie çoğunlukla haklıydı. Kendimi küçük plastik bir sandalyede oturmuş, oğlumun sınıf arkadaşlarıyla koşuşturmasını izlerken buluyorum. Fazla pışmış bir hamburger yiyorum ve diğer ebeveynlerle sohbet ediyorum, bazıları özellikle tiz bir ciyaklamanın havayı yırttığı her seferinde irkiliyor.

Ama Will arada bir bana bakıyor ve yüzü aydınlanıyor. El işi köşesinde biraz zaman geçirdikten sonra benim, Bonnie'nin ve kendisinin resmini çizerek yanıma geliyor ve yüzünde mahcup bir ifadeyle bana sunuyor.

Bu doğum günü partisi sırasında kulak zarımı delen her ciyaklamaya değer, sadece oğlumun çizimini överken gülümsemesini görmek için bile.

O tekrar arkadaşlarına doğru giderken Bonnie omzunu benimkine yaslıyor. "O çok iyi bir çocuk."

Elimi kalçasının üzerine kaydırıp hafifçe sıkıyorum. "O seni seviyor. Ona bizden bahsetmek istiyorum."

Gözleri cam gibi oldu. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Bir aile olmamızı istiyorum."

Hızlı mı? Evet, çok hızlı. Dikkatimin sözde daha önemli binlerce görev arasında bölünmesi gereken bir zamanda mı gerçekleşiyor?

Etkinlikler mi? Tabii ki.

Ama Bonnie burada ve ikinci kez parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermeyeceğim.

Yine de Will'i eve götürme zamanı geldiğinde ve limuzinin arkasındaki yükseltici koltuğunda uyuyakaldığında, çınlayan kulaklarım sessiz bir araçta oturuyor olmaktan memnun oluyor.

Sonraki birkaç gün çalışmakla geçti. Güneş enerjisi şirketimizi büyük bir tantanayla halka açtık ve son derece varlıklı bir adamdan müstehcen derecede varlıklı bir adam haline geldim. Daha mutlu olacağımı düşünmüştüm ama tek istediğim eve gidip Bonnie'ye sarılmaktı.

Roma o akşam, piyasalar kapandıktan sonra beni aradı. "Tebrik ederim," dedi. "Son rakamları gördüm. Aferin."

Ofis koltuğumda arkama yaslanıyorum ve pencereden şehrin ışıklarına bakıyorum. "Teşekkürler, Roma. Nasılsın?"

Hafif bir duraksama oldu. "Ben iyiydim."

Kaşlarımı çattım. "Bundan emin misin?"

"Sadece... işe aldığımız şu geçici eleman. Beni deli ediyor."

"Neden ondan kurtulmuyorsun?" Bir ay kadar önce ona Bonnie'den bahsettiğimde Rome'un da bana aynı şeyi söylediğini hatırlayarak soruyorum.

Homurdanıyor. "Biliyorum. Yapmalıyım." *Ama yapmayacağım,* söylenmemiş olarak kalacak. "O ne yaptı?"

"O sadece... beni deli ediyor, hepsi bu." Oflayıp pufluyor. "Ama bu kadar yeter. Bu gece kutlama mı yapıyorsunuz?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, ayağa kalkarak. "Sadece eve gidiyorum. Sakin olacağım."

"Ne? Gerçekten mi?" Alay ediyor. "O kadın senin kafanı karıştırmış, dostum."

Sırıtiyorum. "Durduğum yerden çok da kötü hissettirmiyor. Belki de kendini çarpıtman gerekiyordur."

Roma homurdanıyor. "Şüpheliyim."

"Gelecek hafta sonu görüşür müyüz?" Noble Vakfı etkinliği hızla yaklaşıyor.

"Oh, nasıl olduğunu anlıyorum," diye yanıtlıyor Rome. "Bu gece benimle bir içki içmek için buluşmayacaksın ama değerli hayır kurumun için büyük bağışlar toplarken beni göreceksin."

Rome iyi huylu bir şekilde homurdanırken kıkırdıyorum, sonra da etkinlikte görüşeceğimizi söylüyor. Telefonu kapattık, sonra eşyalarımı topladım ve yüzümde bir gülümsemeyle ofisten çıktım, personelimi bensiz kutlamaya bıraktım.

Olmayı tercih edeceğim bir yer var.

BÖLÜM 22

Bonnie

Tarlo'nun şirketi halka açıldıktan sonraki sabah, çok keyifli bir kutlama gecesinin ardından, birinci kattaki oturma odasında Nikki'yi bekliyorum. Beklediğimden bir dakika bile geçmeden asansör açıldı ve Nikita Görünüyor. Arlo'nun evine girerken ısıık çalıyor, gözleri hemen cam merdivenlerden yansıyan ışığa takılıyor. Sonra dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle bana döndü. "Taşınmak istememene şaşmamalı."

Dilimi şaklattım, sonra bir kahkaha attım. Arlo ve Will kız kardeşini ziyaret ederken, Laura'nın beni yardım yemeğine hazırlamak için organize ettiği ekiple buluşmak üzere kız arkadaşlarımı davet etmemi söyledi. Etkinlik yarın, bana stil için yıldırım hızında bir dönüş olduğu söylendi ama yine de mümkün.

Mutfaktan maden suyu ve birkaç atıştırmalık aldıktan sonra pelüş koltuklara uzanıyoruz. Nikki duvardaki devasa sanat eserlerinden birini işaret ediyor -Beth'in değil ama yine de muhteşem- ve kaşlarını kaldırıyor. "Ya Arlo iyi bir zevke sahip ya da öyle birini tanıyor."

Sırıtiyorum. "Bu iki numaralı seçenek olurdu."

Nikki gülümsüyor ve ayaklarını masaya vuruyor. Rahat bir sohbeta dalıyoruz ve kürek kemiklerimin arasındaki fark etmediğim gerginlik azalıyor. Nikki bana yeni patronunun ne kadar sinir bozucu olduğunu anlatırken, Laura kafasını odaya sokup kendini tanıtıyor.

Nikki, garip bir sohbetten çekinecek biri değildir, sandalyesinde arkasına yaslanır ve sorar, "Bonnie'nin patronuyla yatması hakkında ne düşünüyorsun?"

"Nikki!"

Gülüyor.

Laura önce bana, sonra Nikita'ya baktı. Omuzlarını silkiyor, kollarını açıyor. "Daha ilk günden bir şeyler olduğunu anlamıştım. Bonnie, Bay Noble'la karşılaştığında paniğe kapıldı ve tuvalette kayboldu."

"İyi bir gün değildi," diye araya girdim.

Nikita başını eğerek ev yöneticisini dikkatle izler. Gayet rahat bir ses tonuyla sorgulamasına devam ediyor: "Bu Arlo'nun sık sık yaptığı bir şey mi?"

Laura kanepenin diğer ucundaki bir yastığı kabartıyor ve bir battaniyeyi yeniden katlıyor. Oflayıp pufluyor ve başını sallıyor. "Hayır."

Yutkundum, kendimi rahatsız hissettim. Arlo ve ben günaha teslim olduğumuzda, bu ilişkilerin ilerisini düşünmemiştim. Laura ve ben şimdi birbirimize nasıl davranmalıyız?

Ama Laura sandığımdan daha profesyonel. Doğruldu ve doğrudan gözlerimin içine baktı. "Bay Noble'ı sizinle olduğu kadar mutlu ve rahat görmemişim, belki eski karısıyla geçirdiği ilk birkaç ay hariç. Anladığım kadarıyla ikiniz birkaç yıl önce tanışmışsınız, bu yüzden tüm bu durum... alışılmadık olsa da, eğer siz de isterseniz ilerlemeye hazırım."

İçimi bir rahatlama kaplıyor. "Elbette," diye başımı sallayarak cevap veriyorum.

"Güzel. Stilist birazdan burada olur. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın." Ayakkabıları parke zeminde usulca gıcırdayarak odadan çıktı.

Nikita bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce onun gidişini izliyor. Kristal bardağındaki buzu metal bir pipetle dürttüğünde usulca şingirdiyor. Düşünceli bir yudum alıyor. "Kendini her şeyi görmüş gibi taşıyor."

"Sanırım bir milyarder için çalışıyorsanız, her şeye hazır olmalısınız."

Nikita'nın kaşları öyle küstahça kalkıyor ki, en yakın yastığı alıp ona fırlatmam için bir şey söylemesine bile gerek kalmıyor. Bir kahkaha atarak onu savuşturuyor ve sonra asansör zili çalıyor.

Topuklu ayakkabı giymiş bir kadının ritmik ayak sesleriyle birlikte, parke zemin üzerinde takırdayan bir rafın sesi bizi stilistin varlığından haberdar ediyor. Uzun boylu, siyah saçlı bir kadın beliriyor, kalın, siyah çerçeveli gözlüklerinin arkasından bakışları ikimizin üzerinde geziniyor. Rafı boş ve etkili hareketlerle oturma odasına yuvarlıyor. "Güzel. Geldiniz demek. İncelememiz gereken çok şey var. Bu elbiselerden herhangi birinin tadilata ihtiyacı olursa, bir gecede terziye yetiştirmemiz gerekecek, o yüzden işe koyulmalıyız. Ben

Mina. Lütfen burada, ışıktaki durun ki renginize iyice bakabileyim."

Nikita kıyafetleri görünce neşelendi. Eski kıyafet mağazasında çalışmayı ne kadar özlediğini merak ediyorum. Ona yeni işinde ne kadar çalışmayı planladığını sormam gerekecek. Tahminimce uzun sürmez. Nikita artık kurumsal Amerika kafamda pek uyumuyor.

Mina birbirinden güzel elbiseleri önüme sererken, eteklerini sallayarak hem vücudumu hem de elbiseleri eleştirel bir gözle incelerken söylenen yerde duruyorum. Karşı koyamayan Nikita sonunda ayağa kalkıyor ve kendi fikrini söylemeye başlıyor. İki birden anlamadığım bir dilde konuşmaya başlıyorlar; silüetler, gölgeler, alt tonlar ve kumaşlar hakkında beni çok ama çok aşan şeyler söylüyorlar.

Bir tanesi kazanan ilan edilene kadar bir düzine elbisenin içine tıkdım. Bazı değişikliklere ihtiyacı var ama bana mükemmel olduğunu garanti ediyorlar. İki bu karara vardığında, kıyafet denemekten o kadar bıkmıştım ki, vizyonu gerçekten görmeden sadece kabul ediyorum. Parmaklarımı çapraz yapıp tadilatların yarınki akşam yemeğine kadar bitmesini umuyorum.

Mina tekrar koşarak uzaklaşır ve Nikki bir kanepeye uzanarak dudaklarında memnun bir gülümsemeyle köpüklü suyunu yudumlar. "Eğlenceliydi," diye ilan ediyor.

Kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum. "Belki de ondan iş istemelisin, çünkü orada çalışmaya başladığından beri yeni patronun hakkında şikayet etmeyi bırakmadın."

Nikki'nin yanakları hafifçe kızardı. Yorumumu elinin tersiyle itiyor, sonra da konuyu doğrudan değiştirerek saldırıya geçiyor. "Anladığım kadarıyla Arlo ile işler iyi gidiyor?"

Karşısına oturuyorum ve ayaklarımı sehpanın üzerine atıyorum. Terliyim ve tüm o kıyafetleri denediğim için garip bir şekilde yorgunum, ki bu gerçekten saçma. Fiziksel olarak o kadar yorucu değildi ama son zamanlarda her şey beni yoruyor. Sanırım gündüzleri beş yaşında bir çocuğun peşinde koşturmaya, sonra da doyumsuz bir sevgiliyle gecenin yarısına kadar uyumamaya alışık değilim.

Arkadaşımın sorusu karşısında başımı sallayarak dudaklarımda bir gülümseme belirmesine izin verdim. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum."

Bir süre beni inceledikten sonra kendi gülümsemesini takınıyor. "Senin adına sevindim."

"Öyle misin? Son takıldığımızda olduğu gibi kızgın ve korumacı değil misin?"

"Seni hiç bu kadar güzel görmemiştim Bonnie. Parlıyorsun. İçinden fışkıran mutluluğu görebiliyorum ve bu kızgın kalabileceğim bir şey değil. Her zaman yanında olacağımı biliyorsun. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki ben de en az senin kadar çok hata yaptım, bu yüzden seni yargılayamam."

Göğsümde bir düğüm gevşedi. Nikki'yle ilişkimin yıpranmasından çok endişeleniyordum ve onun bunları söylemesi dünyalara bedel. Kız kardeşimin tepkisinden ve Arlo'yla yaşadığım duygusal olaydan sonra Nikki'yle olan arkadaşılığında biraz olsun istikrar olması güzel. Nikki'nin telefonu çalana ve gitmesi gerekene kadar birlikte birkaç saat daha geçirdik.

Yarın Arlo'nun tüm ailesi, arkadaşları ve dostlarıyla yüzleşeceğim ve bunu dadısı olarak değil, kız arkadaşı olarak yapacağım.

Eğer Laura beni kabul edebilirse ve Nikita destekleyici olabilirse, belki de Arlo'yla olan ilişkimin diğer herkesle iyi geçmesi için bir umut olabilir. Bu düşünce aklımda dolanıp dururken Nikki'ye veda edip yatak odama dönüyorum. Kapının mandalı yumuşak bir tıkırtıyla arkamdan kapanıyor ve telefonumu çıkarıyorum.

Kız kardeşim üçüncü zil sesinde cevap veriyor.

Uzun bir nefes verdim. "Açmayacaksın diye endişelendim."

Öfkelendi. "Bunu düşündüm."

Yatağın kenarına çöküp ayaklarımın altındaki zengin halıya bakıyorum ve dudağımı ısırıyorum. "Başımdan beri sana karşı dürüst olmadığım için özür dilerim Linda."

"Dani ve senin aranda, ajansımın ün kazanmasından endişe ediyorum. Çocuk bakımı mı yoksa çöpçatanlık mı yaptığımdan emin değilim."

"Biliyorum," dedim. "Özür dilerim."

Uzun bir duraklama oluyor ve hattın diğer ucunda bir kapının kapandığını duyuyorum. Linda daha sakın bir sesle, "Bundan emin misin Bonnie?" diye soruyor.

"Evet," diye cevap veriyorum. "Ama aynı zamanda hayır."

"Endişeliyim. Bu bir ilişki için sağlıklı bir başlangıç değil. Ve her şey çok hızlı geliyor."

Bir yanım kız kardeşimin değerlendirmesine katılıyor. Haklı tabii ki. İlişkimiz şu anda ne kadar tutkulu olursa olsun, iyi bir temel üzerine inşa edilmiş mi? Aramızdaki çekim azalırsa, o ilgisini kaybeder mi? Ya ben? Bunların herhangi biri gerçek mi?

"Belki de frene basmalısın," diye öneriyor Linda. "Bir süreliğine onun evinden taşın. Onunla çık. Bakalım ne olacak."

Sözlerini düşünürken parmaklarım alnımın üzerinden geçip geri dönüyor. "Mantıken, bana iyi bir tavsiye verdiğini biliyorum."

"Ama bunu kabul etmeyeceksin."

"Bu çok iyi, Linda. Bir ilişki bir erkekle hiç bu kadar doğru hissettirmemişti. Londra'da da aynıydı. Aramızda bir bağ var."

"Kalıcı bir ilişki kurmak için cazibeden daha fazlası gerekir." Linda tecrübelerine dayanarak konuşuyor. O ve eski kocası birbirlerine deliler gibi aşıklardı - ta ki aşık olmayana kadar. "İkinizin de aynı fikirde olması, aynı değerlere sahip olması gerekir. Çocuklar, evlilik, kariyer. Bütün bunları onunla konuştunuz mu? Peki ya para? Onda çok para var ama siz ona nasıl erişeceksiniz? Ona bağımlı mı olacaksınız? Uzun vadeli planınız nedir?"

İçimde hastalıklı bir his çalkalanıyor. "Yani..." Dalıp gidiyorum. Bütün bunları konuşmadık. Tek yaptığımız birlikte uyumak, birbirimizi ne kadar sevdiğimizden bahsetmek ve gelecekteki işim hakkında hayalperest planlar yapmak. "Vazektomi oldu, yani çocuk yok. Diğer şeylere gelince..." Sesimin kesilmesine izin verdim.

Linda cevap verdiğinde, sesi dayanılmaz derecede yumuşak. "Ve asla kendi çocuğunun olmamasını sorun etmiyorsun, öyle mi?"

Bir mızrak göğsümü deliyor ve birkaç hafta önce parkta yaptığımız pikniği hatırlıyorum. Büyük bir ailem olmasını hayal etmişim. "Bilmiyorum."

"Demek istediğim bu Bonnie. Kafanı boşaltmak için zamana ihtiyacın var. Yakışıklı ve zengin olduğunu biliyorum ama bu senin *hayatın*. Bir eş seçmek yapacağın en önemli şey. Üniversiteden daha önemli. Herhangi bir işten daha önemli. Hayatınızı paylaştığınız kişi, varlığınızın her bir yönünü derin ve inkar edilemez bir şekilde etkileyecektir. Bunu hem iyi hem de kötü anlamda söylüyorum."

"Hata yaptığımı düşünüyorsun."

Linda iç çekiyor. O kadar uzun süre duraksıyor ki cevap vereceğinden emin olamıyorum, ta ki sessizce "Bence çok hızlı hareket ediyorsun" diyene kadar.

Kendi korkularım, her zaman yanımda olan tek kişi tarafından bana yankılanıyor. Bunu gerçekten görmezden gelebilir miyim?

"Seni seviyorum Bonnie. Bir şeye ihtiyacın olursa, senin için orada olacağım."

Gözyaşları göz kapaklarımı dikiyor. Boğazım aniden düğümlendi ve kız kardeşimi hak etmediğimi biliyorum. Bana kesin bir dille, beni terk edeceğini söylüyor.

kaçınılmaz olarak parçalandıklarında parçaları toplamak için orada olmak. Tekrar.
"Ben de seni seviyorum."

"İşe dönmem gerekiyor, ama seni birkaç gün içinde ararım, tamam mı?"

"Tamam." Kelimeler biraz boğuk çıkıyor, bu yüzden boğazımı temizleyip
Neşeli bir gülümsemeyle, umarım sesime de yansır. "Kulağa hoş geliyor."

Hat kesildiğinde, içimi zehir gibi bir korku kaplıyor. Eğer Linda haklıysa, tüm fantezilerim sadece o kadar - yakında sert, soğuk gerçeklikle karşılaşacak olan aptalca, kız gibi fanteziler.

BÖLÜM 23

T Alt kattaki şamata azalıyor, bu da bana Bonnie'nin neredeyse gitmeye hazır olduğunu söylüyor. Saatimi kontrol ediyorum, mükemmel. Noble Vakfı Galası'na tam zamanında yetişeceğiz. Merdivenlerden iniyorum, yarı yola kadar geldim.

Bonnie'yi görmeden önce durmak zorundayım.

Yüzünü bana dönüyor, sarı saçları yumuşak, altın rengi dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyor. Makyajı zarif ve abartısız ama yine de yüz hatlarının güzelliğini ortaya çıkarıyor. Elbisesi... bir elbise. Şu anda ona tam olarak odaklanamıyorum. Tek bildiğim mavinin bir tonu olduğu ve gövdesinin Bonnie'nin belini mükemmel bir şekilde kavradıktan sonra dramatik, dökümlü bir etekle genişlediği.

Bonnie ellerini söz konusu ceplere sokarak, "Cepleri var," diye bilgilendiriyor beni. Merdivenlerin yarısına kadar suskun kaldığımda bana belirsiz bir şekilde gülümsüyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

Bence bir tanrıçaya benziyor. Sanırım bu dünyayı şerefliendiren en şanslı adamım, çünkü üç yıl önce bu kadınla sadece bir gece geçirmekle kalmadım, aynı zamanda hiç beklemediğim bir anda hayatıma geri döndü. Sanırım onu karım yapmak ve asla yanımdan ayrılmasına izin vermemek istiyorum.

"Çok güzel görünüyorsun," demeyi başarıyorum, bacaklarımı merdivenlerden inmeye devam etmeye zorluyorum.

Bonnie'nin yanaklarında pembelik derinleşiyor. Smokinimi inceleyerek beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Sen de fena değilsin."

Sırıtiyorum, bir elimi beline doluyorum.

Elini göğsüme koyarak beni oyaladı. "Öpüşmek yok. Makyajımı bozacaksın."

"Şu anda makyajını bozmaktan başka bir şey istemiyorum."

Vücudunu bir ürperti kaplıyor, bu da beni kontrol altında tutmama yardımcı olmuyor. Hayır yemeği mi? Ne hayır yemeği? Benim mi ev sahipliği yapmam gerekiyor?

Bir şey mi?

Mavi gözlerini bir an için bana diyor, sonra Bonnie bakışlarını papyonuma indiriyor ve yumuşak, narin dokunuşlarla düzeltiyor. "Bundan emin misin, Arlo?"

"Ne hakkında?"

"Benim hakkımda mı? Bu etkinliğe senin kolunda gelmem mi?"

Cazibesine karşı koyamayarak burnunun ucunu öpüyorum. "Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Gerçek bu. Bu kadın istediğim her şey. Hayatıma nasıl girdiği benim için önemli değil. Kalbimde onun benim için doğru kişi olduğunu biliyorum. Yoksa neden üç yıl önceki gecemiz ikimiz üzerinde de böyle bir etki bıraksın ki? Onu yanımda tutma isteğimi başka nasıl açıklayabilirim?

Ona gerçeği söyledim: Ona aşık oluyorum. Zor.

Tabii Alice ile yaptığım hataları yapmıyorsam.

Bu düşüncüyü kovarak alına bir öpücük konduruyorum. Gözlerim dudaklarına kayıyor ve insanüstü bir kontrol gösterisiyle kolumu belinden ayırıp ona doğru uzatıyorum. Elini dirseğime koyuyor ve asansöre doğru yöneliyoruz.

"Alex birkaç dakika önce aradı," diyor Bonnie. "Will akşam yemeğini yedi ve şu anda boş odalarında uyuyor. Bebekle ilgili her konuda çok heyecanlıydı."

Sırıtiyorum. "Güzel. Şimdi rahatla Bonnie. Omuzlarındaki gerginliği görebiliyorum. Bu gece her şey yoluna girecek."

Yedek bebek bakıcılarımdan ikisi de son anda iptal oldu ve tüm arkadaşlarım ve ailem benimle birlikte galada olacak. Şanslıydım ki Alex çalışmaması gerektiği halde Will'e gece boyunca bakabilecek durumdaydı. Böyle sadık çalışanlara sahip olduğum için şanslıyım. Alex'e bu yıl cömert bir tatil ikramiyesi vermeyi aklıma not ediyorum, tam da düşüncelerim Bonnie'nin teninin üzerinde oynayan ışık tarafından raydan çıkarılmadan önce.

Onu asansöre kadar götürüyorum, sonra asansörün önünde duruyorum. "Unutmadan..."

Göğüs cebimden bir kutu çıkarırken başını öne eğiyor. Yakındaki bir konsol masasının üzerine koyarak açıyorum ve bugün seçtiğim ışıltılı kolyeyi ortaya çıkarıyorum.

Bonnie nefesini içine çeker. "Bu da ne?"

"Bu bir kolye. Mina bana mavi taktığını söyledi, ben de bunu aldım."

Kolyeyi kadife yatağından alıp havaya kaldırdığımda Bonnie'nin yüzünde tuhaf bir ifade beliriyor. "Bunu mavi olduğu için seçtin," diye tekrarlıyor.

"Şey, mavi ve ışıltılı."

Bonnie gözlerini kırıştırarak ellerimin arasında sallanan mücevher parçasına bakıyor. "Oh."

"Beğendin mi?"

"Bu muhteşem, Arlo. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Bu senin. Sana takmama izin ver," diyorum ve sonra bakışlarımın Bonnie'nin ince boynunda gezinmesine izin veriyorum.

Kolyeyi ensesinden tutarken ellerim hafifçe titriyor. Ellerimi omuzlarına doğru kaydırarak kulağının altına bir öpücük konduruyorum, sonra da arkasını dönmesi için onu teşvik ediyorum. Yüzlerce elmas fuayemin ışığında parıldıyor, safirlerin koyu mavisi aralarında ışıldıyor.

Bonnie bakışlarını benimkilere kaldırırken parmakları taşların üzerinde geziniyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

"Bu hediyenin bir şartı var," diyorum ona. Kaşları çatılıyor. "Neymiş o?"

"Bu gece eve gittiğimizde her şeyi çıkaracaksın ve kolyeyi bırakacaksın. Sonra seninle yoluma devam edeceğim."

Bonnie'nin gözlerinde ısı parlıyor ve dudaklarında utangaç bir gülümseme beliriyor.

"Anlaştık."

BÖLÜM 24

Bonnie

T Asansörün aynalı duvarlarında, muhtemelen Holt & Holt'taki eski yıllık maaşımdan daha pahalı olan bir kolyeye sahip göz alıcı bir kadın görüyorum. Belki daha fazla. Mücevher fiyatları hakkında hiçbir fikrim yok, ama biliyorum ki

Boynumda bir *sürü* elmas ve bir düzine badem büyüklüğünde safir var.

Hayatımda gördüğüm en güzel şey.

Umut kalbimde yavaş yavaş açan bir çiçek gibi. Asansör aşağı inerken, olabilecek her şeyi hayal etmeye başlıyorum. Arlo ile yaşayabileceğim hayatı.

Bana böyle hissettiren şey tam olarak kolye değil; onu bana verirken Arlo'nun gözlerindeki bakış. Kırılmalılık iması ve ardından kolyeyi boynumda görmenin verdiği memnuniyet. Sanki bu değerli taşlarla benim üzerimde hak iddia ediyormuş, bu geceki etkinlikte tanışacağımız herkese bir işaret veriyormuş gibi.

Onun olmak iyi hissettiriyor ve benim olması daha da iyi.

Muhteşem bir Art Deco binası olan mekâna götürüldük. Giriş dramatik ve taze çiçekler ve kumaşlarla dolu. Dramatik, çift yükseklikteki bir kapıdan ana yemek salonunu görüyorum. Beyaz masa örtüleri yüz küsur yuvarlak masanın üzerine örtülmüş, her birini zarif orta süsü süslüyor. Yukarıda, sekiz avize mekânı sıcak, pırıltılı bir ışıkla aydınlatıyor.

En uçta büyük bir ekran ve şeffaf camdan bir podyumun bulunduğu bir sahne var. Odanın arka köşesinde bir arpist enstrümanını tıngırdatıyor.

Sağ taraftaki oda bir galeriye açılıyor. Buranın her y e r i n d e Beth yazıyor. Her türden sanat eseri sergileniyor.

Giyinmiş bağışçılar etrafta dolanıyor, sessiz müzayedeye teklif vermeye başlamışlardı bile. Arlo elini belime koyarak beni odaya doğru götürüyor.

Tasarımcı elbiseleri ve smokinleri içindeki insanlar etrafta dolanıyor ve hemen Arlo'ya yaklaşıyorlar. Her yeni yüzle beni isimimle tanıştırıyor ve sohbetlerine beni de dahil etmeyi ihmal etmiyor. Şehirdeki gıda çöllerile ilgili bir girişim başlatmak isteyen bir varisle tanışıyorum. Arlo'nun vakfına düzenli bağış yapan bir petrol baronuyla tanışıyorum. Genç bir teknoloji girişimcisi var, işlemlerle ilgilenmiyor gibi görünüyor ama nispeten kibar.

Gülümsememin kenarlarını yukarı kaldırmaktan yanaklarım acıyor ama Arlo odanın içinde kolaylıkla ilerliyor. Daha fazla misafirin beklediğı yemek salonuna doğru yavaşça ilerliyoruz. Bazıları çoktan oturmuş, ama çoğı insan ışıltılı lüksün içinde küçük kümeler halinde konuşuyor ve gülüyor.

Sonra odanın diğerk ucunda birkaç tanıdık yüz görüyorum. Arlo'nun kolunu sıkıyorum. "Gidip bazı arkadaşlara merhaba diyeceğim. Hemen döneceğim."

Odanın diğerk ucuna bakana kadar yüzünde şaşkınlık ifadeleri beliriyor. "Doğru. Leif Sorensen'i tanıyorsun."

"Evet. Masada buluşuruz." Kolumu onunkinden ayırıyorum ama ben ayrılamadan Arlo beni kendine çekiyor ve etkinliğin ortasında, herkesin önünde dudaklarıma bir öpücük konduruyor. Kalbim küt küt atarak orada öylece durdum.

Yüzümdeki şaşkın ifadeye sırtıyor. "Benim için ne ifade ettiğınızı herkes anlasın diye söylüyorum."

Nabız atışları hızlanırken, odanın diğerk ucuna doğru ilerlerken yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyorum. Beni ilk gören Layla oldu. Leif'in karısı ve ikisi evlendiğinden beri sadece ara sıra görüşebiliyoruz. O çocuklarla meşguldü, ben de kariyerimle meşguldüm, sonra kovuldum ve eski arkadaşlarıma ulaşamayacak kadar utandım.

Penny onun yanında. Onunla Nikita'yla tanıştığım gece tanışmıştım. Kızıl saçlarını tamamlayan koyu zümrüt rengi bir elbise giyiyor, sanki onun için yapılmış gibi. Kocası Marcus Walsh, yakın arkadaşı da moda tasarımcısı Raphael Garcia olduğuna göre, muhtemelen özel dikimdir.

Sonunda Dani beni fark etti. Yüzünde bir gülümseme beliriyor. Kollarını açıp öne atılıyor, beni sıkıca kucaklıyor ve öyle uzun süre sıkıyor ki

ve nefes almak zorlaşıyor. Hırıltıdadığımda geri çekiliyor, gözyaşları gözlerini ıslatıyor.

"Benden kaçıyordun," diye suçluyor. "Burada ne işin var? Muhteşem görünüyorsun. O *kolye*! Bonnie!" Gözleri parlıyor. "Seni gördüğüme çok sevindim! Yeni bir iş mi buldun? Şirketinle birlikte mi buradasın?"

"Hayır," dedim. "Aslında burada Arlo ile birlikteyim."

Başını eğiyor. "Arlo Noble mı? Noble Vakfı'nın Arlo Noble'ı mı?"

Bir allık yanaklarımı ısıtıyor. "Tek ve biricik."

"Kız." Bakışları önce Layla'ya, sonra Penny'ye kayıyor. "Siz ikinizin bundan haberi var mıydı?"

"Bonnie üç aydır telefonlarıma çıkmıyor," diye surat asıyor Penny. "Endişelendim. Nikki bana zor bir dönemden geçtiğini söyledi ama yine de."

Utanç içimde kavurucu bir dalga halinde yükseliyor ve omuzlarımdan düşmesine izin veriyorum. "Haklısın. Kötü bir arkadaş oldum. Sadece... Hepinize yük olmak istemedim."

Üçünün de çocukları, kocaları ve güzel, göz alıcı hayatları var. Geçtiğimiz birkaç yıl içinde bir yerlerde ben geride kaldım.

Ya da en azından ben öyle sanıyordum. Belki de sadece yardım isteseydim üçü de bana evlerini ve hayatlarını açacakken kendimi dışarıda bıraktım.

Bunca zamandır kendime acıyarak mı gömülüydüm? Tüm mutsuzluğum kendimden mi kaynaklanıyordu? Hayatıma sıfırdan başlamak zorunda kaldığım gerçeğinin içinde debelenmeye o kadar odaklanmıştım ki... Bunu yapmama hiç gerek kalmayacağı gerçeğini gözden mi kaçırdım?

"*Neler oluyor?*" Dani soruyor. "Beni hızlı randevuya götüren ve bir sürahiye bir sürüngenin kafasına boşaltan kadın nerede?"

Sadece ağlamamak için gülüyorum. "Hayatım darmadağın oldu," diye itiraf ediyorum. "Kendimi ancak şimdi toparlamaya çalışıyorum."

İşte tam o sırada arkamdan bir ses geliyor, tanıdıklığı cılız parmaklar gibi omurgamda geziniyor. "Ayaklarının üzerinde durmuş gibisin Bonnie." Arkamda sırttan Galen Deely'yi görmek için dönüyorum. Bakışları benden eski arkadaşlarıma ve tekrar bana kayıyor. "Noble'la içeri girdiğini gördüm. Pençelerini başka birine geçirmen uzun sürmedi, değil mi?"

Daha iyi, daha zeki biri olsaydım, zekice bir karşılık verirdim. Galen'i kibirli bir bakış ve bir bakıştan başka bir şeyle parçalara ayırabilirdim.

İyi seçilmiş birkaç kelime, bana yaptıklarından doğan haklı öfkeyi kullanarak. Ama onu orada, smokin içinde, her şeyin dağıldığı geceden hatırladığım zalim gülümsemesiyle görüyorum ve donup kalıyorum.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye soruyor, gözleri çok ama çok keskin olmasına rağmen hâlâ gülümseyerek. "Seni sordu, biliyorsun."

"Sen neden bahsediyorsun?" Mırıldanıyorum.

"Sen de kimsin be?" Layla araya giriyor. "Git başımdan."

Galen onu görmezden gelir. "Arlo. Birkaç hafta önce öğle yemeği yedik ve bana seni işe almayı düşündüğünü söyledi." Bakışları vücudumda geziniyor ve tekrar yukarı bakıyor. "Bu mu yani?"

"Tamam. Bu kadar yeter." Penny ona doğru yürüyor. Kısa boyludur ve genelde sinirli değildir ama Marcus'la birlikte olup bir çocuk sahibi olduğundan beri kendine güveni ve atılganlığı tavan yapmıştır. Bir elini Galen'in göğsüne koyuyor ve onu geri adım atmaya zorluyor. "Git yoksa güvenliği çağıracağız."

Galen homurdanır, sonra topuklarının üzerinde döner ve uzaklaşır.

İşte o zaman titrediğimi fark ettim. Dani beni belimden tutup yakındaki bir koridora sürüklüyor ve hepimiz içeri doluşurken beni bir tuvalete tıkıyor. Layla tuvaletin kapağını kapatıyor ve Penny ellerini omuzlarıma koyup beni oturtuyor.

Hüngür hüngür ağlamamak ve makyajımı mahvetmemek için büyük çaba sarf ediyorum. Ama ağzımı açtığımda, tüm hikaye ortaya çıkıyor. Onlara Galen'i, işimi kaybettiğimi, dairemi satmak zorunda kaldığımı, tamamen beş parasız kaldığımı anlatıyorum. Onlara hızlıca anlatıyorum, sanki hayatımın nasıl parçalandığını tek tek özetleyen madde madde okuyormuşum gibi. "Sonra Linda beni buldu, bana geçici bir iş verdi. İçeri girdim ve onun Londra'dan gelen adam olduğunu gördüm."

"*Bay Sexalicious?*" Layla çığlık atıyor. "Arlo Noble Bay Sexalicious mu?"

Üç kadının ciyaklamaları ve çığlıkları küçük banyoda yankılanıyor ve tek yapabildiğim kulak zarlarımdan iyileşmesi için dua ederken kahkahalara boğulmak oluyor. "Öyle. Kaldığımız yerden devam ettik sayılır."

"Aman Tanrım." Dani bir elini alnına vuruyor. "Yargılayamam çünkü Emil'le aramızda neler olduğunu hepimiz biliyoruz ama Tanrım. Umarım hamile kalıp her şeyi mahvetmezsin, çünkü sana söyleyeyim, bu hiç eğlenceli bir zaman değil."

Homurdanıyorum. "Arlo'nun eli kesildi, yani böyle bir risk yok."

Penny omuz silkerek, "Vazektomiler kusursuz değildir," diyor. "Asla asla deme."

"Asla demiyorum," diyorum onlara, bir elimi kaldırarak. "Sinirlerim daha fazlasını kaldıramaz."

Dani, "O adamı dışarı attırmak için güvenlikle konuşacağım," diyor. "Hadi gel. İnsanlar münzevi arkadaşımızı tuvalette köşeye sıkıştırıp gecikmiş dedikodularımızı yapmaktan başka bir şey yaptığımızı düşünmeden önce geri dönelim."

Kapıyı çekiştirerek açıyor ve içeri temiz hava giriyor. Derin bir nefes alıyorum ve arkadaşlarımla beni ana odaya geri çekmesine izin veriyorum. İçeri girmeden önce duraksayıp sırayla üçüne bakıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ciddiyetle. "Berbat bir arkadaş olduğumu biliyorum. Telefonlarına çıkmadığımı ve senden kaçtığımı biliyorum. Hayatımda olanlardan utanıyordum ama beni yargılamayacağını bilmeliydim."

"Daha kötülerini de yaptık," diyor Layla, dudaklarında alaycı bir kıvrımla. "Yoksa unuttun mu?"

Gözyaşlarımı kırıştırarak homurdanıyorum. Şimdi makyajımı bozmak istemezdim. "Hayır, haklısın."

Dani, "Önemli olan şu anda burada olmanız ve neler olup bittiğini biliyor olmamız," diyor. "Şimdi gidip biraz lezzetli yemek yiyelim ve sıkıcı konuşmalar dinleyelim. Çocuklardan ayrı bir akşam geçirdiğim çok nadir oluyor ve bunu en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum."

"İşte buradasın," diye sesleniyor derin bir ses. Emil Van der Berg karısına gülümsüyor ve geri kalanımıza kısa bir bakış atıyor. Bakışlarının Dani'ye dönme şekli, kafasında daha fazla bebek yapma fikri olabileceğini düşündürüyor. Daha fazlasına ihtiyaçları olduğundan değil - Emil'in rahmetli eşinden olan iki çocuğu ve o zamandan beri birlikte sahip oldukları üç çocukla birlikte, zaten tam bir yavruları var.

Dani gülümseyerek kocasına yaslanıyor, ardından Leif ve Marcus beliriyor. Hanımlarını bir masaya götürüyorlar ve ben de Arlo'yu bulmak için etrafı tarıyorum. Onu göremeyince, büyük salonda podyumun hemen solundaki masaya doğru ilerliyorum ve zarif, katlanmış bir kartta el yazısıyla yazılmış adımı buluyorum.

Otururken yanımdan geçen garsondan bir içki alıyorum ve Beth yanımdaki koltuğa oturduğunda minnettar oluyorum. Bir kolunu omuzlarıma doluyor ve bana hızlıca, tek kolla sarılıyor.

"Kardeşimle aranızda bir şeyler olduğunu biliyordum," diyor göz kırparak. "İkinizin her şeyi çözmüş olmanıza sevindim."

"Yani senin için sorun yok mu?"

Beth huffs. "Arlo'nun hayattan nasıl zevk alacağını gösterecek birine ihtiyacı var. Ve senin başka bir erkekle dans etmene verdiği tepkiyi görür görmez bunu yapabileceğini anladım."

Gülüyorum. "Biraz sahiplenici bir çizgisi var."

Bu etkinlikte Arlo ile olan ilişkimi fazla derinlemesine irdelemek istemediğim için masanın üzerinde duran broşürü açıyorum ve Beth'in sessiz müzayede için tedarik ettiği bazı parçalara mırıldanıyorum. Eğilip bana sanatçılar ve eserleri hakkında ayrıntılar anlatıyor ve rahat bir sohbete dalıyoruz. Harika bir zevki ve trendlerden anlayan bir burnu var. Sessiz müzayedenin başarılı olacağından hiç şüphem yok.

Göğsümde tomurcuklanan umut biraz daha yeşeriyor. Galen ortalıkta görünmüyor ve arkadaşlarım benim için burada olduklarını hatırlattılar.

Belki -sadece belki- her şey yoluna girer.

BÖLÜM 25

I Bonnie'nin yanında oturuyor olmalıydım. Ya da belki de konuşmam için hazırlanmalı ve bir etkinlikte kaçınılmaz olarak ortaya çıkan tüm son dakika sorunlarının çözüldüğünden emin olmalıydım.

Onun yerine, binanın fuayesinde sıkışıp kaldım ve bir hedge fonuyla konuştum. Müdür, onca insan arasından. Bu adam bir gün bile izin almaz mı? Galen biraz önce bir misafiri içeri almak için girişteki bir karışıklıkla uğraşmak zorunda kaldığımda beni köşeye sıkıştırdı ve aklında bir şey varmış gibi görünüyor.

Son otuz saniyedir bana mekandan ve etkinlikten ne kadar etkilendiğini anlatıp duruyordu.

"Teşekkür ederim," diyorum ona sıkı bir gülümsemeyle. "Oraya geri dönmeliyim."

"Bonnie Delmar ile burada olduğunu gördüm," diye ağzından kaçırıldı. Donup kalıyorum, kaşlarımı çatıyorum.

"Evet. Öyleyim."

"Her şeye rağmen bir çalışan gibi görünmüyordu."

Tehlike kulaklarımda uzak bir çınlama. Diğer adamın gözlerindeki bakıştan, bilenmiş çeliğin üzerinde parlayan bir ışık gibi irislerindeki parıltıdan hoşlanmıyorum. "Hayır," diye cevap veriyorum bir süre sonra. "O değil."

Doğruldu. "Sanırım öğle yemeğinde konuştuklarımız hakkında biraz daha açık olmalıyım. Sana tüm hikâyeyi anlatmalıyım." Gözleri kurnaz, yüzümü inceliyor. Dudaklarında garip bir bükülme var, sanki bir hırıltı patlamak istiyor ama kendini tutuyor.

"Gerçekten geri dönmem gerekiyor," diyorum ona ve arkamı dönüyorum. "Yakında bir konuşma yapacağım."

"Onun işi bu, biliyorsun." Kelimeler havada ıslık çalan bir roket gibi üzerime fırlatıldı.

Donup kaldım.

Galen arkamda duruyor ve duymak istemediğim sözleri söylüyor. "Bonnie. Yaptığı şey bu. Bunu bana o yaptı."

Yavaşça dönüp bakışlarını karşılıyorum. Hiçbir şey söylemiyorum.

"İlerlemek için seksi kullanıyor." Kollarını açıyor. "Ben terfi edene kadar sadece iş arkadaşıldık. Sonra birden daha fazlasını istedi."

"Bana öyle söylemedi."

"Olmazdı, hayır," diyor Galen acı bir öfkeyle. "Ben sadece sana, erkek erkeğe, onun yanında arkamı kollamanı söylemeye çalışıyorum."

"Çok nazıksınız," diyorum karanlık bir ses tonuyla. "Erkek erkeğe."

Ona inanmadığımı biliyor. Galen kaşlarını çatıyor ve geniş omuzlarını silkiyor. "Varlıklarınızı yönetmemiz için bizi işe alma konusunda hâlâ kararsız olduğunuzu biliyorum, bu yüzden bu ilk güven işareti olsun. Tek istediğim tüm bilgilere sahip olmanız."

"Bana ona asıldığını söyledi. Onu baştan çıkardığını."

"Bunu söyleyebilir, değil mi?"

Kulaklarımda bir çınlama var. Yalan söylüyor, öyle olmalı.

Ama neden?

Geçmiş halinin altına süpürmek ve mal varlığını onun fonuna devretmem için bana kur yapmaya devam etmek daha kolay olmaz mıydı? Bunları itiraf ederek kendi hayatını zorlaştırıyor.

Tabii doğru değillerse.

"Peki gerçekten ne oldu?" Kendi kendime sorduğumu duyuyorum.

Galen bana bir adım daha yaklaşarak, "İki yıl önce bir şirket tatil partisiydi," diyor. "Müdürün evindeydik ve her şey normaldi. Terfi ettiğim duyuruldu ve on dakika geçmeden Bonnie beni tuvaletlerden birine sürükledi. O şeydi. Muhtemelen sen de yaşamışsındır."

Aklıma Bonnie'nin beni evimdeki asansörün dışında duvara doğru ittiği bir görüntü geliyor. Dizlerinin üzerine çöküyor. Yaşayan, nefes alan bir fantezi.

Galen çenemdeki gerginliği görmüş olmalı, çünkü bana dudaklarını büzerek gülümsüyor. "Üzgünüm, Arlo. Ama onun yaptığı bu. Zirveye giden yolda uyuyor. İkinizin nasıl tanıştığını bilmiyorum ama eminim ki senin kim olduğunu öğrendiğinde muhtemelen seninle birlikte olmak istiyordu."

Üç yıl önce kim olduğumu biliyor muydu? Bunca zamandır bana yalan mı söylüyordu?

Mantıklı düşünüyorsa olsaydım, bu durumdan bir adım geri çekilirdim.
Bonnie'ye hikayenin onun tarafını sorardım. Gerçeği öğrenirdim.

Ama tek düşünebildiğim Alice'in beni küçük parmağına dolması.
Alice, bana aşk ve bağlılık sözü veriyorsun. Bana dünyayı vaat ediyor.

Alice, bunca zamandır bana yalan söylüyorsun.

Bonnie de aynı şeyi yapıyorsa, vereceğim gazap sonsuz olacaktır. *Yine* aynı numaralara mı düştüm?

Kan kulaklarıma hücum ederken Galen'e başımı sallayıp anlamlı ya da anlamsız bir şeyler mırıldanıyorum ve yemek odasına yöneliyorum. Göğsümde kaynayan tehlikeli duygu kütlesini bastırmaya çalışırken yüzümün ne yaptığından emin değilim ama bu iyi bir şey olamaz.

Odanın diğer ucunda Bonnie'nin kız kardeşime gülümsediğini görüyorum ve bunun başka bir oyun olup olmadığını merak ediyorum. Beni hiç önemsemi mi? Söylediği *herhangi bir şey* doğru muydu?

Galen yalan mı söylüyor? Neden söylesin ki?

Yaklaştığımda Bonnie başını kaldırdı. Dudaklarında bir gülümseme belirliyor, sonra donup kalıyor. "Her şey yolunda mı?"

Başımı salladım. "Konuşma zamanı."

"Harika olacaksın," diyor ve papyonumu düzeltmek için ayağa kalkıyor. Dokunuşu dayanılmaz. Dişlerimi sıkarak yüzünü inceliyorum, sanki yüzünün çizgilerinde yazılı gerçeği görebiliyormuşum gibi.

O da beni inceliyor. "Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?" Eli yakamda geziniyor, samimi, yumuşak.

Bir adım geri atıyorum. "Oraya çıksam iyi olacak."

"Arlo," diye araya giriyor Beth, Bonnie'nin yanında durarak. Kaşları gözlerinin üzerine düşmüştü. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim. "İzninizle." Küçük sahneye doğru yürüyorum ve ışıkların ayarlanmasını bekliyorum. Işıklar yüzüme geldiğinde, önümdeki masada oturan Bonnie ve kız kardeşimin yüzlerini artık göremiyorum. Bu beni rahatlatıyor. Yüzüme bir gülümseme çiziyorum ve konuşmamı yapmak için teleprompter'ı okuyorum. Her şey bulanıktı. Bir süre sonra sahneden indiğimde, alkışlar kulaklarımda çınlarken, akşam yemeği için masama oturmuyorum.

BÖLÜM 26

A Rlo garip davranıyor. Servis edilen lezzetli yemeğe oturmuyor ve gecenin ikinci yarısında onu hiç görmüyorum. Beth bile fark etti, kafasını çevirip onu görmeye çalıştı.

"Genellikle bu tür şeylerde çok görünür olur," diyor bana.

İnsanları sessiz müzayede odasına yönlendirmek için sahnede yeniden beliriyor ve merdivenlerden inerken göz göze gelmeye çalışıyorum ama şansım yaver gitmiyor. İçimdeki kıpır kıpır, rahatsız edici duyguyu dışarı atmaya çalışarak arkadaşlarımı buluyorum ve mutlu bir yüz ifadesi takınmak için elimden geleni yapıyorum. Ama ters giden bir şeyler var.

Arlo gecenin sonunda yeniden ortaya çıkıp tek kelime etmeden koluma girdiğinde bu gerçek doğrulanıyor. Boynundaki kaslar belirgin ve gözlerimin içine bakmıyor. Limuzinine girip her zamanki koltuklarımıza oturuyoruz ama aracın içindeki hava bunaltıcı.

"Bu gece bir şey mi oldu?" Bir süre sonra limuzin trafikte sıkışıp kaldığında soruyorum ve artık gerginliğe dayanamıyorum.

"Galen ile aranızda tam olarak ne oldu?" Sesi alçak, monoton ve tanıdık değil. Şehir ışıkları yüzünün düzlemlerini keserek gözlerini gölgeliyor.

Geri çekildim. "Sana ne olduğunu anlattım."

"Bana şirketin tatil partisinden bahsetmemiştin."

İçimdeki hastalıklı his yoğunlaşıyor. Altımdaki deri gıcırıyor, rahatsız bir şekilde kayıyorum, zihnim dönüyor. Başımı sallayarak bakışlarımı onunkilerle buluşturmaya çalışıyorum. "Bu neyle ilgili? Galen ne dedi?"

"İnsanları kullandığını söyledi. Muhtemelen beni kullanıyormuşsun."

"Ve sen ona *inandın* mı?" Kelimeler içimden patladı. "Birlikte geçirdiğimiz onca zamandan sonra mı? Sana söylediğim onca şeyden sonra?"

"Tatil partisinde ne oldu?"

Nefeslerim sığlaşıyor ama duygularımı kontrol altında tutmaya çalışıyorum. Bu sadece bir kavga. Hiçbir şeyin sonu değil. Arlo incindi ve ondan faydalanacağımdan korkuyor. Belki de bu ilişkide ne kadar gücü olduğunu unutmuştur.

"Bonnie. Bana anlatmalısın."

Boşver onu. Sesi sert ve ne kadar güce sahip olduğunu çok iyi biliyor.

"Galen istediğim terfiyi aldı," diyorum ona, sesim düz. "Dört aydır birlikte yatıyorduk. Aşık olmuştum. Tatil partisinde birkaç kadeh içmiştim ve bir yanım terfi aldığı için kırılmıştı ama diğer yanım onun adına mutluydu."

Gözlerimi kapatıyorum, yavaşça o anların kapağını açıyorum. Üç derin nefesten sonra tekrar konuşabiliyorum.

"O ana kadar ellerimizi birbirimizden uzak tutamamıştık," diyorum ve Arlo'nun ellerinin koltuğunun ucunda sıkışmasını izliyorum. Birden kendimi yorgun hissediyorum ve ona gerisini de anlatıp bu işi bitirmek istiyorum. "Bir çift olduğumuzu sanıyordum, bu yüzden duyuru yapıldıktan sonra onu tebrik etmek için koridorlardan birinde onu takip ettim. Beni banyoya çekti ve seks yaptık."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Kendimi yeniden kirli hissediyorum, tıpkı o gece eve gittiğimde hissettiğim gibi.

"Her neyse, bittiğinde fermuarını çekti ve bana tuhaf tuhaf baktı. Ona ne hakkında olduğunu sordum ve o da 'Bu işe yaramayacak Bonnie' dedi. Açıkçası kafam karışmıştı çünkü neden bahsediyordu ki? Ayrıcalık hakkında konuşmamıştık ama tüm niyet ve amaçlar için o benim erkek arkadaşımdı. Başka biriyle yatmadığımdan emindim. Onunla her şeyimi paylaşıyordum. Bütün işimi. Yatağımı. Rüyalarımı."

İçimden bir nefes titriyor ve bakışlarımı Arlo'nun karanlık bakışlarıyla buluşturmak için kaldırıyorum. "Sonra Galen dedi ki, 'Artık patronun olsam bile benimle yatmak sana bir şey kazandırmaz. Bunu bir daha yapmayacağız' dedi. Ve banyodan çıkıp gitti. Sonrasında biri beni çıkarken görmüş olmalı, çünkü dedikodular o zaman başladı. Ya da belki Galen kendisi başlattı. Bilmiyorum."

Arlo'nun vücudunun hareketsizliği doğal değil ama birden kendimi o kadar yorgun hissediyorum ki umurumda değil. O partiyi takip eden haftalarda çok fazla alay, çok fazla fısıltıya katlandım. Sekse rıza göstermiş olmama rağmen kendimi kirli hissediyordum. Hatta

O anda istememe rağmen. Galen'in bana bir düğme çevirme şekli beni sersemletti.

Şimdi Arlo'nun da şalteri attı ve vücudum buz tutmaya başladı. Bunu tekrar yaşayamam.

Ama nefesi titreyerek kesiliyor ve limuzinin bu tarafında bana katılmak için orta konsolun üzerinden adım atarak kendini açıyor. Bir kolunu omuzlarıma doluyor ve beni göğsüne çekiyor. "Özür dilerim," diye saçlarımdan nefes alıyor. "Özür dilerim Bonnie. Bu gece sana çok kötü davrandım."

Özrü merhem oldu ama acımı dindirmeye yetmedi. Başımı omzuna yaslıyorum ve bir kez daha büyük bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Sonunda sıcaklığı içime işliyor ve uzun bir nefes alıyorum. "Galen'in sana anlattığı hikâye bu değil sanırım?"

"Hayır," diyor. "Öyle değil."

"Ama sen bana inanıyorsun?" Soru istediğimden daha küçük, daha ince çıktı.

"Evet." Kolları beni sıkıca sarıyor.

Omuzlarımdan bir yük kalkıyor ve birden ağlamaya başlıyorum. Arlo acı dolu bir ses çıkarıyor, sonra yanaklarımı kavıyor ve gözyaşlarımı öpüyor. "Ağlamayı kes," diye yalvarıyor. "Özür dilerim, Bonnie. Özür dilerim. Özür dilerim."

"Sorun sen değilsin," diyorum ellerimin tersiyle makyajımı silerek. "Uzun zamandır o geceyi düşünmemiştim. Her şeyi unuttum ve şimdi hissettiklerimi hatırlıyorum... söylentileri..."

Arlo'nun dudaklarından bir lanet döküldü ve kemerimi çözüp beni kucağına çekti. Beni sıkıca tutuyor ve yüzüme, çeneme, dudaklarıma öpücükler yağıdırıyor.

"Bu gerçekten güvensiz," diyorum, bedenim durgunlaşıyor. "Emniyet kemeri takıyor olmalıydık."

"Eve geldik bile," diyor Arlo ve sonra araba duruyor. Birkaç dakika sonra asansörle yukarı çıkıyoruz ve Arlo bana dokunmayı bırakmıyor. Sıcak, geniş avuçlarıyla kollarımı okşuyor. Çenemi, boynumu öpüyor. Beni kollarıyla sarıyor ve sıkıyor.

Böyle sevilmek çok ama çok iyi hissettiriyor. Belki de fazla iyi.

Arlo beni sessiz, boş evdeki yatak odasına taşıyor ve kuştüyü yorganının üzerine yatırıyor. Sevişiyoruz ve ben onun dokunuşunun verdiği zevkin beni alıp götürmesine izin veriyorum. Tüm gücümle ona sarılıyorum, başka bir adamın, başka bir zamanın anılarını temizlemeye çalışıyorum.

Ama daha sonra, Arlo yanımda usulca horladığında, uyanık bir şekilde uzanıp pencereden parıldayan şehir ışıklarına bakıyorum ve korkunç bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum.

Galen tek bir konuşmayla Arlo'nun sinirlerini bozdu. Ya Arlo bana inanmasaydı? Ya daha önce olduğu gibi kovulup dışlansaydım? Arlo'ya gerçekten güvenebilir miyim? Özerkliğimi benden çok daha zengin ve güçlü bir adama teslim edersem kendimle yaşayabilir miyim?

Ardından huzursuz bir uyku geliyor ve uyandığımda korkudan başka bir şey hissetmiyorum.

BÖLÜM 27

Ozartesi günü Penny beni evinde geç bir öğle yemeğine davet ediyor ve bunun isteğe bağlı bir davet olmadığını açıkça belirtiyor. "Telefonlarımı yeterince savsakladın Bonnie," dedi ve sesi alışılmadık bir şekilde Ciddiyim.

Will bugün anaokuluna gidiyor ve Arlo bana kendi oğlunu birkaç saatliğine idare edebileceğini söyledi. Cumartesi gününden beri bana karşı çok tatlı, pişman ve sevecen.

Onun hakkında şüphelerim olduğu için kendimi daha da kötü hissediyorum.

Dairesinden ayrıldığımda, omuzlarımdan bir yük kalktığını hissetmekten utanıyorum. Arlo'dan, tüm beklentilerden ve belirsizlikten uzak olmak beni rahatlatıyor. SoHo'ya, Penny ve Marcus'un -bir şekilde- güzel bir aile evine dönüşen yenilenmiş fabrikasına gidiyorum. Oğulları Timothy artık dört yaşında şamatacı bir çocuk. Biz mutfak adasında oturup sıcak çay ve kahvelerimizi yudumlarken o, Layla ve Dani'nin diğer çocuklarıyla oyun oynamanın keyfini çıkarıyor. Nikki puantiyeli bir telaş içinde geliyor, çantasını dramatik bir hışımla cilalı beton zemine bırakıyor.

"Bir daha asla kimse için çalışmak istemiyorum," diye ilan ediyor. "Hepinizin evleniyor gibi görüldüğü şu milyarderlerden birini nereden bulabilirim?"

Gülüyorum ama içten içe onun burada olması beni rahatlatıyor. Buradaki tek bekar ve çocuksuz kadınlar biziz ve bu farklılıkları iliklerime kadar hissediyorum.

Penny'nin köpeği Bear, Nikki'nin gelişini araştırmak için gelir, çantasını ve parmaklarını koklar. Giriş ücreti olarak kulaklarının arkasını ovuyor. Tatmin olan köpek, kızın bize katılmasına izin vermek için çocukların yanına dönüyor. Yere yığılıyor ve karnını, kürkünün üzerinde oyuncak bir araba sürmeye başlayan Timothy'ye gösteriyor.

O kadar şirin ki gözlerimi yaşartıyor.

Bakışlarımı köpekten ve çocuklardan ayırarak arkadaşlarıma hayatımda neler olup bittiğini daha ayrıntılı bir şekilde anlatıyorum. Hepsi eski işimde yaşadıklarım karşısında dehşete düşmüş durumda, daireyi satmak zorunda kaldığımda ve kalacak bir yerim olmadığında yardım istemediğim için beni hafifçe azarlıyorlar. Onları berbat dairemde hiç misafir etmedim, çünkü onlar milyarder eşleri ve ev arkadaşlarımdan çoğu hamamböceği.

"Utanmıştım," diye itiraf ediyorum.

Penny küçük, çilli elini benimkinin üzerine koyuyor. "Senin için buradayız Bonnie. Bir daha asla bizden saklanma."

Uzun bir nefes dudaklarımdan süzülüyor ve dehşete kapılıyorum, gözyaşlarım yeniden akmaya başlıyor. Neyim var bilmiyorum; çok ağlamaklıyım. Ağlamak bile daha fazla ağlama isteği uyandırıyor bende. Gözyaşlarımı silmeye çalışırken çocuklara bakıyorum ve Layla'nın kızı Madeline'in Timothy'ye sarılıp öptüğünü görüyorum ve hıçkırıklarımda şiddetleniyor.

"Çok sevimliler," diye feryat ediyorum, sanki bunun bir anlamı varmış gibi.

Arkadaşlarım etrafımda toplanıyor ve gözyaşlarımdan arasından onlara Cumartesi gecesini anlatıyorum. Öfke yerini Arlo'nun özürlerini isteksizce kabul etmeye bırakıyor ama yine de kendimi fırtınalı sularda savrulan küçük bir sandal gibi kararsız hissediyorum.

Nihayet kendime geldiğimde uzun bir nefes alıyorum. "Kendimi deli gibi hissediyorum," diyorum derin bir nefes alarak. Ağlama krizim geçti ve şimdi birkaç saniye önceki halimi tanıyamıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, Arlo ile seksin bazı beyin hücrelerini öldürdüğünü düşünüyorum. Yoksa neden kendimi bu kadar kontrolsüz hissedeyim? Dün bile, onun göğsünde gözyaşlarına boğulduğumda ve sonra bütün gece kendi kaygım içinde uyanık kaldığımda... bu ben değilim.

Kendimi bu durumlardan kurtarabileceğimi bilecek kadar çok kötü durum yaşadım. Genelde ağlayan biri değilimdir. Evimi kaybettiğimde bile ağlamadım. Sadece satmak için kağıtları imzaladım, ipoteği kaldırdım ve yarı uygun bir yerde ucuz kira aradım. Elbette ölecek gibi hissettim ama ağlamadım.

Şimdi ağlamadan *duramıyorum*.

Ellerime kaşlarımı çatıyorum. "Orgazmlar seni aniden daha duygusal mı yapıyor?" diye soruyorum. "Galen'den beri kimseyle seks yapmadım ve şimdi sürekli seks yapıyorum. Yani... olan biten bu mu? Bu yüzden mi delirecekmişim gibi hissediyorum?"

Dani başını eğerek gözlerini bana dikeyor. Kaşlarını çatın Layla'ya bakıyor. Penny bir şey düşünüyor gibi görünüyor, parmağıyla alt dudağına dokunuyor.

Nikki önce hepsine, sonra bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Neler oluyor? Neden herkes kötü haberi vermenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyormuş gibi görünüyor?"

Dani ellerini adanın serin mermerinin üzerinde gezdiriyor ve derin bir nefes alıyor. "Şey, bakın, olay şu." Sonra konuşmayı keser.

Layla konuyu ele alıyor. "Kendinizi deli gibi hissetmenize neden olan şey *orgazmlar* değil, tam olarak..."

Penny dudağını ısıyor, kaşlarını çatarak başını sallıyor.

Sırayla hepsine bakıyorum, sonra Nikita'ya. Omuz silkiyor.

Dani boğazını temizliyor. "Arlo'nun vazektomi yaptırdığını söylemiştin, değil mi? Başka bir korunma yöntemi kullandınız mı?"

Anlamak, karanlık bir gökyüzünde parlayan bir meteor gibi. "Hamile değilim," diye geveledim.

Layla'nın gülümsemesi gergin. "Hayır mı? Emin misin?"

Penny gruba "Tim'e hamileyken otomatik panjur reklamında ağlamıştım," diyor. "Çok *kullanışlıydılar*. Bununla başa çıkamadım."

Nefeslerim sık, keskin küçük bıçaklar gibi ciğerlerime girip çıkıyor. "Hayır," diyorum. "Hayır."

"Bir teste girebilir misin?" Layla öneriyor.

"Arlo makası aldı!" Bağıriyorum, amaçladığımdan daha yüksek sesle.

Nikki telefonuna bakıyor. "Tamam, vazektomi başarısızlık oranları nadirdir. Görünüşe göre yüzde birden az ve genellikle ilk yıl içinde. Arlo ne zaman yaptırdı?"

"Will doğduktan sonra," diyorum, "yani beş yıl önce."

Nikki kaydırıyor. "Vay canına. Vas deferens, işlemten on yıl sonra bile yeniden bağlanabiliyor."

Şimdi nefeslerim hiperventilasyon aralığında. Başımı sallıyorum. "Hayır. Bunu kabul etmiyorum."

"Bir testim var," diyor Penny parlak bir şekilde. "Marcus ve ben bir çocuk daha yapmaya çalışıyoruz, bu yüzden elimde bir sürü var. Hadi yapalım ve sen de emin ol."

"Hamile değilim," diye itiraz ediyorum.

Penny gülümseyerek başını sallıyor. "Ama emin olmak istemiyor musun?"

Önce ona, sonra karnıma, sonra tekrar Penny'ye bakıyorum. "Hayır."

Omuzları düşüyor ve bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. Kollarını bana doluyor ve benden kısa olmasına rağmen onun kollarında bir çocukmuşum gibi hissediyorum. Etrafımızda başka kollar beliriyor ve birden büyük bir grup kucaklaşmasının içinde buluyorum kendimi.

Köpek Bear, harekete katılabilmek için burnunu bacaklarının arasına sokarak hızla yaklaşıyor. Herkes uzaklaştığında arkadaşlarımın bakışlarıyla tek tek karşılaşıyorum. Omuzlarım düşüyor. "Peki," diyorum. "Ben yaparım."

Penny koridorda kayboluyor, sonra geri geliyor ve uzun, ince hamilelik testini çıkarıyor. Parmaklarımın arasına alıyorum, sanki yırtılıp açılacak ve katil bir uzaylı gibi yüzüme saldırırmış gibi.

"Tamam, üç dakika beklemeniz gerekecek," diyor Nikita talimat kitapçığını okuyarak. Çok faydalı bilgilerle dolu. "Ucuna işeyeceksin, kapağı tekrar takacaksın ve sonra pencereler bu şekilde görünene kadar bekleyeceksin." Testin neye benzeyeceğini gösteren bir diyagram gördüğüm kağıdı işaret ediyor. "En iyi sonucu almak için sabah ilk iş bunu yapman gerekiyor ama şimdi yapalım ve bitsin."

"Düşünce tarzını seviyorum," diyorum acımasız bir gülümsemeyle.

Penny çocuklara göz kulak olmak için ana odada kalırken ve diğer arkadaşlarım banyonun dışında beklerken koridorda birlikte ilerliyoruz. Testin üzerine işiyorum, kapağı tekrar takıyorum, zamanlayıcıyı başlatıyorum, sonra ellerimi yıkıyorum. Kapıyı açtığımda dört kafa içeri giriyor. Telefonumdaki zamanlayıcının milisaniye milisaniye geri sayımını izliyoruz.

Bir dakika ikiye, sonra üçe dönerken hepimizin üzerine sessizlik çöküyor. Alarm çalıyor ve işaret parmağımla dokunarak kapatıyorum. Hamilelik testi makyaj masasının ucunda duruyor ve ona bakmaya korkarak duraklıyorum.

"Kontrol etmemi ister misin?" Nikita teklif ediyor.

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Hayır. Yapabilirim." İleriye doğru büyük bir adım atıyorum, sonra küçük pencereye bakıyorum. Sonra gerçekten hiperventilasyona başlıyorum.

BÖLÜM 28

Rome oğlumu omzunun üzerinden atıyor ve odanın içinde yuvarlanıyor. Will bunun şimdiye kadar olan en komik şey olduğunu düşünür ve tüm uzuvlarını sallarken kıkır kıkır güler. İkisi birlikte

Kanepenin üzerine bir yığın halinde düşen Will, yere doğru kayıyor ve bir ayağından diğerine zıplıyor. "Tekrar!"

Roma inliyor. "Ben çok yaşlıyım, Will. Vücudum kırıldı."

Will onun kolunu tutup çekiştiriyor. "Tekrar! Tekrar!"

"Rome Amca'yı rahat bırak, ufaklık," diyorum. "Bir şeyler atıştırmak ister misin?"

Oğlum cevap vermeden gözyaşları içinde mutfığa gidiyor ve şefimin onu karşıladığını duyuyorum. Kafamı içeri uzattım ve Steve oğlum için bir şeyler hazırlayacağını söyleyerek beni başından savdı.

Oturma odasına dönüyorum ve kaşlarımı kaldırarak Roma'nın karşısına uzanıyorum. Sakalları her zamankinden daha uzun ve gözlerinin altında torbalar var. "Neyin var senin?"

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım," diye geçiştiriyor. "Bugün dikkatin dağınık görünüyor."

Omuz silkerek odanın köşesindeki bardan bir şişe su alıyorum ve kendime bir tane almadan önce ona doğru fırlatıyorum. "Bu yılki etkinlik beni çok yordu," diye yalan söylüyorum.

Rome şişesinin kapağını kırıp bir yudum aldıktan sonra dikkatle beni inceliyor. "Senin kızla işler nasıl gidiyor?"

Ben durduramadan dudaklarımdan bir iç çekiş süzülüyor. "Sanırım Cumartesi gecesi her şeyi berbat ettim." Roma'ya Galen'la yüzleşmemden bahsediyorum, sonra da ona çok kişisel bir şey söylemeden Bonnie hakkında anlatabildiğim kadarını anlatıyorum. "Ona neler olduğunu sormak yerine hemen en kötüsüne inandım."

"Ama o iyi, değil mi? Özrünü kabul etti mi?"

Rahatsızlık içinde çalkalanıyor. "Evet. Ama... Bilmiyorum. O zamandan beri mesafeli görünüyor."

Roma bir nefes verir. "Bunun için endişelenme. İlişkilerde böyle şeyler olur. Sadece üstesinden gelmen gerekir."

Kaşlarını çatıyorum. "Şimdi de ilişki uzmanı mı oldun?"

Onu tanıdığım onca zaman boyunca Roma'nın birkaç aydan fazla süren bir kız arkadaşı olmadı. Yorumumu elinin tersiyle itti. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Sence yola gelir mi?"

"Muhtemelen burada kendini güvende hissetmeye ihtiyacı var. Güvende."

Bonnie'nin yeniden başlamak zorunda kaldığı onca zamanı, hayatının son on ya da on beş yılında aldığı tüm darbeleri düşünüyorum ve Roma'nın haklı olduğunu biliyorum. Bonnie'nin ihtiyacı olan şey, evimde her zaman bir yeri olduğunu bilmek.

Ona bunu verebilir miyim? İlk içgüdüm her zaman onu uzaklaştırmakken, kendi korkularımın üstesinden gelebilir ve ona güvenebilir miyim?

Galen'e inandığım için kendimi aptal gibi hissediyorum ama bir yanımda hâlâ Bonnie'yle ilişkimin bu kadar hızlı gelişmesinden endişe duyuyor. Kalıcı bir şey gerçekten bu kadar çabuk başlayabilir mi? Bu sadece şehvet mi? Bu kadını hayatımın en mahrem yerlerine, oğlumun hayatına davet ederek aptallık mı ediyorum?

Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, oğlum mutfaktan yüksek sesle bir kahkaha atıyor. Başımı koridora doğru çeviriyorum, kalbim sıkışıyor. Bonnie'yi seviyor. Ya onu incitirse?

"Bak," diyor Rome. "Özel dedektifin onu temize çıkardı, değil mi? Ve bu kadınla evlenecek değilsin ya. Onunla geçirdiğin zamanın tadını çıkar, tamam mı? Şirketin daha yeni halka açıldı. Hayır kurumun para içinde yüzüyor. Dünyanın zirvesindesin ve güzel bir kadın kucağına düştü. Bunu kendin için mahvetme."

"Yaptığının bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Roma omuz silkiyor. "En kötü ne olabilir ki?" "Benimle oynayan başka bir kadına mı aşık olurum?"

Dudaklarını büzüyor. "Gerçekten bunu yaptığını mı düşünüyorsun?" "Alice de beni böyle bükerti," diyorum ona.

Arkadaşım kaşlarını çatı. Eski karımla olan fırtınalı ilişkimde olan biten her şeyi ona anlatmadım ama o da oradaydı. Beni gördü.

Sonunda mahvolmuştum. Sonrasında parçaları toplamama yardım etti. "Ne zaman ona hayatı ve nedenleri hakkında sorular sormaya başlasam, Alice ağlamaya başladılar. Onun gözyaşlarını görmeye dayanamayacağımı biliyordu, bu yüzden ne zaman hoşuna gitmeyen bir şeyden bahsetsem, ağlama krizleri başlardı."

"Cumartesi gecesi olanın bu olduğundan mı endişeleniyorsun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Bilmiyorum işte. Bonnie samimi görünüyordu. O incinmişti ve ben de kendimi aptal gibi hissettim... ama ya aynı eski numaralara kanıyorsam? Alice'le olan ilişkim de buna *çok* benziyordu. Ona çok çabuk aşık oldum ve sonra halıyı altımdan çekti. Bonnie'ye güvenmek *istiyorum* ama..."

"Çok fazla benzerlik var."

İçimi çektim, başımı salladım. "Evet." Kelime boğazımdan yukarı çıkarken yanıyor ama bir kez söyledikten sonra geri alamıyorum.

Çünkü gerçek bu. İşbirlikçi eski karımla şu anda aşık olduğum kadın arasında benzerlikler *var*. Bonnie'ye karşı hissettiğim kararsız, dünyayı yerinden oynatan duygu, Alice'e duyduğum sevginin daha yoğun bir versiyonu. Ona her şeyimi verme arzusu. Onun gözyaşlarını gördüğümde hissettiğim ezici suçluluk duygusu.

Hepsi o kadar tanıdık ki, midemi bulandırıyor.

"Birinin ağlaması seni manipüle ettiği anlamına gelmez," diyor Rome sessizce. "Onu oldukça karanlık şeylerle suçladın."

Başımı ellerimin arasına alıyorum. "Eski sevgilim gerçekten de o karanlık şeyi *yaptı* Rome ve ben bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim. Bunun tekrar olması benim için o kadar da inanılmaz değil."

"O zaman belki de Bonnie'yi biraz yavaşlatmalısın. Biraz ara ver. Kafanı boşalt."

"İşler çok hızlı ilerliyor," diye katılıyorum.

"Evet. Onu başka bir daireye taşıyın ve onunla çıkmaya başlayın. İşleri rahat hissettirecek bir hızda yavaşlat. Daha birbirinizi tanıyalı bir ay bile olmadı." Ağzımı açtığımda ellerini kaldırdı. "Üç yıl önceki tek gecelik ilişki sayılmaz, Arlo."

Öfkelendim. "Muhtemelen haklısın."

Telefonu çalıyor ve ekrana bakarak inliyor. "Gitmem gerekiyor. Bu hafta içinde bir şeyler içmek için buluşalım." "Pekala."

Bir süre sonra asansörün sesi duyulur ve Bonnie lobiye adım atar. Roma ona kibarca başını sallar ve kapanan kapıların ardında kaybolur.

Bonnie'nin yüzü bembeyaz.

Ellerimi kollarının üst kısmına koyup gözlerini aradım. "Neyin var?" Soru ağzımdan çıkarken bile Alice'le yaşadığım buna benzer yüzlerce anı hatırlıyorum.

"Kardeşinin" araba kazası geçirdiği zaman vardı. Benden ilk kez o zaman para istemişti. Hastane faturaları ne olursa olsun ödemekten çok mutluydum ve parayı doğrudan ona gönderecek kadar ona güveniyordum. Boşandıktan sonra öğrendim ki kardeş değildi. Kaza falan olmadı.

Ya da işini kaybettiğinde sağlık sigortası yoktu ve ben ona kendi sigortamı yaptırmayı teklif ettim. Kısa bir süre sonra onu evime taşıdım. Ya da bir teyzesinin düşüp kalçasını kırdığı ve onun yanına gitmek için şehir dışına çıkması gerektiği zaman. Uçuş ve harcama parasını ben ödedim, ancak yıllar sonra aslında erkek arkadaşıyla tropik bir tatile gittiğini öğrendim. Ona istediği her şeyi verdim ve hiçbirini sorgulamadım.

Yüzlerce acil durum vardı ve Alice bunları beni bakıcı rolüne sokmak için cephane olarak kullandı. Hiçbiri doğru değildi. Hiçbiri gerçek değildi.

Will'e kadar. O gerçektir ve hamile olduğu haberi beni çileden çıkaran şeydi. O doğmadan önce evlenmek istediğini söylemişti; bu onun için önemliydi. Kalbimin etrafındaki mengenenin çenelerini çoktan kapatmıştı ve hamileliğiyle birlikte daha da sıkı. Alice işleri mümkün olduğunu düşündüğümde daha ileri götürdü, çünkü beni emmek istiyordu. Sonradan öğrendim ki, çocuğuma hamile kalabilmek umuduyla doğum kontrolünü bırakmış. İlişkimizin her saniyesi beni manipüle etmek, beni bilmediğim, dengesiz bir zemine oturtmak için tasarlanmıştı.

Bu yüzden vazektomi yaptırdım. Bir daha asla o pozisyonda olmak istemedim. Çocuğumu seviyorum ama ona hamile kalma şeklinden nefret ediyordum.

Ama Bonnie farklı. Öyle olmak zorunda. O bana bunu yapmazdı. Onun gözyaşları sadece gözyaşıydı; manipülasyon değildi. Kalbime girebilmek için acil bir durum yaratmazdı. Dün gece doğruyu söylüyordu. Benden faydalanmak için burada değil. O gerçek.

Yalan söyleyen Galen'dı. Değil mi?

BÖLÜM 29

N Ausea içimde başıboş bir dalga gibi yükseliyor. Arlo'yu itip en sevdiğim tuvalete koşuyorum ve bir dakika bile geçmeden klozete ulaşıyorum. Kusmak acıtıyor, çok şiddetli. Topuklarıma yaslanıyorum karnım dönerken sifonu çekip nefes alıyorum.

Arlo elinde bir şişe suyla omzumda beliriyor. Suyu ağzımda çalkalayıp tükürüyorum, sonra tekrar içiyorum. Makyaj masasına yaslanıp lavabonun cam haznesine bakıyorum ve Arlo'nun kapı aralığındaki varlığını hissediyorum. Başımı kaldırıp aynada onun bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Kaşları çatılmış ama gözlerinde tuhaf bir şey var. "İyi misin?"

Ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü hayır, iyi değilim. İyi olmaktan çok uzağım. Su şişemden bir yudum daha alarak düşüncelerimi toparlamak için birkaç saniye daha zaman kazanıyorum.

Penny'nin evinde kalabildiğim kadar kaldım ve kız arkadaşlarımdan verdiği desteği içime çektim. Onları kendimden uzaklaştırdığıma inanamıyorum. Özellikle Dani'nin aramıza koyduğum mesafeden dolayı incindiğini söyleyebilirim. Eve gelir gelmez üzerinde adımın yazılı olduğu boş bir yatak odası ayarlayacağına söz verdi ve itirazlarımdan hiçbirini dinlemedi.

Penny de aynı şeyi söyledi. Nikki kendi kanepesini önerdi ve diğer teklifler kadar güzel olmasa da yine de oldukça rahat bir kanepede olduğu konusunda bir espri yaptı.

Arkadaşlarıma karşı sevgi ve şefkatle doluydum ve bir an için hamilelik haberiyle başa çıkabileceğimi hissettim.

Ama şimdi buradayım ve doğmamış çocuğumun babası kapıda duruyor, sanki o kapalı gözlerinin ardında karanlık sırlar saklıymış gibi bana bakıyor.

"Bonnie?"

İçimi çekiyorum ve arkamı dönüp makyaj masasına yaslanarak onunla yüzleşiyorum. Tuvalet yanımda gürül gürül akıyor. Çenemi kaldırarak Arlo'nun bakışlarıyla buluşuyorum. "Bugün bazı... beklenmedik haberler aldım."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. Bakışlarındaki şüphe mi yoksa endişe mi?

Başını sallayarak bir adım geri çekiliyor ve banyodan çıkmam için elini sallıyor. Onu koridora kadar takip ediyorum ve belime koyduğu elinin sıcaklığını ve rahatlığını içime çekerek ona doğru eğiliyorum.

Kızlar ona söylemeden önce duygularımı düzene sokmak için birkaç gün beklemem gerektiğini söylediler. Testi doğrulamak için doktora gitmem gerektiğini, çünkü yanlış pozitif çıkma ihtimali olduğunu söylediler.

Ama şimdi burada, Arlo'nun evinde olduğuma göre, gerçeği ondan asla saklayamayacağımı biliyorum.

Kanepede yan yana oturuyoruz ve ben bir yudum daha almak için su şişemin kapağını çeviriyorum. Yavaşça kapağı yerine takıyorum ve şişenin üzerindeki etiketi okuyorum. Arlo'nun başparmağı boynumun omzumla birleştiği yeri okşuyor, kolunun ağırlığı omuzlarımı rahatlatıyor.

Gözlerimi kapatarak o şefkatli dokunuşa odaklanıyorum ve konuşacak cesareti buluyorum. "Hamileyim, Arlo."

Başparmağı duruyor. Arlo bir şey söylemeyince gözlerimi açıp ona bakıyorum. Bakışlarındaki ifadeyi görmeden önceki o anda, kalbimde tomurcuklanmaya başlayan umudu şımartıyorum. Başka bir çocuk için mutlu olacak mı? Hızlı ve beklenmedik ama dünyadaki *en kötü* haber değil, değil mi? İkimiz de çocukları seviyoruz. Geçtiğimiz beş hafta büyüleyiciydi. Zor olacak ve birçok duygu yaşanacak ama belki de birbirimize olan sevgimiz doğruysa... belki de her şey yoluna girer?

Bakışlarımı onunkilere kaldırıp gözleriyle buluşuyorum ve umutlarım kanlı bir şekilde ölüyor.

Arlo'nun çenesi elmas gibi sert. Gözleri karanlık -daha önce hiç görmediğim kadar karanlık- ve gözlerinde şefkatten eser yok. Kolunu sırtımdan çekiyor, dokunuşunun hayaleti tenimde ağırlaşıyor. Arlo kendini kanepeden itiyor ve Central Park'a bakan büyük pencerelere doğru yürüyor, avuçlarını doğrudan cama dayıyor. Omuzları çöktü.

Kalbim o kadar sert atıyor ki acıyor. Dehşet içinde çekicini düşmesini bekliyorum.

Arlo ellerini camlardan çeker ve camda iki avuç izi bırakır. Etrafında döner ve yüzü korkunçtur, çirkin bir yüz buruşturmasına dönüşür. Sonra kendini toplar gibi olur ve yüz hatlarının üzerine bir maske düşer. Bu

Neredeyse diğer ifadeden daha kötü, çünkü çok soğuk, kenarları çatırdıyor.

"Avukatlarıma belgeleri hazırlatacağım," diyor. Donup kaldım. "Ne?"

"Tam velayet isteyeceğim. Hukuk ekibime şartlarınızı söyleyebilirsiniz."

"Benim... şartlarım mı?" Zihnim dönüp dururken, arkasındaki pencerelerin silüetini oluşturduğu adama bakıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Elbette DNA testi isteyeceğim ama ayrıntıları avukatlar halledecek. Biz ayrıntıları tartışırken burada yaşayamayacağınızı söylemeye gerek yok."

Göğsümde bir isyan gibi atan kalbim aniden duruyor. Bir elimi göğüs kafesime dayayıp nefesimi içime çekiyorum, o sırada kalp kafesinde halsiz bir şekilde güm güm atmaya başlıyor. "Neden bahsediyorsun, Arlo?" Tekrar ediyorum.

"Başından beri amacınızın bu olduğunu varsayıyorum. Tebrik ederim. İzninizle, doktorum ve avukatlarımla konuşmam gerekiyor. Görünüşe göre halletmem gereken bazı yarım kalmış işler var. Fernando sizi gitmeniz gereken yere götürebilir, hukuk ekibim de sizinle irtibata geçecek."

Sonra Arlo yürüyüp gitti. Onun mutfığa girişini izliyorum ve Will'in sesinin kapının arkasından süzüldüğünü duyuyorum. Bir an sonra asansör çaldı ve Laura çıktı. Yüzü asıktı. Merdivenleri işaret ediyor. "Sen toparlanırken odana kadar sana eşlik edeceğim."

Titreyen bacaklarımla ayağa kalktım. "Bekle." Bir elimi alnıma koyuyorum ve denge için kanepenin kolunu kavıyorum. "Bekle," diye tekrarlıyorum, nefes nefese. "Neler oluyor?"

"Eşyalarını toplamalısın Bonnie. Fernando arabayı hazırlıyor." Yüz hatları çizildi. Bakışlarımla buluşuyor ve ifadesine bir parça sempati giriyor. "Gidecek bir yerin var mı?"

Midemin çukurunda derin, esneyen bir boşluk açılıyor. Bacaklarımla titremesi durana kadar destek için kanepenin ucuna tutunuyorum ve dünyanın sallanmasının durmasını bekliyorum. Her şey sabit görüldüğünde derin bir nefes alıyorum. Laura zar zor duyduğum bir şey söylüyor. Peşinden tökezliyorum, çatı katının birinci katına inerken parmaklarımla trabzanı kavıyorum.

Odam ilk gördüğüm günkü kadar güzel, ama burada olmak beni hasta ediyor. İlk seviştığımız yatağı görmek beni hasta ediyor. Arlo'nun kollarında geçirdiğim geceleri düşünmek, o beni tekmelerken

bu şekilde. Ona bebekten bahsettikten sonra benimle *konuşmadı* bile.

Hamile olup olmadığımdan bile emin değilim! Yanlış pozitif olabilir! Arkadaşlarımı dinlemeliydim.

Titreyen ellerimle bavulumu gömme dolaptan çıkarıp yere bırakıyorum. Görüşüm tünelleşiyor ve tek yapabildiğim eşyalarımı alıp toparlanmaya başlarken odada robot gibi hareket etmek oluyor. Bilinç bedenimi terk ediyor ve kendimi yavaşça, metodik bir şekilde toplanırken, kıyafetlerimi özenle katlarken buluyorum. Renkler eskisinden daha parlak. Parmak uçlarımdaki altındaki kumaşın hissi artıyor, her bir iplik olması gerekenden daha sert hissediliyor.

Laura hiçbir şey söylemeden izliyor.

Güzel elbisem ve Arlo'nun bana verdiği kolye de dahil olmak üzere her şeyi çantama atıyorum. Eşyaları çantama koymaktan başka bir şey düşünecek beyin kapasitesine sahip değilim. Bir sonsuzluk sonra, bavullarımı fermuarlarını çekerek parke zeminlerden aşağıya, asansörlere doğru yuvarlıyorum.

Fernando beni asansör lobisinde karşılıyor, sanki Arlo'nun ekibi asansör yolculuğu boyunca bile beni gözlerinin önünden ayırmak istemiyor.

Yarım saat sonra Dani'nin binasına giriyorum. İsmim resepsiyon görevlisi tarafından başka bir çatı katı rezidansına iletildiğinde, asansörle yukarı fırlatıldım ve asla yaşamaya gücümün yetmeyeceği başka bir güzel lobide kustum.

Dani orada beni bekliyor, kollarını omuzlarıma doluyor ve uzun, çok uzun dakikalar boyunca bana sıkıca sarılıyor. Sonra çekiliyor ve gözlerimdeki yıkımı okuyor, gözyaşları alt kapaklarında toplanıyor. "İyi karşılamadı mı?"

"Hayır," diye mırıldanıyorum ve bu, Laura'yı merdivenlerden aşağıya kadar takip ettiğimden beri söylediğim ilk kelime.

Evi çikolata parçacıklı kurabiye gibi kokuyor. Üvey kızı Talia artık neredeyse ergenlik çağında. Sadece birkaç ay sonra on dört yaşına girecek. Mutfaktan bana bakıyor, elinde bir spatula, önündeki soğutma rafına aktarılmış yarım tepsi çikolatalı kurabiye. Kardeşi Francis dokuz yaşında. İri gözleri yeni bir çift gözlüğün arkasından beni inceliyor. Bir dadı, Dani'nin diğer üç çocuğunun bloklarla ve parlak, plastik oyuncaklarla oynadığı bir kanepenin arkasından başını kaldırıyor.

Dani, "Bonnie bir süre bizimle kalacak," diye açıklıyor.

Kathryn, ev müdürleri, telaşla içeri giriyor ve çantalarını alıyor. "Beni takip et tatlım," diyor sessizce, yüzü buruşuk ve nazik.

Bilmediğim başka bir odaya götürülüyorum, benim olmayan başka bir yatak var. Ama bu çok da farklı değil, değil mi? Bir yılı aşkın süredir kendi yatağım olmadı. Galen bana sırt çevirdiğinden ve her şey darmadağın olduğundan beri. Dairemi satıp anahtarları alıcılara verdiğimde, bunun kendimi evimde hissedeceğim son zaman olduğunu bilmeliydim.

Kathryn beni odaya yerleştiriyor, sonra Dani ortaya çıkıyor ve kapıyı usulca arkasından kapatıyor. Beş çocuğundan biriymişim gibi beni göğsüne bastırıyor ve kollarında gözyaşlarına boğulana kadar beni sallıyor.

O AKŞAM, tüm çocuklar yattığında ve çalışanlar dağıldığında, diğer kız arkadaşlarımız dondurma, çikolata ve öfke dolu torbalarla teker teker geldiler. Onlara öğleden sonra hatırladığım her şeyi anlatıyorum, Arlo'nun cümlelerini kelimesi kelimesine hatırlamaya çalışıyorum. Yüzlerinden dehşet akıyor.

"Leifi arıyorum," diyor Layla telefonunu çıkararak. "Onun aptal hayır kurumuna yaptığımız bağışı geri çekiyoruz. Gerçekten, çocuğunun annesine *böyle* davranırken bir çocuk hastanesi mi? Hayatta olmaz."

"Ben de." Penny kendi cep telefonunu çıkarır -Marcus'un izniyle tüm zil ve ıslıklara sahip en son, en süslü model- ve çalışana kadar kurcalamaya başlar. Kocasını arayana kadar kaşları çatılır. "Marcus," diyor. "Evet, Arlo Noble'ın bir pislik olması ve ona para vermeyi reddetmem dışında her şey yolunda. Evet, ciddiym. Uh-huh. Ben de seni seviyorum. Güle güle."

Penny telefonu kapattığında Dani telefonunu yüzüstü masaya bırakıyor. En eski arkadaşım kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Az önce Emil'e mesaj attım. Bağışımızı çoktan çekmiş ve tüm tanıdıklarına da aynısını yapmalarını söylüyor."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Bunu yapmamalısın. Peki ya çocuk hastanesi?"

"Doğrudan bağış yapıyoruz," diyor Layla.

Penny de "Ben de öyle," diye ekliyor.

"Evet." Dani kollarını kavuşturur.

Nikita üç kadına bakarken kaşlarını çatıyor ve dudaklarını büzerek başını sallıyor. "Fena değil hanımlar. Acıyan yerine vurun."

"Parasını arkadaşımızı itip kakmak için mi kullanmaya çalışıyor? Böyle bir şey olmayacak." Dani homurdanıyor. "Bizden ya da arkadaşlarımızdan bir dolar bile alamayacak."

"Hak ettiğini buldu." Penny'nin dudakları büzülmüş, mavi gözleri parlıyor.

Dani, "Elbette bizim avukatımızı kullanacaksınız," diyor. "Emil'e bunu ayarlamasını söyledim bile. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok."

"O çocuğu senden alamayacak," diyor Layla şiddetle, elini benimkinin üzerine koyarak.

Nikki başını bana doğru eğdi. "Hamile *olduğunu* ve bebeği doğurmak istediğini varsayıyorum."

Başımı ellerimin arasına gömüp, göz kapaklarımı sızlatan gözyaşlarımı tutmak için elimden geleni yapıyorum. "Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Her şey çok hızlı geliyor."

"Biraz dondurma ye," diyor Penny, küveti bana doğru iterek. "Bu genellikle her şeyi düzeltir, en azından bir süreliğine."

Naneli çikolatadan bir ısırık alıp tatlı ve serin tatların dilimde erimesine izin veriyorum. Penny'ye gülümsüyorum. "Tadı gerçekten çok güzel."

Dudaklarında hüznü bir kıvrımla elimi okşuyor.

"Teşekkür ederim," diyorum hepsine.

"Aradığın için çok mutluyuz Bonnie. Tüm bunları çok uzun zamandır tek başına taşıyorsun." Dani kollarını bana doladı ve hızlıca sarıldı. "Senin için buradayız."

Kapı çalınıyor ve Dani bana hızlıca bir bakış attıktan sonra telaşla kapıyı açmaya gidiyor. Ablam kapıda duruyor, gözleri doğrudan benimkilere dikilmiş.

Gözyaşlarına boğuldum.

Linda aceleyle yanıma geliyor ve kollarını bana doluyor. "Hey," diye cıvıladı. "Hadi ama Bonnie. Her şey yoluna girecek."

"Özür dilerim," diye feryat ediyorum, kendimi durduramıyorum. "Çok üzgünüm, Linda."

Kız kardeşim 1.80 boyunda bir güç merkezi. On sekiz yaşımdan beri hayatımda değişmeyen tek şey o oldu ve ben acınacak bir enkazdan başka bir şey olmadım. Açık kahverengi saçlarını topuz yapmış, gözlüklerinin arkasından ciddi, gri gözleriyle beni izliyor. Ellerini omuzlarıma koyuyor ve bir utanç dalgası beni neredeyse yere seriyor.

"Özür dilerim," diye tekrarlıyorum.

Linda çantasından seyahat boy küçük bir mendil paketi çıkarır ve bir tanesini uzatır. "Kes şunu Bonnie. Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok."

"Ama ben biliyorum. Bana verdiğiniz fırsatı değerlendirdim ve yüzünüze geri fırlattım."

"Bir müşteri tarafından istismar edildiniz ve şu anda ajansımın kara listeye alınmış durumdasınız. Arlo Noble'ın gerçekte nasıl bir adam olduğunu bilmeleri için meslektaşlarımı da aradım."

"O kadar da kötü biri değil," diye burnumu çekiyorum. "Çocuğu harika."

"Onu savunma," diye araya giriyor Dani, öfkeli bakışlarını karşılamamı sağlayan bir sertlikle. "O pislik seni baştan çıkardı, hamile bıraktı, sonra da kapı dışarı etti. Başına gelen her şeyi hak ediyor."

Linda onaylarcasına homurdanıyor. Islanmış mendili parmaklarımdan alıyor ve yerine temiz bir tane koyuyor. "Aynen öyle," diyor ve ben de onun ciddi olduğunu anlıyorum. Linda asla yemin etmez.

Etrafımdaki kadınların sevgisi ve desteği içinde yüzerken, omurgamın düzeldiğini hissediyorum. Yavaş yavaş, omur omur, neredeyse yeniden insan gibi hissedene kadar kıvrılıyor. Bugün olan her şeyin ağırlığı altı çift omzumuzda paylaşıyor ve kızlar bana onca zaman önce "hamile" kelimesini ilk kez telaffuz ettiklerinden beri aldığım ilk tam nefesi alabiliyorum. Gerçekten sadece bu öğleden sonra mıydı?

Gece gökyüzüne ve şehrin parıldayan ışıklarına bakarak bir nefes veriyorum. "Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok."

"Peki," diyor Linda, "şu anda bunu çözmene gerek olmaması iyi bir şey. Tek ihtiyacın olan iyi bir uyku, biraz yemek ve tüm bu duyguları çözmek için zaman."

Kız kardeşimin sabit bakışlarıyla karşılaşıyorum ve başımı sallıyorum. "Bana karşı çok iyisin Linda. Tek yaptığım seni hayal kırıklığına uğratmak."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda hüznü. "Böyle düşünmen kalbimi kırıyor Bonnie, çünkü sana her gün hayranlık duyuyorum. Pek çok kez yıkıldın ve *her* seferinde yeniden ayağa kalktın. Boşandığımda neredeyse yıkılıyordum ama yine de işim ve çocuklarım beni ayakta tuttu. Benden daha kötü sınavlarla karşılaştınız ve her zaman başınız dik, daha önce olduğunuzdan daha güçlü bir şekilde çıktınız. Sen benim için hayal kırıklığı olmaktan çok uzaksın Bonnie. Sen bir ilham kaynağısın."

Gözlerim yine akıyor. Elimde, çok ihmal ettiğim arkadaşlarımdan biri tarafından doldurulmuş temiz bir mendil daha beliriyor. "Kendimi berbat bir insan gibi hissediyorum. Bana ihtiyacınız olduğunda yanınızda olamadım."

Dani, "Ben evsizken bana evinizi açtınız," diye belirtiyor.

"Dışarı çıkma korkumu yenmeme yardımcı oldunuz," diye ekliyor Penny. "Cadılar Bayramı partiniz neredeyse on yıldır kabul ettiğim ilk davetti."

Nikita bana, "Senin teşvikin olmasaydı yönetimle ilgili o gece dersini almazdım," diyor. "Ama seni Wall Street'te çalışırken gördüm, MBA'in hakkında çok önemli bir şey değilmiş gibi konuşuyordun ve ben de kabul ettim."

"Boşandığımda çocuklarıma baktın, işimi kurduğumda da bana destek oldun," diyor Linda yumuşak bir sesle. "Sen üniversitedeyken seni işe almamın sana iyilik yapmak olduğunu düşündüğünü biliyorum ama Bonnie, senin harcadığın saatler olmasaydı iş o birkaç yılı atlatamazdı."

Layla bana gülümsüyor. "Bence sen gerçekten zeki ve havalısın," diyor.

Başımı sallayarak kıs kıs gülüyorum. Sırayla her birinin bakışlarıyla karşılaştığımda doğruyu söylediklerini anlıyorum. Beni, benim kendimi gördüğümünden çok daha farklı bir gözle görüyor olmaları mümkün mü? Onlara yük olduğumu hissettiğim onca zaman... Bu sadece kendime söylediğim bir yalan mıydı?

Nikita ellerini çırparak, "İşte olacaklar," diyor. "Bütün bu dondurmayı yiyeceğiz. Sonra yatağa gideceksin ve yarın uyuyacaksın. Yarın Salı, yani Charlie's Bar'da salsa dansı var. Çarşamba Iguana'da ve Teddy'nin Perşembe için söylediği yeni bir yer var. Her gece ayaklarımız yerden kesilene kadar dans edeceğiz, sonra sen uyuyacaksın ve gönlünce yiyeceksin. Bir hafta kadar sonra, duyguların dengelendiğinde, tüm bunları tekrar gözden geçireceğiz." Karnımın genel yönüne doğru el sallıyor. "Ve umarım o zamana kadar, bizim sana olduğu kadar senin de bize iyi bir arkadaş olduğunu hatırlarsın."

Dudaklarımın kenarları kıvrılırken omuzlarım düşüyor. "Bileğim o kadar dans etmekten hoşlanmayacak."

Nikita alaycı bir tavırla, "Bileğin kendini toparlayabilir ve korkaklığı bırakabilir," diyor.

Gülüyorum, sonra Penny'nin önündeki nane şekerli biraya başımla işaret ediyorum. "Şunu buraya uzat. Listedeki ilk maddeye hemen başlasak iyi olur."

BÖLÜM 30

"W Bonnie burada mı?" Will ağzına bir kaşık mısır gevreği tıktırıyor ve yüksek sesle çiğniyor. Yutkunuyor ve sorusuna cevap vermediğinde bana bakıyor. "Baba?"

Boğazımı temizliyorum, kahveme biraz daha bal karıştırıyorum. "Eve gitti, ufaklık."

Will şok olmuş bir halde koltuğunun arkasına yaslanır. "Veda etmeden mi? Neden?"

"Yapacak işleri varmış," diye cevap veriyorum, rahatsız bir şekilde yer değiştirerek. "Bu sabah seni anaokuluna götüreceğim."

"Tamam." Will kaşlarını çatarak mısır gevreğine bakıyor ve kaşığı kâsenin bir tarafından diğerine sürüklüyor. "Geri gelecek mi?"

İç çekiyorum. Bunu beş yaşındaki bir çocuğun anlayacağı şekilde nasıl açıklayabilirim? Bu sabah uyandığımda ilk suçluluk duygusunu hissetmem de yardımcı olmuyor. Çok mu atılgan davrandım? Bonnie'nin yüzünde yoğun bir şok ifadesi vardı... Durumu yanlış mı algılamıştım?

Hayır, ben karar veririm. Oğlumu ve kendimi korumak zorundayım. Alice'in bana yaşattıklarını tekrar yaşamayacağım.

"O geri gelmeyecek, Will," diyorum. "Yeni bir dadı bulacaksın." Her nasılsa. Gerçi Delmar Ajans'ın artık benimle çalışmayacağını duydum bile. Laura yerine birini bulmak için diğer ajansları arıyor, yani yarın için birini ayarlamış olmalıyım.

"Yeni bir dadı istemiyorum." Will kaşığını yere fırlatıyor ve beş yaşındaki kalbindeki tüm kinle bana bakıyor. "Bonnie'yi istiyorum!"

"Will," diyorum sabrımın kalıntılarını süpürmeye çalışarak. "Bonnie geçici bir dadıydı. Hatırladın mı?"

"Ama..." Dudakları titriyor.

İç çekerek William'ın yanına bir sandalye çekiyorum ve kollarımı ona doluyorum. Oğlumu kucağıma çekerek, gözyaşlarına boğulurken ona sarılıyorum. Onun küçük bedeninin hıçkırıklarla sarsıldığını hissetmek canımı acıtıyor. Kendimi berbat bir baba gibi hissediyorum. Onu bu duruma sokan bendim. Bonnie'yi hayatımıza sokan, onun oğlumun kalbine girmesine izin veren bendim.

Kendi kalbimin etrafında bir kabuk oluşuyor, Bonnie'nin kırmayı başardığı savunmayı güçlendiriyor. Oğlum benim yüzümden hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Çünkü onu korumayı yine başaramadım.

William'ı yatıştırıyorum, beni itene kadar onu tutuyorum ve sonra okul için hazırlanmasına yardım ediyorum. Ezilmiş durumda. Bunu omuzlarının kıvrımından ve ayaklarını sürüyüşünden anlayabiliyorum. Anaokuluna giderken bir kez bile gülümsemiyor - en sevdiği öğretmeni ve tüm arkadaşlarını gördüğünde bile. Başının tepesine bir öpücük konduruyorum ve onu içeri götürüyorum.

Bonnie'yle katıldığımız doğum günü partisindeki anne Chelsea içeri girdiğimi gördü. Will sırt çantasını askıya asıp arkadaşlarının yanına doğru yürürken yanıma sokulup omzumun üzerinden bakıyor. "Arkadaşın nerede? Adı neydi? Bethany mi?"

"Bonnie," diye düzeltiyorum, adı dilimde yanıyor. "O artık... buralarda değil."

"Ne utanç verici." Chelsea'nin eli ön koluma düşüyor ve hafifçe sıkıyor. "Bir kahve içip bu konu hakkında konuşmak ister misin?" Gözleri ciddi ama kurnaz bir bakış var.

Pençelerini bana geçirmeye çalışan bir kadın daha... Chelsea bana bakarken Bonnie'nin bana bir kez bile öyle bakmadığını fark ediyorum. Bonnie daha iyi bir aktör müydü?

Yoksa onun hakkında yanılmış mıydım?

Kadını silkeleyip atıyorum. "Hayır." Sonra, bir dev olmadığımı hatırlayınca, "Teşekkür ederim" diye ekliyorum.

Omuz silkiyor ve başka bir şey söylemeden gitmeme izin veriyor. Arabaya geri döndüm ve Fernando'ya beni ofise götürmesini söyledim.

Oraya vardığımda günüm daha da kötüleşiyor. Parmaklarımı saçlarımda gezdirirken masamın karşısında oturan Noble Vakfı yöneticisine homurdanıyorum. Wanda ellili yaşlarının başında, uzun boylu, iri yapılı bir kadın ve vakfı demir yumrukla yönetiyor. Koyu renk saçları, başının tepesinde büyük bir topuzla sarılan bir düzine düzgün örgü halinde bükülmüş. Kahverengi gözleri mavi çerçeveli gözlüklerinin arkasından bana bakıyor, tek kaşı kemerli.

"On yedi *milyon* mu?" Sayfadaki rakama bakarak tekrar ediyorum.

"Hâlâ daha fazla bağış toplandığına dair telefonlar alıyoruz, dolayısıyla gün sonuna kadar sayı daha da artabilir. Tahminimce bu sayı on sekiz civarında olacak."

Yüzümü fırçalıyorum. "Ve hiçbirisi herhangi bir sebep göstermedi mi?"

"Bay Van der Berg, ... etik kuralları hakkında yeni bilgilerin ortaya çıktığını iddia etti." Wanda boğazını temizler. "Kişisel olarak sizinle ilgili endişeler vardı."

"Ben mi?" Ellerimi bırakıp Wanda'ya en iyi kaşlarımı çatıyorum.

Normalde insanlar onlara böyle baktığımda benden kaçarlar. Wanda bakışlarımı kendi bakışlarıyla karşılıyor. "Siz," diye onaylıyor. "Marcus Walsh'un ekibi de Bay Sorensen'inki gibi aynı şeyi düşünüyor gibiydi."

Donup kaldım. "Sorensen. Leif Sorensen?" Wanda başını sallıyor. "Tek ve eşsiz."

Zihnimde bir görüntü beliriyor: Bonnie, ikinci kattaki küçük ev ofisimin pencerelerinde siluet halinde, bana arkadaşı Leif Sorensen'in yaşadığım binayı tasarladığını anlatıyor. Sonra Noble Vakfı Galası'nda etrafına topladığı insanları hatırlıyorum ve midemde hastalıklı bir his çalkalanıyor.

En büyük bağışçılarımızdan bazılarının eşleriydiler. Emil Van der Berg. Marcus Walsh. Leif Sorensen. Bu üç adam kendi sektörlerinin devleri ve diğer bağışçılar üzerinde de etkileri olması imkansız değil. Manhattan sosyetesinin stratosferinde hava incedir ve ilişkiler önemlidir. Bu üç adam birkaç telefon görüşmesiyle on sekiz milyon dolar değerinde bağış toplayabilir.

"Yaptığım şey yüzünden bağışlarını geri çekiyorlar." Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim ama dudaklarımdan döküldü ve Wanda'nın keskin bakışlarını üzerime çekti.

Gözleri kısıldı. "Ne yaptın sen?"

Zihnim dönüyor. Yaklaşık yirmi dört saat sonra ilk kez Bonnie hakkında yanılmış olma ihtimalini düşündüm. Bana hamile olduğunu söyledi ve benim tek düşünebildiğim Alice'ti. Alice'in gözleri yaşlı ve korkmuş bir halde bana gelip doğum kontrolünün başarısız olduğunu söylediği altı yıl öncesine gittim. Bonnie'nin kanepede yanımda oturduğu o birkaç dakika içinde, eski karımın bana yaşattığı aylarca, yıllarca süren işkenceyi yeniden yaşadım.

Ve kendimi kaybettim. Alice'in yaptıkları için Bonnie'yi suçladım. En kötü korkularım doğrulanmıştı.

Ama...

İnleyerek, kafatasımın altında oluşan ağrıyı hafifletmek için alnımı ovuyorum.

Bonnie'nin, davranışlarım yüzünden beni dışlayan arkadaşları -güçlü arkadaşları- var. O beni kızdıran bir dolandırıcı değil. Bana ya da parama ihtiyacı yok. Tanrı aşkına, Leif Sorensen ile ilk isim bazında. En yakın üç arkadaşı küçük bir ülke kadar zengin.

Wanda'nın bakışlarıyla buluşuyorum ve zihnimde bir alev gibi parlayan kelimeleri söylüyorum: "Sanırım korkunç bir hata yaptım."

Bir saat sonra, şehirdeki en etkili aile avukatlarından birinden bir telefon aldım. Bana Bonnie Delmar'ı temsil ettiğini ve işlerimizle ilgili tüm iletişimin ondan geçtiğini söyledi.

Telefonu kapattıktan sonra sandalyemi döndürüyorum, arkama yaslanıyorum ve şehre bakıyorum. İnsanlar karınca gibi koşuşturuyor. Arabalar korna çalıyor. Güvercinler ötüyor.

Dünyanın tepesindeki tüneğimde otururken, aşağıya doğru uzun bir yol olduğunu fark ediyorum.

BÖLÜM 31

Bonnie

Mrkadaşlarım bir sonraki hafta da yanımda olduklarını unutmama izin vermiyorlar. Sözünün eri Nikki beni en sevdiğimiz yerlere dansa götürüyor. Teddy, Mark ve diğer tüm dansçılarını görüyorum.

Yıllar boyunca tanıştığım ortaklar. Bir sonraki hafta sonu geldiğinde bileğim şeytan gibi ağrıyor, ama vücudum lezzetli bir şekilde ağrıyor ve yoruluyor.

Dani doktoruyla olan randevularımı organize ediyor ve maliyetle ilgili itirazlarımı duymuyor. Avukattan bahsetmiyorum bile. Beni temsil etmek için ne kadar ücret talep ettiğini bilmek bile istemiyorum.

Pazar gecesi, akşam yemeği için Dani'lerde kalma niyetiyle salsa dansı yapmaktan vazgeçtiğimde, çocuklar yattıktan sonra onu köşeye sıkıştırıyorum. "Bana tüm bunların ne kadara mal olduğunu söylemelisin."

Arkadaşım bana gülümsüyor ve gülümsemesinin kenarlarında hüznün var. "Bu devede kulak, Bonnie. Bunu senin için yapmama izin ver." Ayaklarını sehpaye vuruyor ve başını koltuğunun arkasına yaslıyor -ki Dani daha mantıklı ve çocuklara uygun koyu kahverengi bir deriyle değiştirmeden önce Emil'in eski beyaz koltuğu oradaydı. "Cuma günü buluştuğunuzda avukat ne dedi?"

Gazlı sudan bir yudum alıp solumdaki sehpanın üzerinde duran bardak altlığına bırakıyorum. "Bana önce DNA testi yaptıracacağımızı, sonra da oradan yola çıkacağımızı söyledi. Arlo'nun en azından yarı yarıya velayet için savaşağını düşünüyor."

"Neden yüzünü buruşturuyorsun?"

Bir elimi karnıma götürüp pencereden dışarı bakıyorum. Şehrin dört bir yanına yayılmış parıldayan ışıklardan biri Arlo'ya ait. Dışarı bakıp beni mi düşünüyor? "Her şey çok hızlı oldu. Çok yoğun bir yükseliş ve sonra her şey çöktü."

"Arlo hiç ulaştı mı?"

Başımı salladım. "Hayır." Başımı eğiyorum. "Şey, bilmiyorum. Numarasını engelledim."

Dani mırıldanıyor.

Gözlerimi kırpıştırarak bakışlarına karşılık veriyorum. "Sana borcumu bir şekilde ödememe izin vermelisin Dani."

Arkadaşım bana doğru uzanarak elimin arkasını okşadı. "Bonnie, arkadaşlık bir alışveriş değildir. Bunu yapıyorum çünkü sana değer veriyorum ve sen de benim için aynısını yaparsın." Bana alaycı bir bakış attı. "Oh, bekle. Sen *zaten* benim için aynısını yaptın. Yoksa ben Ambrose'a hamileyken neler olduğunu unuttun mu?"

"Bu farklıydı."

"Değildi."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyoruz," diyorum ve kendimi ayağa kaldırıyorum. Vücudum ağrıyor ve bunun dans etmekten mi, hamilelikten mi yoksa görmezden gelmeye çalıştığım kırık kalbimden mi kaynaklandığını bilmiyorum. Yatak odama gidiyorum, sonra geri dönüp Dani'nin kucağına kadife bir kutu atıyorum. "İşte."

Kaşlarını çatıyor, sonra kutuyu çevirip açıyor. Gözleri genişliyor. "Yardım galasında taktığın kolye."

"Aşağı yukarı sekiz yüz bin dolar eder," diyorum ona, rakamı yüksek sesle söylediğimde kendimi biraz hasta hissediyorum. "Bu hafta değer biçtim. Safirler Keşmir kökenli ve özellikle nadir bulunan bir mavi tonunda, elmaslar da tek başlarına birkaç yüz bin değerinde. Tıbbi masraflar, yasal ücretler, oda ve yemek masrafları derken, bu paranın hemen hemen her şeyi karşılayacağını düşünüyorum."

Dani kutuyu kapatıp bana geri itti. "Bunu almayacağım." "Bunu bir daha asla giymeyeceğim," diyorum ve omuz silkiyorum. "Sen onu saklayabilirsin. Parçalayın ve mücevherleri satın. Umurumda değil."

Gerçek şu ki, kolyeyi vermek ağlama isteği uyandırıyor. Ama onu saklamak daha da kötü hissettiriyor. Arkadaşlarımın daha önce hiç olmadığı kadar etrafımda toplandığı fırtınalı haftamda, hayatımda neler olup bittiğini düşünmek için fazla zamanım olmadı. Onların benim adıma gösterdikleri öfke, nazik sözleri ve destekleriyle dolup taşım.

Ama gece yatağıma yerleştiğimde ya da sabah şafak sökmeden uyandığımda her şey acıyor. Sonsuz zayıflığım içinde, Arlo'yu özlüyorum. Kendi odama gizlice dönmek zorunda kalmadan önceki saatlerde o durgun uyanışları özlüyorum.

Ve bu ne kadar berbat bir şey? Sürekli gizlice buluşuyorduk. Ben onun için her zaman kirli bir sırdım ve ilişkimizi gün ışığına çıkardığımız anda her şey dağıldı.

Hiç şansımız yoktu.

Ama ne zaman fark edecek kadar uzun süre hareket etmeyi bıraksam kalbim hala acıyor.

Dani kadife kutuyu yanındaki kanepenin koluna koyuyor, sanki dişleri çıkacak ve ısıracakmış gibi bakıyor. Boş tutmaya çalıştığım yüz ifademi incelemek için dönüyor. Zaten benim için çok endişeleniyor; ona ne kadar kötü yaralandığımı göstermek olmazdı.

"Özür dilerim Bonnie," diyor Dani

sessizce. Öfkelenim. "Ne için?"

"İşin hiç kolay olmadı."

"Hayat bu," diye cevap veriyorum, ses tonuma niyet ettiğimden daha fazla acı sızıyor.

Ön kapı açılır ve Emil kravatını çözerek içeri girer. Doğruca Dani'ye yönelir ve alnına bir öpücük kondurur. "Merhaba aşkım."

"Merhaba." Dani gülümsüyor ve dudaklarına kondurduğu öpücüğü kabul etmek için başını eğiyor.

Bu da gitmem için bir işaret. Uygunsuz davrandıklarından değil, sadece birbirini bu kadar seven ve saygı duyan iki insanın yanında olmak canımı çok acıtıyor. Eminim bu acı zamanla azalacaktır ama şu anda nefes almakta zorlanıyorum.

"Ben yatmaya gidiyorum," diyorum odadakilere, koridorda kaybolurken ikisine de iyi geceler mırıldanıyorum. Güvenli bir şekilde odama girdiğimde, Arlo'nun evinden ayrıldığımdan beri her gece yaptığım şeyi yapıyor ve sessizce ağlayarak uyuyorum.

BÖLÜM 32

M Özel dedektif bana Bonnie'nin Van der Berg'in evinde kaldığını söyledi, ben de bütün sabah lobide bekledim. Bonnie'yi aramaya çalıştım ama numaramı, ofis numaramı ve Laura'nın numarası, bu yüzden onu beklemekten başka çarem yok. Gerekirse bütün gün beklerim.

Bir ara evden çıkması gerekiyor, değil mi?

Bir saat daha geçiyor ve ter gömleğimin arkasına kadar süzülüyor, bu da artan endişemin ve huzursuzluğumun kanıtı. Burada ne işim var benim? Neden geldim ki?

Sonra asansörler açılır ve o oradadır. İnsan suretine bürünmüş bir tanrıça. Başının tepesinde şık balerin topuzu, vücudunu saran siyah bezelye ceket. Şeffaf siyah tayt bacaklarını ince ve uzun gösteriyor ve küçük siyah patikleri mermer zeminde tıkırdıyor. Hafifçe topallıyor ama bunu saklamaya çalışıyor, bu da bende bir şeyleri kırma isteği uyandırıyor. Ayak bileği onu rahatsız ediyor ve ben bu konuda hiçbir şey yapamıyorum.

Kendinden emin adımlarla yürüyor - ta ki beni görüp durana kadar.

"Bonnie." Birdenbire onun önündeyim ve aslında hareket ettiğimi hatırlamıyorum. Geniş ve korkmuş gözlerle bana baktığında son anda ona uzanmaktan kendimi alıkoyuyorum.

Bakışlarına o korkuyu yerleştirdim. Aramızdaki bu mesafeyi ben yarattım.

Çünkü ben kendi geçmişime o kadar takılıp kalmış bir aptalım ki gözümün önündekini fark edemedim.

"Bonnie," diye bir kez daha mırıldanıyorum, çünkü onun adı benim için anlamlı olan tek şey.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Telefonlarıma cevap vermiyorsun."

"Hmm," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor, başını eğerek ışığın yüzünün her güzel düzlemini yakalamasını sağlıyor. "Bunun nedenini merak ediyorum."

"Özür dilerim," diye geveledim. "Seni kahve içmeye götürebilir miyim? Öğle yemeğine?"

Duyguları yüzünde parlıyor. Dudaklarının eğiminde incinmişlik ve gözlerinde üzüntü okuyorum. Hepsi benim hatam. Başını iki yana sallıyor. "Hayır, Arlo. Yapamazsın."

Bakışlarım yüzünde dolaşüyor, sonra ayaklarına iniyor. "Bileğin ağrıyor."

Bir adım geri çekildi. "Bu seni ilgilendirmez."

"Üzerinde dans mı ediyordun?" Kaşlarım aşağı doğru eğiliyor. Bu hafta başka erkeklerle dans etti mi?

"Seninle konuşmamam gerekiyor. Avukatım özellikle konuşmamam gerektiğini söyledi." Etrafımdan dolanmak için eğilen Bonnie, elimi uzattığımda irkildi.

Çaresizlik beni pençeliyor. Nefeslerim sığlaşıyor ve görüşümün kenarları kararıyor. Tek gördüğüm Bonnie. Mükemmel topuzu. Güzel yüzü. Oraya koyduğum acı.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, çünkü ses tellerim ancak bu kadar çalışabiliyor. "Çok üzgünüm Bonnie. Lütfen. Lütfen, sadece konuş benimle."

Kısa bir an tereddüt ediyor ve umut öyle bir alevleniyor ki neredeyse dizlerimin üzerine düşüyorum.

Sonra Bonnie'nin omuzları düşer ve başını sallar. "Aramızdaki ilişki asla yürümeyecekti, Arlo," diyor sessizce, teslim olmuş bir halde. Bu ses tonu neredeyse acısına ihanet eden ses tonundan bile daha kötüydü. Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve bana doğru uzanarak narin avucunu yanağıma yerleştiriyor. "Biz farklı dünyalardan geliyoruz. Asla eşitler gibi bir ilişkimiz olamazdı ve ben hayatımı her şeyin tekrar elimden alınacağı korkusuyla yaşamayı reddediyorum."

"Olmayacak," diye geveledim. "Söz veriyorum Bonnie. Kendini güvende hissetmeni sağlayacağım."

Yanılmışım. Çok hatalıydım ve bunu biliyorum. Lütfen..."

Başparmağı yanağımda geziniyor ve bakışı neredeyse... acıyor. "Söylediğin şeye inandığına inanıyorum, Arlo. Ama bu riski göze alamam." Sonra elini bırakıyor, etrafımda dolaşüyor ve uzaklaşıyor.

Arkasından bakıyorum, hafifçe gevşemesini izliyorum, hayatım boyunca hiç hissetmediğim kadar güçsüz hissediyorum.

BÖLÜM 33

Bonnie

I Sırtımı dik tutmak ve adımlarımı sabitlemek için sahip olduğum tüm özdenetimimi kullanıyorum. Ama caddeye çıkıp köşeyi döner dönmez en yakın kapıdan - Starbucks'tan - içeri dalıp derin, titrek nefesler alırken kendimi bir kabine kilitledim.

Geçtiğimiz hafta, bu ayrılığın üstesinden gelebileceğimi düşünerek beni sersemletti... bu ayrılık? İki ay bile birlikte olmamışken buna ayrılık diyebilir miyim?

Kabin kapısına yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve kemiklerime çarpan duygu cümbüşünü çözmeye çalışıyorum.

Onu bu kadar yakışıklı ve acı çekmiş görmek canımı acıtıyordu. Sadece bir bakışıyla bile bileğimin beni rahatsız ettiğini anlayabilmesinden nefret ediyordum.

Yardım, rahatlık ve sevgi için kollarına atılmayı bu kadar çok istememden nefret ediyordum.

Ama bunları silah gibi kullanırken ondan bunları nasıl kabul edebilirim? Ona *güvenmiştim*. Ona aşık oldum, hem de çok.

Peki şimdi ne olacak?

Şimdi kayboldum. Ya çocuğumu elimden alabilmek için sinsice hayatıma girmeye çalışıyorsa? Gözlerimden yaşlar süzülürken kollarımı karnıma doluyorum.

İncindiğimi ve kalbimin kırıldığını utanç verici bir sırmış gibi tek başıma ağlamaktan *bıktım*. Duygularım vahşi hayvanlar gibi, onları bağlamak için kullandığım bağlara karşı çırpınıyorlar.

Bir hafta önce Arlo'yla birlikte yaşama, oğluyla bir hayat kurma ve mutlu olma hayallerim vardı.

Şimdi, özür dileyip bana o hayatı gümüş tepside sunsa bile, kabul edemiyorum - çünkü o hayatı geri vermenin ne kadar tehlikeli olduğunu gördüm.

kendimi onun hayatında, onun parmağının altında buldum.

Arlo ile her şeyin farklı olabileceğine inanacak kadar *aptaldım*. Benim için işe yarayacağını düşünecek kadar safmışım.

Ellerim titreyerek cep telefonumu çıkardım ve Dani'nin numarasını çevirdim. İlk çalışta cevap verdi.

"Starbucks'ın tuvaletinde saklanıyorum," diyorum burnumu çekerek. "Arlo lobideydi."

"Aşağı geliyorum," diyor.

Dakikalar sonra Dani oradaydı, beni kollarına aldı ve evine götürdü. Oraya vardığımızda, arkadaşımın kollarında yıkıldım ve ağladım, omurgamda aşağı yukarı sabit vuruşlarla beni yatıştırmasına izin verdim.

"Her şey yoluna girecek," diyor bana ve bu kulağa hoş, hayali bir yalan gibi geliyor.

BİR HAFTA DAHA GEÇTİ. Doktor bana yaklaşık altı haftalık hamile olduğumu söyledi ve bu kadar sorumsuz olduğum için kendime lanet ettim. Birlikte geçirdiğimiz ilk geceden sonra Arlo ve ben prezervatif ya da korunma hakkında konuşmadık. İkimiz de vazektominin yeterli olacağını düşünmüştük. Ben ne düşünüyordum ki?

Süreklî dönüp dolaşıp geldiğim ana tema bu. *Bunca zamandır aklımdan ne geçiyordu?*

Dani'nin evindeki üçüncü haftamda, kendimi biraz olsun toparlayabilmek için mali müşavirlik sınavına kaydoldum ve kendimi derslerime verdim. Arkadaşlarım beni cesaretlendiriyor ve hatta Penny bana köpek kıyafetleri işi için logosunu yapan grafik tasarımcının iletişim bilgilerini veriyor. Linda kendi işiyle meşgul olmasına rağmen benimle oturup bir iş planı oluşturmak için zaman ayırıyor.

"Ajansın için yardımına ihtiyacın olmadığına emin misin?" Bir akşam ona sordum. "Hâlâ personel eksisiniz olduğunu biliyorum."

Başını sallıyor. "Çok sayıda başvuru aldım," diyor bana. "Deneme sözleşmesiyle üç yeni dadı, yeni bir muhasebeci ve bir yönetici işe aldım."

Kaşlarını havaya kalktı. "Vay canına."

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Birkaç hafta iyi geçti," diye itiraf ediyor. "Bu kadar adayın nereden geldiğini bilmiyorum ama boşa kürek çekmeyeceğim. Sadece geçen hafta bir düzine özgeçmiş aldık, hepsi de son derece nitelikli."

Bir nefes veriyorum ve önümde duran, geçici iş planımın yer aldığı ekrana dönüyorum. "Sanırım bana ihtiyacın yok o zaman. Hiçbir mazeretim yok."

Linda sırtıyor. "Hem de hiç."

Sonsuza kadar finans sektöründe çalışmak *istediğimden* emin değilim ama kendi işimi kurma düşüncesi beni heyecanlandırıyor. Hiç böyle kendime ait bir şeyim olmamıştı. Ayak bileğim koşu kariyerimi mahvettiğinden beri.

Diğer kadınların finansal okuryazar olmalarına yardımcı olduğum bir iş, benim olabilecek bir şey gibi geliyor - tamamen benim. Bana kimsenin elimden alamayacağı bir platform sağlayacak bir şey. Bir daha asla baştan başlamak zorunda kalmayacağım.

Yavaş yavaş, gün be gün, hafta be hafta merkezimi buluyorum. Bir yıl boyunca ihmal etmekten başka bir şey yapmadığım arkadaşlarıma yaslanarak kendimi karanlıktan çıkarıp hareket etmeye başlıyorum. Bir bakıma, *ne* yaptığımın bile önemi yok, sadece bir şeyler yapıyorum.

Nikki ile dans ediyorum. Yaklaşan sınavım için çalışıyorum. Kendimi web sitesi oluşturma, logo tasarımı ve iş geliştirme konularına gömüyorum.

Tüm bunlar olurken içimde bir hayat büyüyor. Dani'nin, Layla'nın ve Penny'nin çocuklarının yanında olmak, annelik konusunda korku duymak yerine heyecan duymama yardımcı oluyor.

Evet, yeniden başlıyorum... ama artık kendimi yalnız hissetmiyorum. Arkadaşlarım var. Yolda bir bebeğim var. Hayallerim var.

Ben yeni hayatımı inşa etmekle meşgulken kış geldi. Dani'nin oturma odasından ilk kar yağışını izliyorum, dizüstü bilgisayarım dizlerimin üzerinde, içimde büyüyen acımasız, kararlı bir umut hissediyorum.

Arlo ile geçirdiğim haftalar hakkında çok fazla düşünmediğim sürece, sanırım başaracağım. İyi olacağım.

En azından, kalp kırıklığını derin ve erişilmez bir yerde gömülü tutmak için kendime söylediğim şey bu. Onu ne kadar özlediğimi düşünmezsem, bu duygular kaybolacak. Geçmek zorundalar.

BÖLÜM 34

C Hester Holt beni kibar bir tokalaşma ve gözlerindeki parıltıyla selamlıyor. Kravatını düzeltiyor ve hepimiz ofisimdeki toplantı odalarından birinde uzun bir masada yerimizi alırken Galen'e hafifçe başını sallıyor

Bina. Aralık ayındayız ve şehre bir kar yağışı daha oldu. Yollara yapışacak kadar soğuk değil, bu yüzden ofisimin pencerelerinin dışındaki dünya gri, siyah ve çamurlu.

Holt & Holt'taki insanlarla bir konferans odasında olmaktansa olmayı tercih edeceğim pek çok yer var ama yapmam gereken bir şey var. Onlar sunumlarına başlamadan önce elimi kaldırıyorum. "Başlamadan önce Bay Holt'la özel olarak konuşmak istiyorum," diyorum odadakilere.

Kendi hukuk ekibim sandalyelerini hemen geri itiyor ama Galen oturmaya devam ediyor. Saniyeler birbirini kovalarken dönüp ona bakıyorum ve sonunda isteksizce ayağa kalkıyor. "Bay Holt'a ne söylüyorsanız bana da söyleyebilirsiniz," diyor biraz huysuzca.

Chester elini sallayarak, "Bizi yalnız bırak Galen," der.

Chester Holt beyaz saçlı, oldukça iri yarı bir adam. Sandalyesinde arkasına yaslanıp kurnaz gri gözleriyle beni inceliyor, parmaklarını yuvarlak karnının üzerinde gezdiriyor. Ağzı neşeli bir gülümsemeye dönüşüyor. Onu Neşeli Aziz Nick'ten köpekbalığına geçerken görmüştüm, bu yüzden rahat sırtışının görüldüğü gibi olmadığını biliyorum.

"Konu nedir, Arlo?" Sorusu neşeli ama gözleri keskin.

Bir dirseğimi sandalyemin koluna yaslıyor ve çenemi elimin beşiğine dayıyorum. Önümdeki masanın üzerinde duran spiral ciltli teklife göz kırparak bakışlarımı Manhattan'daki en büyük serbest yatırım fonunun yöneticisine çeviriyorum ve "Firmanızı işe almayacağım" diyorum.

Yaşlı adam bir an için tamamen hareketsiz kalır. Sonra büyük bir kedi gibi yavaşça göz kırpmıyor ve işaret parmaklarını birbirine vuruyor. "Anlıyorum. Kusursuz olan performansımızdan kaynaklanıyor olamaz. Peki, bu ani fikir değişikliği neden?"

Holt gibi adamlar şehirde çok fazla güce sahipler. Evet, paramı yönetmek için cazip ücretler alabilmek için bana kur yapıyor, ama aynı zamanda işlerimden birini sakatlamaya da çalışabilir. Bu yüzden bana sorusunu yönelttiğinde, içgüdüsel olarak dolaylı cevap veriyorum.

Ama belirsiz olmak istemiyorum. Bu maskaralığa neden son vermeye karar verdiğimi tam olarak bilmesini istiyorum.

"Çalışanınız hakkında bilgi aldım"-Başımı hafifçe kapıya doğru eğiyorum, böylece Galen'den bahsettiğim anlaşılıyor

-"Şu anda yatırım kararları almak için kullandığı sistemleri eski bir çalışanınızdan devraldı ve çalışmayı kendisininmiş gibi gösterdi. Ben sadece güvendiğim insanlarla çalışırım ve ona güvenemeyeceğimi anladım."

Chester'ın bakışlarındaki keskin ifade yoğunlaşır. Yavaş bir mırıltı çıkarır. "Peki bu suçlamayla ilgili herhangi bir kanıtınız var mı?"

Elimdeki tek kanıt kendi içgüdülerim ve özel dedektifimin yıllar önce Bonnie gibi Galen tarafından baştan çıkarılan Holt & Holt'un başka bir eski çalışanını bulmuş olması. Teyide ihtiyacım olduğundan değil. Bonnie'nin arkadaşları tarafından yapılan bağışları duyduğum anda her şeyi berbat ettiğimi anlamıştım. O zamandan beri bunu düzeltmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum.

"Hayır, elimde kanıt yok," diye itiraf ediyorum. "Ama eminim ki şirket dosyalarınıza ve e-postalarınıza bakarsanız, ihtiyacınız olan belge izini bulacaksınız. Galen Deely eski bir çalışanın işini çalmış ve kendi işi gibi göstermiş. Görüldüğü kadar zeki biri değil."

Chester sandalyeyi öne doğru sallar ve ayaklarını yere sağlam basar. Öne doğru eğildi, gözleri benimkilerde. "Bu Bayan Delmar'la ilgili, değil mi?"

Öfke içimde yavaş bir yolculuğa başlıyor, bir boa yılanı gibi göğsümden yukarı doğru kıvrılıyor. Bonnie'nin adını bu insanların dudaklarında duymaktan hoşlanmıyorum. Hele de bu tonda konuşuluyorsa. "Bu benim portföyümün on haneli rakamlarını idare edecek insanlara güvenmemle ilgili."

"Galen bana onun sizin etkinliğinizde olduğunu söyledi ve Arlo, Bonnie'nin pek de güvenilir bir kaynak olmadığını söylemek zorundayım-"

"Bundan sonra söyleyeceklerinin sonuçları olacak," diyorum, sesim karanlık.

Chester bakışlarını daraltıyor. "Bana *Bonnie*'nin fonda uyguladığımız sistemlerin arkasındaki beyin olduğunu mu söylüyorsun?"

Onun adını böyle söylediği için, şüphesi için, *benim şüphem* için onu boğazlamak istiyorum. Ama diğer adama omuz silkiyorum. "Şirket sunucularınıza girip Galen'in düşük değerli hisse senetlerini belirleme sistemini nasıl bulduğunu öğrenmekten zarar gelmez diyorum. Eğer suçlamalarım asılsızsa, bunları kendi bilgisayarında oluşturduğunu göreceksiniz, değil mi?"

"Bonnie tırmanmaya çalışan kişi-"

Elimi kaldırdığımı bile anlamadan elim masaya çarpıyor. Göğsüm kabarak ayağa kalktım. Tüm otokontrolümü toplayarak homurdanmayı başardım, "Burada işimiz bitti. Bana inansen da inanmasan da benim yanımda Bayan Delmar'ın adını ağzına almayacaksın. Şirketinizin e-posta arşivine bakın ya da bakmayın. Her iki durumda da, benim mali işlerimi yürütmeyeceksin."

Chester Holt bana karanlık bir bakış attı, sonra ayağa kalktı. Giderken elimi sıkmadı.

Yatırım fonundaki herkes ayrıldıktan sonra ofisimdeki koltuğa çöküp başımı ellerimin arasına gömüyorum.

Hiç olmadığım kadar yalnızım. Kendimden utanıyorum.

Zihnim beni Bonnie'nin elinin yanağıma dokunuşuna, gözlerindeki acıyan bakışa geri götürüyor. O seçimini yaptı ve ben onun geleceğinin bir parçası değilim.

Alice'in yaptığı gibi beni dolandırmaya çalıştığını düşündüğüme inanamıyorum. Bebeği öğrendiğim anda onu avukatlarla tehdit ettiğime inanamıyorum. Bonnie beni bir bütün olarak hissettiren tek kadinken, böyle kalpsiz bir piç gibi davrandığıma inanamıyorum.

Ondan vitriol ve nefreti hak ediyorum, ama onun yerine bana verdiği şey yanağıma nazik bir dokunuş ve yumuşak bir vedaydı.

O her zaman benim için fazla iyiydi. Evime girdiği andan itibaren ya da yıllar önce Londra'daki o barda yanına oturduğum andan itibaren bunu bilmeliydim.

Bırak kalbini, bedenini bile bana verecek kadar iyi değildim. İkisini de kaybetmiş olmam doğru.

WILL o akşam sessiz ve durgundu ve bunun Bonnie'yi hala özlediğinden mi yoksa benim ruh halimi anladığından mı kaynaklandığını bilmiyorum. Onu yatırdığımda

yatağına yatırdım, sonra oyun odasına doğru yürüdüm. Bay Freeze'in kanepeye sıkıştığını fark ettim, sadece plastik ayakları minderlerin arasından dışarı çıkıyordu, sanki oğlum onu tiksintiyle ya da kalp kırıklığıyla ya da her ikisiyle birlikte oraya tıkmıştı.

Aksiyon figürünü odama götürüp şifonyerin üzerine yerleştiriyorum, sanki üzerimde nöbet tutacak ve bana yaptığım tüm hataları hatırlatacakmış gibi.

Heykelciğin bacaklarını dengede duracak şekilde ayarladığım sırada telefonum çalıyor. Ekranda Chester Holt'un adı vardı.

"Haklıymışsın," diyor yaşlı adam ve sesi hiç duymadığım kadar yorgun çıkıyor. "Galen Bonnie'nin çalışmasını aldı ve kendi çalışması gibi gösterdi."

Boktan biri olduğumu anlamak için onay duymama gerek yoktu ama yine de bunu sindirmek için yatağın kenarına oturmam gerekti.

Galen, ben, Bonnie'nin üniversitedeki eski erkek arkadaşı, ailesi... Hepimiz aynıyız. Ona tek kullanımlıkmiş gibi davrandık.

Kendimden o kadar utanıyorum ki boğazım sıvı ateş yutmuşum gibi yanıyor. Chester Holt'un bana şirket e-posta arşivlerinde buldukları her şeyi, Bonnie'nin Galen'in terfi etmesine yol açan aylarda Galen'le paylaştığı tüm çalışmaları anlatmasını dinliyorum.

O gece uykuya dalmam uzun zaman aldı. Bay Freeze şifonyerin üzerindeki tüneğinden beni izliyor ve tenimin her santiminde buzun çatırdadığını hissetmem için silahını ateşlemesine gerek yok.

BÖLÜM 35

A Dani'nin evinde dört hafta geçirdikten sonra, zarıf küçük bir pastanın önüne oturdum ve arkadaşlarıma tam gaz bir gülümseme verdim. Kenarlarda biraz kırılgan bir his var, ama ben "iyi olana kadar numara yap" sloganıyla yaşıyordum.

O kadar uzun süre "başarırsın" dedim ki, yüz ifademin gerçek görüldüğünden neredeyse eminim. Dani omzumu dürterek, "Tebrikler Bonnie," diyor. "Seni biliyorduk yapabilirdi."

"O testin canına okudun!" Penny yumruklarını havaya kaldırarak ekliyor. "Sertifikalı finans danışmanı, kim?" Layla sırtarak araya giriyor.

Gülüyorum, masadan bir bıçak alıyorum. "Hadi başlayalım. Desteğiniz için teşekkürler hanımlar. Ve pasta için."

Nikita, "En önemlisi de pasta," diye katılıyor.

Ganaj dolgulu, lezzetli ve nemli bir çikolatalı kek yedikten sonra Dani'nin oturma odasındaki mobilyalara uzanıp bir saat boyunca sohbet ediyoruz. Öğleden sonra ortası ve kış ortası güneşi şehrin üzerinde zayıf bir şekilde parlıyor. Tatil yaklaşıyor ve ben önümüzdeki birkaç haftanın neşesinden korkuyorum. Çok fazla numara yapacağım ve başaracağıma dair pek umut beslemeyeceğim.

Ama arkadaşlarım etrafımda gülerken, kalbimdeki artık tanıdık bir acı biraz olsun hafifliyor. Sevdiğimi sandığım ilk adamın sevgisini kaybetmiş olabilirim ama en azından arkadaşlarımla yeniden bağlantı kurdum.

"Dinlemiyor bile," diyor Layla, bana bir yastık fırlatarak. Yastığı karnımda yakalıyorum. "Ne oldu? Ne kaçırdım?"

Dani, "Yeni işinizin lansmanını biz yönetiyoruz," diye açıklıyor. "Tanıdığımız herkese bundan bahsediyoruz."

"Henüz bir işim bile yok," diye itiraz ediyorum. "Bunu nasıl başlatabilirim ki?"

"Oh, *peh*," diye tükürüyor Nikki. "Haftalardır bu fikri pişirip duruyorsun ve Linda iş planında sana yardımcı oldu. Tek yapman gereken işletme adını tescil ettirmek ve böylece hazır olacaksın."

"Bundan biraz daha fazlası var," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum. Fırlatmanın para gerektireceğinden bahsetmiyorum bile. Dani'yle kalarak çok para biriktirdim ama kasam hâlâ boşa yakın. Eğer yeni bir iş kuracaksam, bunu yaparken en azından yarı zamanlı bir iş bulmam akıllıca olur.

Sonra bir elimi karnımda gezdiriyorum. İçimden bir endişe mızrağı geçiyor. Beni kim işe alır ki? İşverenlerin hamile kadınlara karşı ayrımcılık yapmaması gerekiyor ama yapıyorlar. Ne tür bir iş, birkaç ay içinde işten izin alması gerekecek bir kadını işe alır? Henüz göstermiyorum, bu yüzden girdiğim herhangi bir görüşmede yalan söyleyebilirim, ama sonra ne olacak?

Ya tüm bu iş fikri boş bir hayalse? Yakında bakmam gereken bir bebeğim olacak. Bunu yaparken nasıl bir iş kurabilirim? Ne *düşünüyorum* ki ben?

Sanki düşüncelerim kendiliğinden bir çözüm üretmiş gibi, telefonum çalıyor. Koltuğun kolundan alıp numaraya bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Ekranımda Linda'nın adının yanıp sönmesini bekliyordum, çünkü bu odadaki bayanlar, doktorum ve avukatım dışında beni arayan tek kişi o, ama bu numarayı tanımıyorum.

"Alo?"

"Bonnie Delmar bu mu?" diye soruyor sert bir erkek sesi. "Öyle," diye onaylıyorum, tereddütle.

Odanın etrafındaki bayanlar bana doğru eğildi. Neler olduğunu bilmek istiyorlar. Cevap olarak omuz silkiyorum.

"Ben Chester Holt," diyor adam.

Omuz silkişimin ortasında omuzlarım kulaklarımın etrafında donup kalıyor. Gözlerim açılıyor. Bayanlar anlamlı bakışlar atıyor, sonra tekrar bana dönüyorlar.

"Oh," diye ciyakladım. "Bay Holt. Sizin için ne yapabilirim?"

Uzun bir iç geçiriyor. "Ofise gelsen daha kolay olurdu Bonnie," diyor ve sesi yorgun çıkıyor. "Konuşmamız gereken birkaç şey var gibi görünüyor."

Kalbim dört nala koşuyor. Başımı iki yana sallıyorum. "Buna gerek yok," diyorum ona.

"Sanırım olacak," diye yanıtlıyor. "Hayır, gerçekten, ben iyiyim."

"Bonnie, Galen Deely'yi biliyoruz. Ona terfiyi getiren elektronik tabloları ve sistemleri nereden bulduğunu biliyoruz."

Koltuk minderlerine yaslanıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum, hiçbir şey göremiyorum. "Anlıyorum."

"Bu hafta ofise gelmek için müsait misin?"

"Takvimimi kontrol etmem gerekir," diyerek kendimi koruyorum. Bu bir yalan; takvimim henüz var olmayan bir işi nasıl başlatacağımı düşünmek dışında tamamen boş.

"Hilda sizi programa dahil edecek. Yakında görüşürüz."

Telefon klik sesi çıkarır ve ardından bir kadın konuşur: "Merhaba Bonnie. Bay Holt'un takvimi burada. Yarın sabah 11'de boş musun?" Göz kırpyorum. "Um."

"Diğer tek olasılık saat beş, ama o saatte nasıl olduğunu biliyorsun. Gelecek hafta daha zor, çünkü tatil nedeniyle ofis dışında olacak."

"Yarın saat on bir iyi," diye cevap verdiğimi duyuyorum.

"Harika! Yarın görüşürüz. Binanın etrafını biliyorsunuz elbette ama ziyaretçi kartı almak için resepsiyona gitmeniz gerekecek. Ta-ta!"

Bir tık daha ve hat kesiliyor. Telefonu kulağımdan çekip ona bakıyorum. Bu da ne böyle?

"Kimdi o?" Nikita başını eğip kaşlarını çatarak bana baktı.

"O Chester Holt'tu, Holt & Holt'un yöneticisi." "Eski şirketin mi?" Dani soruyor.

Başımı salladım. "Evet. Yarın saat on birde gelmemi istiyorlar." Layla kaşlarını çatarak, "Onlara cehenneme gitmelerini söyle," diye cevap veriyor.

"Yaptıklarından sonra

"Galen'i biliyorlar," diyorum arkadaşlarıma. "Galen'i biliyorlar," diyorum arkadaşlarıma.

Odaya sessizlik hakim olur.

Dudağımı ısırıyorum. "Kaçmaktan yoruldum," diye itiraf ediyorum. "Ne söyleyeceklerini duymak istiyorum."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" Dani kaşlarını çatarak, "Sence bu iyi bir fikir mi?" diyor. "Sana çok kötü davrandılar."

"Bence bu harika," diyor Penny gülümseyerek. "Oraya *Pretty Woman*'daki Julia Roberts gibi vals yaparak girebilirsin."

"Büyük hata," diyor Layla. "Büyük. Kocaman!"

"Bana işimi geri vermeyi teklif etmiyorlar," diyorum homurdanarak.

"Bunu bilmiyorsun," diye şarkı söylüyor Penny.

"Öyle sayılır," diye cevap veriyorum. "Muhtemelen bir grup avukatla birlikte bana saldıracaklar ve sırf onları dava etmeyeyim diye bir şey imzalamam için gözümü korkutmaya çalışacaklar."

"Bence sürünecekler," diyor Layla, gözlerinde şeytani bir parıltıyla, "tıpkı köpekler gibi."

"Hepiniz hayal görüyorsunuz," diyorum gülümseyerek. "Ama güzel bir fantezi."

Penny avuçlarını birbirine sürterek, "Sözlerimi bir kenara not edin," diyor.

"Geri dönüp onlar için çalışman için sana yalvaracaklar."

Nikita şeytani bir derebeyi gibi gülüyor. "Evet," diye kabul ediyor ve ayağa kalkıyor. "Hadi ne giyeceğine karar verelim!" Sonra beni ayağa kaldırıyor ve hep birlikte dolabıma doğru yürüyoruz.

ERTESİ GÜN, saat on bire on kala, nemli avuç içlerimi olabildiğince zarif bir şekilde kalçalarıma siliyorum ve eski işverenimin binasının sürgülü cam kapılarından içeri giriyorum. Arkadaşlarım "Corporate Beeyotch" olarak adlandırdıkları bir görünümün gerekli olduğuna karar verdiler, bu yüzden siyah bir blazer ceket, siyah etek ve ipeksi siyah bluz giyiyorum. Saçlarım geriye doğru düşük, şık bir topuz yapılmış.

Mermer zemin üzerinde resepsiyona doğru yürürken topuklarım tıkırdıyor ve ayak bileğimin deli gibi zonkladığı gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum. Masanın arkasında oturan kadını tanımıyorum, ki bu çok da şaşırtıcı değil. Burada çalışmayalı neredeyse bir buçuk yıl olmuştu. Beni içeri alıyor ve bir ziyaretçi kartı veriyor, ardından asansöre yönelmemi ve otuz ikinci kata çıkmamı söylüyor.

Sadece birkaç kez gördüğüm zarif bir lobiye çıkarıldım; eskiden on yedinci katta diğer genç personelle birlikte çalışırdım ve buraya gelmek için nadiren bir nedenim olurdu.

Hilda orada beni bekliyor. Benim yaşlarımda, siyah saçlarını arkadan topuz yapmış. "Bonnie," diyor küçük, profesyonel bir gülümsemeyle. "Tekrar hoş geldin. Lütfen benimle gelin." Beni cam duvarlı bir konferans odasına götürüyor ve eliyle oturmam için sandalyeleri işaret ediyor. "Kahve? Çay? Su?"

"Su harika olur."

Başını sallayarak gözden kayboluyor ve ben de avuç içlerimin bu kadar terlememesini dileyerek akvaryumda oturuyorum. Kızların yalvarma teorisi oturduğum yerden pek olası görünmüyor.

Neyse ki fazla beklememe gerek kalmadı. Hilda bir sürahi su ve birkaç bardakla yeniden ortaya çıkıyor ve Bay Holt da çok geride kalmıyor. Asistanının arkasından telaşla içeri giriyor ve elini bana doğru uzatmadan önce masanın başına fermuarlı bir dosya bırakıyor.

Ayağa kalktım ve elini sıktım. "Bay Holt," diyorum başımı sallayarak. "Bonnie. Geldiğiniz için teşekkürler."

Hilda odadan çıkıyor ve ben eski patronumun patronunun patronuyla akvaryumda yalnız kalıyorum. Yerime oturup ellerimi önümdeki masaya koyarken bunu çok fazla düşünmemeye çalışıyorum.

Bay Holt iki bardağa biraz su dolduruyor ve birini bana uzatıyor. Başımı sallayarak kabul ediyorum ve göğüs kafesimi ciğerlerimin etrafında yavaşça sıkın sinirleri görmezden gelerek özenle yudumluyorum. Bu binada olmak beni yavaş yavaş yıpratıyor. Galen'in burada çalıştığına dair anılar, onları geri püskürtmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, üzerime baskı yapıyor.

"Dinle Bonnie," diyor Bay Holt, "vaktini boşa harcamak istemiyorum. Seni geri istiyoruz."

Sarsıldım. "Ne?"

Bir elini kaldırdı. "Ne düşündüğünüzü biliyorum ve sizi temin ederim ki Galen Deely şirketten ayrıldı."

Ben öyle düşünmüyordum. Layla'nın sesini duyuyordum, "*Büyük hata. Büyük. Büyük!*" dediğini duyuyordum.

Bay Holt gözlerini bana dikti. "Burada maruz kaldığınız muamele için şahsen özür dilemek ve Holt & Holt'a yaptığınız katkıyı takdir etmek istedim. Çalışmalarınızı görmezden gelmemizin hiçbir mazereti olamaz."

Koltuğumda rahatsız bir şekilde kaymamak için kendimi kontrol etmem gerekiyordu. Penny ve Layla ne derse desin, bunu beklemiyordum.

"Burada sizin için bir iş teklifi var." Holt dosyasının fermuarını açıyor ve bana bir kâğıt uzatıyor. Orada yazan maaşı görünce gözlerim doldu. "Sana daha önce yapılan muameleyi telafi edemeyeceğini biliyorum ama seni temin etmek isterim ki daha önce yaptığın tüm katkıların farkındayız. Bunlar için ödüllendirilmelisiniz."

Çarşafa bakıyorum ve kendimin eski bir versiyonunu görüyorum. Acaba iki ay önce bu durumdan mutlu olabilir miydim? Belki de sıfırdan başlamak zorunda olmadığımı bilmek bir hediye olurdu. Dibe vurmuşken bir can simidi olabilirdi.

Şimdi burada, bu cam kutuda, onun için çalıştığım süre boyunca benimle bir kez bile konuşmamış yaşlı bir adamın karşısında oturuyorum ve kendimi boş hissediyorum.

Chester Holt bir yığın kâğıdı daha bana doğru kaydırıyor. "Bu, daha önce yaşananların tekrarlanmamasını sağlamak için hukuk ekibimizin bir araya getirdiği anlaşma."

Ah-ha. Eminim öyledir. Daha büyük olasılıkla, hukuk ekibi onları dava etmeye çalışmadığımdan emin olmak için şirketin kığını koruyor.

İki kâğıt parçasına bakıyorum ve bunun kolay bir yol olduğunu biliyorum. İyi olduğum bir iş bana teslim ediliyor ve tek yapmam gereken uzanıp onu almak.

Arlo beni evinden attığında her şeyimi elimden aldı. Geçtiğimiz ayı kendi işimi kurmama yardımcı olacak bir sınav için çalışarak geçirdim. Üç bebek kitabı okudum ve bebek arabası ve bebek kıyafetleri için alışverişe başladım.

Olacaklardan korkuyor muyum? Tabii ki korkuyorsun. İçimde büyüyen bir insanla boyumdan büyük bir işe kalkışmış gibi hissediyor muyum? Hiç şüphesiz.

Ama aynı zamanda tüm gösteriştan arınmış gibi hissediyorum. Güvenebileceğim milyarder bir sevgilim yok ama arkadaşlarım var ve daha da önemlisi kendim varım. Çocuğuma nasıl bir hayat sunmak istediğimi düşünmek için zamanım oldu ve bunun Wall Street'te çalışan bir ebeveynin hayatı olduğundan emin değilim.

Takdire şayan olmadığından değil. Birçok kadının bunu yaptığından ve iyi yaptığından eminim; sadece bana göre olduğunu düşünmüyorum.

Yine de önümdeki kâğıtta siyah mürekkeple yazılmış teklifi görmek iyi hissettiriyor. Bu, iyi *olduğumun* somut bir kanıtı. Ben buna değerim.

Bir kez daha baştan başlamak zorunda değilim... ben istemediğim sürece.

Bu farkındalık beni derinden sarstı. Hayatımda yapmak zorunda kaldığım tüm kekeme başlangıçlardan o kadar uzun süre yakınmışım ki, bunların aynı zamanda birer hediye olduğunu fark etmemişim. Şimdi, kendi finansal danışmanlık işimi kurmak için tırmanmam gereken dağa baktığımda, bunu daha önce iki kez yapmışım gibi hissediyorum. Bir kez daha yapmanın ne anlamı var? Evet, zor olacak. Bilinmeyene doğru yola çıkacağım. Hatalar yapacağım.

Ama başarabilirim.

Kağıtları masanın diğer tarafındaki yaşlı adama doğru iterken yumuşak bir ses çıkarıyorlar. "Teşekkürler ama kalsın," diyorum ve ayağa kalkıyorum. "Güle güle, Bay Holt."

Onu süslü akvaryumunda otururken bırakırken dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. Power-suit giymiş kığım kasılarak sallarken topuklarım tıkırıyor.

asansörlere binip aşağı oka basıyorum. Holt & Holt'un ofislerine göz gezdirirken, serbest yatırım fonuna ve eskiden olduğum kadına sessizce veda ediyorum.

BÖLÜM 36

Nikita benimle çalıştığı binanın lobisindeki kafede buluştu. Daha merhaba bile demeden kollarını bana doluyor ve kıkır kıkır gülüyor.

"Geri dönmen için sana yalvaracaklarını biliyordum," diye söyleniyor. "Şu aptallar."

Kıkırdıyorum, koltuğuma yığılıyorum. Yorgun ve sevinçli hissediyorum. Nikki ön kolumu sıkıyor, sonra kendine bir içki sipariş etmek için tezgâha gidiyor. Sıcak kakaomu yudumluyorum ve o masaya döndüğünde gülümsüyorum.

"Tamam," diyor ve baristanın içkisini hazırlamasını beklerken oturuyor. "En başından başla. Bana her şeyi anlat."

İstiyorum ve Nikita mükemmel bir izleyici. Tam gerektiği anda gülüyor ve soluk soluğa kalıyor, bana olan sevgisi her tepkisinde ortaya dökülüyor. Onunla konuşmak bana doğru kararı verdiğimi hissettiriyor.

"Sen tam bir baş belasıydın," diyor bana, sonra da içkisini almak için tezgâha yöneliyor. Geri geliyor ve koltuğuna çöküp bana bakıyor. "Seni seviyorum Bonnie."

"Ben de sana." Göğsümdeki sancıya aldırmadan sırtıtıyorum.

Arlo'nun evinden ayrıldığımdan beri sancıları görmezden gelerek iyi bir iş çıkardım. Kendimi işe ve sorumluluklara gömdüm. Bebeği ve olacakları düşündüm. İşim üzerinde çalıştım. Mali müşavirlik sertifika sınavı için çalıştım. Hareket etmeye devam edersem Arlo'nun beni ne kadar incittiğini düşünmek zorunda kalmayacağım prensibiyle hareket ettim. Yine de Nikki'nin bunu gözlerimden okuyabileceğinden endişeleniyorum, bu yüzden bakışlarımı ondan uzaklaştırıyorum.

Nikki her şeyden habersiz tekrar ayağa kalkıyor. "Ben tuvalete gidiyorum," diyor bana.

Bakışlarıyla karşılaşmak istemeyerek başımı sallıyorum, hâlâ duygularımın canavarıyla boğuşmaya çalışıyorum.

Krom, mermer ve zengin ahşaptan oluşan gösterişli lobide bakışlarımı gezdiriyorum. Takım elbiseli insanlar siyah, gri ve lacivert giysileriyle alanda koşuşturuyor. Telefonlarına bakıyor, kaşlarını çatıyor ve önemli görünmek için ellerinden geleni yapıyorlar.

Bakışlarım koyu kırmızı bir gömleğe takılıyor. Lobide derin bir sohbete dalmış bir adamın geniş sırtını örtüyor. Arlo'nun evinden ayrıldığımdan beri ilk kez, çekiciliğe benzer bir şey hissediyorum - ya da en azından çekiciliğin uzak kuzeni. Adamın ağırlığını bir ayağından diğerine verişini, vücudunun güçle sarılışını izliyorum. Kafasının arkasından bile yakışıklı olduğunu söyleyebilirim. Omuzlarının duruşundan ve herkesin gözlerini ona dikmesinden belli oluyor.

Belki de bu iyiye işaret. Arlo'nun beni tamamen mahvetmediği anlamına geliyor. Hâlâ içindeki o küçük kıvılcımları hissedebiliyor ve dışarıda kalbimin daha hızlı atmasını sağlayan erkekler olduğunu kabul edebiliyorum. Bu bana bir gün kalp kırıklığının kapağını açıp uçup gitmesine izin verebileceğim ve yoluma devam edebileceğim konusunda umut veriyor.

Belki-belki-iyileşme yolundayım. Sadece numara yapmak yerine bunu başarmaya yaklaşıyorum.

Ta ki adam arkasını dönene ve kim olduğunu görene kadar.

Arlo'nun yüzünü görür görmez içindeki tüm umutlar tükeniyor. Gerçekten başka biri olabileceğini düşünmüş müydüm? O olmayan bir adama ilgi duyacağıma gerçekten inanmış mıydım?

Arlo odamın karşısında duruyor, lobiyi sanki kendi kişisel antre odasıymış gibi inceliyor. Konuştuğu adama başını salladı, sonra pırıl pırıl mermer zemin üzerinde adım atmaya başladı.

Bana doğru.

Başımın üç metre yukarısından kendimi ultra ağır çekim bir araba kazası gibi izliyorum ve kafamı çeviremiyorum. Arlo'nun bakışlarımı hissedip tökezlediği anı görüyorum. Tepki olarak donup kalışımı izliyorum, bakışlarının gücü bileklerimi kelepçelemiş gibi.

Sonra hareket eder.

Uzun, güçlü adımlar onu saniyeler içinde odanın diğer ucuna taşıyor. Vücuduma geri dönüyorum ve ayağa fırlıyorum, tam zamanında kendimi sabitlemek için koltuğumun arkasını kavırıyorum.

"Bonnie," diyor.

Bir nefes çekiyorum. O burada, kanlı canlı ve ben unutmuşum.

Onun ne kadar güzel olduğunu ve enerjisinin tenimde nasıl cennet gibi hissettirdiğini unutmuşum. Gözlerinin ne kadar koyu olduğunu ve yüzümde gezinmelerini ne kadar sevdiğimi unutmuşum.

Geçtiğimiz ay boyunca Arlo'ya olan hislerimi bir beton levhanın altına gömmüştüm ve o hiçbir şey olmamış gibi sert gri şeyi delip geçti. Yalpalayarak parmaklarımı sandalyemin arkasına geçirdim ve bu saldırıdan kurtulmaya çalıştım.

"Arlo," diye nefes alıyorum.

Sanki dudaklarımdan dökülen ismi hayatında duyduğu en tatlı şeymiş gibi içinden bir nefes çıkıyor. Ağzını açıp beni izliyor, sonra kapatıp yutkunuyor. Elleriyle pantolonunu bir, iki kez siliyor. Boğazını temizliyor, gözlerini çeneme, sonra köprücük kemiğime indiriyor.

"Nasılsın?" Arlo sonunda homurdanıyor. Gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor ve keşke buluşmasaydı diyorum.

On saniye öncesine kadar iyiydim. Kalbimdeki tek tük sancılara rağmen hayatımın yükselişte olduğunu söyleyebilirdim. Beton bariyerimin sağlam olduğunu ve altında beliren kalp kırıklığı ve korkuya bakmak zorunda kalmayacağımı sanıyordum.

Yanılmışım.

"Ben..." Yutkunma sırası bende.

Keşke şu anda Nikki olsaydım. Bir ya da on tane hızlı cevabı olurdu. Kalçasını çıkarır, kaşlarını çatar ve ona haksızlık eden her erkek cayır cayır yanana kadar ateş püskürürdü.

Ama ben o değilim. Yanan benim -özellikle de Arlo uzanıp elimi tuttuğunda. Parmaklarımı kavırıyor ve hafifçe sıkarak ürpertici bir iç çekiş daha çıkarıyor.

Parmaklarının benimkilere basit bir dokunuşu neredeyse beni tamamen çözüyor. Uzaklaşıyorum, aklımın geçici kalıntılarını kavramaya çalışırken ceketimi düzeltiyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Söylemeyi başardım.

Başını diğer adamla birlikte durduğu asansörlere doğru eğiyor. "Bazı işlere yetişmeye çalışıyorum," diyor. "Sen mi?"

Bakışları fiziksel bir dokunuş gibi geliyor, parmak uçlarının hayaleti gibi yüzümde dolaşıyor. Gözlerinin karanlık derinliklerine bakıyorum ve çözülüyorum. O kadar güzel ki. Onu çok istiyorum. Sahip olduğumuzu sandığım her şey için *acı çekiyorum*.

"Nikita'yı ziyaret ediyorum," diye mırıldanıyorum.

Başını sallıyor ve en zayıf yanım elimi onunkinden çekmemiş olmayı diliyor. Onun kollarına sarılmanın ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyorum ve kalp kırıklığı doruğa çıkmak üzere olan bir dalga gibi yükseliyor.

Ayaklarım yerden kesilmeden birkaç dakika önce omurgamı dikleştirmeyi başardım. "Yapmamalıyız... Avukatlar..."

Arlo sertleşir. Bakışları yana kayar ve ifadesine bir gerginlik girer. "Evet."

Aramızda var olan her şey onarılamayacak kadar bozuldu. Bunu bizi ayıran mesafede, yapmacık cümlelerde ve yarım kalan dokunuşlarda hissediyorum. Gelecekte aramızda bir çocuk paylaşımı olacak, ama eğer olmasaydı, muhtemelen birbirimizi bir daha asla göremeyecektik.

Bana tekrar bakıyor ve sadece bir saniyeliğine ilgisinin tadını çıkarmaya izin veriyorum. Hüzünle gülümsüyor. "Kendine iyi bak, Bonnie."

"Sen de." Fısıltı gibi çıkıyor ve Arlo'nun yüzünü buruşturmasına bakılırsa, yumuşak sözlerim canını yakmış gibi görünüyor.

Bakışlarını benden ayırıyor ve uzaklaşıyor. İçimdeki esneyen boşluk attığı her adımda daha da açılıyor ama peşinden koşacak cesaretim yok.

Yaptıklarından sonra nasıl güveneabilirim? Ona tekrar nasıl güveneabilirim?

Sonunda kendimi yeniden inşa ediyorum. Yeniden başlıyorum ama bunu kabulleniyorum. Ona geri dönemem ve kendimi onun merhametine bırakamam. Yapamam işte.

Ama yine de gidişini izliyorum ve parlak, siyah ayakkabılarının parlak, mermer zemin üzerindeki her adımında kalbimin parçalanmasına izin veriyorum-

Ta ki lobinin girişini görmemi engelleyen saksı bitkilerinden birinin arkasından hırıltılı bir sesle adının söylenmesi üzerine olduğu yerde durup başını kaldırana kadar.

37. BÖLÜM

Galen Deely sadece birkaç hafta önce olduğu gibi kaygan, düzgün konuşan bir hedge fon yöneticisinden farklı bir adam gibi görünüyor. Kirli spor ayakkabılar, yırtık kot pantolon ve kirli bir kapüşonun üzerine yün bir bezelye ceket giyiyor.

Parmağını bana doğru iterken yumrukları sıkılaşıyor. "Sen. Tanrım. Lanet olsun. *Piç kurusu.*"

Duruşumu genişleterek donup kalıyorum. Kendime olan tüm hakimiyetimle, hemen Bonnie'ye dönüp onu arkama sıkıştırmamak için kendimi zor tutuyorum. Bu pislik onu görmediği sürece her şey yoluna girecek. Sadece dikkatini üzerimde tutmalıyım ve-

"Galen?"

Bir an için gözlerimi kapattım. Kahretsin.

Deely'nin bakışları yüzümden uzaklaşıp Bonnie'nin üzerine düşüyor. Dudakları çirkin bir hırıltıya dönüştü.

Bonnie, gerçekten sevdiğim tek kadın. Doğmamış çocuğumun annesi. Asla hak etmeyeceğim kadın.

Ve bu sik kafalı -bu *pislik herif*- ona sanki canını yakmak istiyormuş gibi bakıyor. Görüşümü kırmızı bir sis kaplamaya başlıyor ve onu uzak tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Roma'nın lobisindeyim. Deely ağzıma bir yumruk yemek istese bile kavgaya giremem.

"Seni kaltak," diye tıslıyor ve evet, suratına bir yumruk yemek için adeta yalvarıyor.

Bonnie'yi görmesini engellemek için yana çekiliyorum. "Onunla konuşma. Senin sorunun benimle."

"Öyle mi? Benim sorunum işimi çalan o kaltakla."

"Böyle mi oldu?" Kısık bir sesle soruyorum, etrafımızdaki yarım düzine insanın meraklı bakışlarını üzerime çekiyorum. Onları görmezden geliyorum. "Bana öyle geliyor ki bir yıl önce onun çalışmasını çalan sendin. Sadece şirketinizin bunu fark etmesi biraz zaman aldı."

Deely çenesini sıkıyor, kasları geriliyor. Kavga etmek için can atıyor ve ben bunu memnuniyetle karşılıyorum. Bonnie'ye zarar veren adam bu. Alacağım her türlü cezayı hak ediyor.

Evet, ben de yaptım. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Ama düzeltmeye çalışıyorum. Bu pislik sadece onu daha fazla incitmek istiyor.

Ve bu kabul edilemez.

Deely, "Beni kovdurdu ve sinsice benim pozisyonuma geçmeye çalıştı," diye tükürdü.

Bonnie küçük bir şaşkınlık ciyaklaması çıkarıyor. "Yapmadı," diye cevap veriyorum, sesim karanlık.

"Öyle mi?" Deely alay eder. "Doğru ya. Yani şirket e-postalarına rastgele mi baktılar? Hiçbir neden yokken bir av gezisine mi çıktılar?"

"Bir nedeni vardı," diyorum ona, öfkesini Bonnie'den uzaklaştırıp bana yöneltmek için çaresizce. "Ve o sebep *bendim*."

İşe yarıyor. Deely kaşlarını çatıyor, vahşi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ne?" "Ne?" Bonnie tekrarlıyor, sesinde garip bir tını var.

"Bonnie, bebeğim, geri çekil. Kafe tezgahının arkasına geç, tamam mı?" Gözlerimi Deely'den ayırmıyorum.

Hareket ettiğini duymuyorum, ki bu tam ona göre. İnatçı kadın.

"Sen," diyor Deely, gözleri tehlikeli bir hal alıyor. "Bizi ofisinize çağırdığınızı, Chester'a bizi işe almayacağınızı söylediğinizi ve sonra da beni *kovdurduğunuzu* mu söylüyorsunuz?" Son kelime lobide yankılanıyor.

Artık tam bir izleyici kitlemiz var. Uzaktan, lobinin karşı tarafından bize yaklaşan güvenlik görevlilerinin telsizleriyle konuştuklarını görüyorum.

Ve Bonnie lanet olası bize *doğru* yürüyor. "Bu doğru mu?" diye soruyor usulca, gözleri üzerimde.

"Bonnie," diye bağıryorum. "*Hemen* kafe tezgahının arkasına geç."

"Benden her şeyimi aldınız," diyor Deely. "İkiniz de aldınız." Sonra *hareket eder*.

Bize doğru hamle yaptığında Bonnie'yi hedef alıp almadığından emin değilim ama ona bu şansı vermek istemiyorum. Bir bağırıyla önünü kesiyorum ve omzu şaşırtıcı bir güçle ortama çarpıyor. Bir homurtu çıkardım ve

Ayaklarım yerden kesildi ve bir anda sert zemine düştüm. Kuyruk sokumum acıyla patladı.

Bonnie bir çığlık atarak tökezledi.

Galen'in işi bitmedi. Üzerime doğru yükseliyor ve elini yumruk yapıyor. Son anda başımı eğiyorum ve yumruğu elmacık kemiğimi sıyrıyor. Daha fazla acı.

Uzaktan Bonnie'nin bağırdığını duyuyorum. Yerlerde koşan botlar bana güvenlik görevlilerinin bize doğru koştuğunu söylüyor ama buraya zamanında gelemeyeceklerini biliyorum. Deely tekrar geri dönüyor ve yumruk atmadan önceki bir nefeslik duraksamayı kullanarak bacaklarımı çevirip onunla boğuşuyorum, ta ki etrafımızda dönene ve ben onun üzerinde olana kadar, ellerim yün ceketinin yakalarına kıvrılana kadar.

İşte o zaman Bonnie'nin yere yığıldığını görüyorum, yüzü acıdan iki büklüm olmuş, eli bileğinde.

Kırmızı sis beni ele geçiriyor. Bakışlarımı tekrar altımda yerde yatan toprak parçasına çevirirken dudaklarım hırıltıya dönüşüyor. Ceketini yumruklarımla kavrayıp iki elimle onu yere çarpıyorum.

Homurdanıyor, sonra üç sağlam yumruk atıyor, gözüme, yanağıma ve son olarak dudağıma vuruyor. Kan tükürüyorum, onu tekrar yere çarparken kan sıçırıyor. Ve tekrar. İki güvenlik görevlisi beni çekip çıkardığında çığlık attığımı fark ettim. Diğer ikisi Deely'nin üzerine iniyor ve daha fazla zarar veremeden ellerini tutuyor.

"Ben iyiyim," diye hırlıyorum, beni geri çekmeye çalışan adamları silkeleyerek. "Bırakın beni."

"Efendim-"

"Arlo!" Bonnie ayakta. Topallayarak bana doğru koşuyor, mavi gözleri kocaman. Ellerini yanaklarıma koyuyor ve teninin tenime değmesi o kadar iyi hissettiriyor ki, morarmış tenime dokunduğunda acıyı bile hissetmiyorum. Nefes nefese yüzümü arıyor. "Ne... Az önce ne oldu?"

"İyi misin?" Son güvenlik görevlisini de silkeleyip ellerimi omuzlarına koyuyorum. "Bileğinden çekil. Yaralısın."

"Ben iyiyim-" Onu kucağıma alıp en yakın sandalyeye doğru yürürken ciyaklıyor.

Sözsüz bir bağırış, başka bir güvenlik görevlisi üzerine atlamaya çalışırken yerde kıvranan Deely'ye bakmamıza neden oluyor. Bonnie ile hareket arasında durarak gerildim. Güvenlik görevlileri sonunda onu etkisiz hale getirerek lobiden asansörlerin yanındaki güvenlik ofisine sürüklüyorlar.

Arkamda oturan kadına dönüp dizlerimin üzerine çöküyorum. "Bileğiniz. Onu tutuyordun." Kelimelerle ifade etmek benim için çok zor. Benim

Bonnie'nin ayakkabısını tutarken ellerim titriyor. Rugan topuklu ayakkabı giyiyor ve parlak siyah malzemeyi kavrayıp yırtıyorum. Elim yaralı bileğinin etrafını sarıyor, hafifçe kavırıyor ve bir dokunuşla iyileştirebilmeyi diliyorum.

"Arlo," diyor ve sesinin tonundan bunu bir süredir tekrarladığı anlaşılıyor.

Bonnie'nin gözleriyle buluştuğumda bakışlarımdaki son sis de dağılıyor. Eli çeneme dokunuyor. "Ben iyiyim, Arlo."

"Bileğin," diye homurdandım.

"Tuhaf bir şekilde düştüm. Sorun yok. Yaralanan sensin."

Akılsızca hırlıyorum ve Bonnie'nin diğer eli çenemin üzerinde kayıyor.

Başparmağı dudağımın kenarını dürtüyor ve dudağıma dokunduğunda tıslıyorum.

Kaşlarını çattı. "Pansuman yaptırman gerek, Arlo. Bileğim iyi.

Galen hamle yaptığında tökezledim ve onu sarstım. Söz veriyorum."

Sonunda ona inandım ve bir nefes verdim. "Tamam."

"Ne oldu," diyor bir kadın sesi tuvaletlere giden koridordan, "ne kaçırdım ben?"

BÖLÜM 38

O Biraz utanarak Arlo'nun kollarından kurtuldum ve sandalyemde dönerek Nikita'yla yüzleştım. Gözleri neşe dolu bir şekilde bana doğru geliyor, Galen'in lobide sürüklenişine bakıyor, sonra da Arlo'nun yarılmış dudağı ve hızla büyüyen morluğu. Ayağı kalkmaya çalışıyorum ama Arlo ellerini kalçalarıma koyuyor ve beni yerimde tutuyor.

"Merhaba Nikki," diyorum aptalca.

Alanı bir kez daha tararken tamamen şaşkın görünüyor. Gözleri Arlo'ya takılıyor. "Senin burada ne *işin* var?" Galen bir kapının ardında kaybolmadan önce onu işaret ediyor. "*Onun* burada ne işi var?"

"Bir toplantım vardı," diye açıklıyor Arlo, sesi hırçın.

Bir kadın elinde bir torba buzla koşuyor ve Galen'in yumrukladığı yüzünün yan tarafına bastırıyor. Kalbim yavaşça düzenli bir tempoya dönüyor ve bir elimi alnıma koyuyorum.

Şüphelenerek Arlo'ya kaşlarımı çatıyorum. "Doğruyu mu söylüyordu? Bay Holt Galen'in ve benim e-postalarımı senin yüzünden mi araştırdı?"

Arlo bana kaşlarını çatıyor, sonra bakışlarını ayırıp Galen'in arkasında kaybolduğı kapıya bakıyor. "İtibarının zedelenmesini hak etmedin Bonnie."

Göğsümde sıcaklık tomurcukları. Bunu benim için mi yaptı?

Ama bu yeterli değil. Bir iyilik, bana davranış şeklini, arkasına bile bakmadan beni kapı dışarı edişini telafı edemez. Ona güvenemem. Asla güvenemem.

"Yine de bu ikinizin de neden *burada* olduğunuzu açıklamıyor." Nikita kollarını kavuşturuyor, bakışları daralıyor.

"Bir arkadaşım la iş yapamaz mıyım?" Arlo bir kolunu asansörlere doğru uzatırken neredeyse huysuz bir sesle sorar.

Sanki bir işaretmiş gibi kapılar açılıyor ve Arlo'nun arkadaşı Rome koşarak dışarı çıkıyor. Lobiyi koşarak geçiyor ve Nikita garip bir şekilde yanımda hareketsiz duruyor.

Rome, Arlo'nun önünde durdu ve kısa bir of çekti. "Seni beş dakika yalnız bırakamam, Noble. Ne oluyor lan?"

"Bonnie'ye saldıracaktı," diye homurdanıyor Arlo, gözleri parlayarak.

Roma ellerini havaya kaldırır, sonra bakışları Nikita'nın üzerinde toplanır. Koyu renk bir kaşını kaldırıyor. "Peki sen neden işte değilsin?"

Ona şeytani bir gülümseme verir. "Özür dilerim, Majesteleri. Ofisteki kahveci kadının hizmetlerine ihtiyacınız olduğunu bilseydim, öğle yemeği molamı almazdım." Daha da vurgulamak için reverans yapıyor.

Başımı ondan Roma'ya çeviriyorum. Bunca zamandır hor gördüğü patronu *o mıydı?*

Başım o kadar hızlı dönüyor ki oturduğuma seviniyorum. Arlo tepkimi fark etmiş olmalı. Önümde diz çöküp buz torbasını yere bırakırken eli kalçalarımın uyluklarına doğru kayıyor. Diğer eli de diğer kalçamı kavırıyor. "Ne oldu?" diye soruyor. "İyi misin? Ambulansa ihtiyacın var mı?"

"Ne? Hayır." Gözlerimi kapatıyorum. Elleri bacaklarımda çok iyi hissediyorum, hatırladığım kadar sıcak, geniş ve büyü. "Sadece çok fazla, hepsi bu."

"Doktor çağıracağım."

"Arlo, dur. Tabii kendin için bir doktor çağırıyorsan, ki bu iyi bir fikir gibi görünüyor."

Dinlemiyor. Telefonunu çoktan çıkarmış ama arbede sırasında hasar görmüş olmalı çünkü ekran kırık camlardan oluşan bir yıldız patlamasından ibaret. Yumruğuyla sıkıp küfrediyor.

Şaşkınlık içindeyim. Bir yanım Arlo'ya sarılıp iyi olduğundan emin olmak istiyor. Eski işimi geri istemesem bile itibarımı düzeltmeye çalıştığı için ona teşekkür etmek istiyorum. Diğer yarım ise bir topun içine kıvrılıp geçen ay nasıl yaşadıysam öyle yaşamaya devam etmek istiyor; uyuşmuş, kafası net ve yalnız.

"Unutmadan," diyor Rome, bize doğru tepinerek, "Delmar hesabının son faturasını bu gece size gönderiyorum. Saksıdaki bitkiye verilen zararı da ekliyorum." Galen Arlo'ya saldırdığında devrilen bitkiyi işaret ediyor.

Sonra sözleri kafama dank etti.

"Delmar hesabı mı?" Doğrulup soruyorum. Arlo'nun elleri kalçalarımda sıkışıyor. "Bonnie..." "Um." Rome dudaklarını sıkıca kapatır. "Yani..."

"Bana dokunmayı kes." Ellerini çekiyorum ve Arlo kollarını iki yanına bırakıyor. "Neden bahsediyor bu?"

"Benim işe dönmem gerekiyor." Roma garip bir gülümsemeyle geri çekiliyor, sonra gözlerini Nikita'ya diyor. "Senin de öyle."

Nikita kaşlarını çatı. "Sen benim patronum değilsin."

"Tam anlamıyla öyleyim ama."

Gözlerini deviriyor ve bana doğru yürüyüp elini omzuma koyuyor. "Sen iyi misin? Onu göndermemi ister misin?" Hâlâ sandalyemin önünde diz çökmüş olan Arlo'ya bakıyor.

Arlo önce Roma'ya, sonra Nikita'ya kaşlarını çatıyor ve sonunda benim bakışlarımla buluşuyor. "Delmar hesabı nedir?" Soruyorum, sesim buz gibi.

Arlo iç geçiriyor, sonra ayağa kalkıyor. Üzerimde yükselmesinden nefret ediyorum, bu yüzden ben de ayağa kalkıyorum ve büyük bir adım geri çekiliyorum. Aptal ayak bileğim sızlıyor ve Arlo'nun gözlerinin etrafındaki gerginliğe ve bakışlarının eklem yerine kayışına bakılırsa, fark ediyor. Bir süre beni izliyor, sonra başını sallıyor. "Bunu öğrenmemen gerekiyordu."

"Sen neden bahsediyorsun?" Eğer

bana yine yalan söylediye.

Arlo ellerini kaldırıana kadar nefesler kısa ve keskin gelir.

Arlo bir süre durakladıktan sonra, "Roma'yı benim için bir reklam kampanyası hazırlaması için tuttum," diyor. Bakışlarıma karşılık vermiyor. Yerde, aramızdaki bir noktaya bakıyor, sonra elini saçlarında gezdiriyor. "Kız kardeşinin çocuk bakım ajansı için."

Korku damarlarımı donduruyor. "Affedersiniz?" Eğer bu adam kız kardeşimin işine karşı nefret kampanyası başlattıysa, onunla bir daha *asla* konuşmayacağım.

Arlo başını kaldırıyor ve bakışlarımı karşılıyor. "Hayır, Bonnie, o..." Kollarını iki yana açtı. "Sadece yardım etmek istedim. Personel sıkıntısı çektiğini biliyordum ve aramızda olanlarla ilgili fısıltılar vardı... Roma'nın internette viral bir kampanya yaparak ona personel bulmasını sağlayabileceğimi düşündüm. Hepsi bu kadar."

Şaşkınlık buz gibi öfkemin kenarlarını ısıtıyor. Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ha?" Nikita'ya bakıyorum, o da sadece omuz silkiyor. Sonra Linda'nın aldığı başvuruları ve iyi personel bulduğu için ne kadar rahatladığını düşünüyorum. Doğruluyorum. "Kız kardeşimin ajansının reklamını mı yaptın? Ona yardım etmek için mi?"

Arlo ne diyeceğini bilemiyormuş gibi kollarını iki yana açtı. "Sana karşı her şeyi ben yanlış yaptım Bonnie. Ben sadece elimden geldiğince bazılarını düzeltmeye çalışıyordum. Biliyorum... Biliyorum yeterli değil."

Gözlerimi hızla kırıştırarak, bana gelen bilgiyi nasıl değerlendireceğimi bilemiyorum. Arlo kız kardeşime yardım etmek için elinden geleni yaptı ve ikimiz de bunu öğrenmeyecek miydık? Chester Holt'la benim hakkımda konuşmuş ve bana cömert bir iş teklifi getirmişti, hem de hiç övgü almak istemeden?

Bir bağırış dikkatimi Galen'a çekiyor, şimdi güvenlik ofisinin kapısının arkasında. Dışarıda bir polis arabası var. Göz kırıyorum, zihnim dönüyor.

"Sen..." Arlo'ya bakakaldım.

Kollarına koşmak isteyen yanımda biraz daha güçleniyor. Belki... belki ona tekrar güvenebilirim? Eğer kendi işimde yeniden başlamaktan mutluysam, belki özel hayatımda da yeniden başlayabilirim?

Sonra telefonum çaldı.

Güçsüzce çantamdan çıkardım ve cevaplamak için kaydıldım. Dani'nin avukatı, benim avukatım.

"Bonnie?" Telefondaki kadın kulağıma söylüyor. "Evet?"

"Noble'ın hukuk ekibinden az önce haber aldık. Çocuğun adına bir vakıf kurmuş ve nafaka ve velayetle ilgili tüm taleplerimizi karşılamaya hazır." Nefesini dışarı üflüyor. "Buna neredeyse inanamıyorum. Her konuda geri adım attılar."

Telefonu yanıma bırakıyorum ve Arlo'ya bakıyorum. Derin, karanlık gözlerle bana bakıyor ve o anda onun gerçek yüzünü gördüğümü fark ediyorum.

Benim için suratıma yumruk atacak adam. Karşılığında teşekkür beklemeden hayatımı kolaylaştırmak için elinden geleni yapacak adam. Benim ve çocuğum için en iyi olanı yapacak adam, bu süreçte kendine zarar verse bile.

Önümde çırılçıplak, yarılmış bir dudak ve yakında moraracak bir gözle duruyor ve onunla savaşmaktan bıktığımı fark ediyorum. Telefonum ve çantam yere düşüyor ve ben aramızdaki mesafeyi kapatmak için koşmaya başlıyorum. Beni yakalıyor, güçlü kollarını etrafıma sarıyor, beni o geniş, güçlü, karşı konulmaz göğsüne sıkıştırıyor.

Gerçek olduğuma inanamıyormuş gibi tekrar tekrar adımı söylerken boynuna sarılıp omuzlarına yapışarak hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum. Kendimi geri çekerek ellerimi yüzünün iki yanına koyuyorum, yaralarından kaçınmaya dikkat ediyorum.

"Çok özür dilerim Bonnie. Bir aptal gibi davrandım. Sen gider gitmez, başka bir kadının yaptığı şey için seni suçladığımı fark ettim." Sesi çatlıyor. "Seni hak etmediğin bir şey için cezalandırdım. Geri kalanını

Özrümü kabul etsen de etmesen de hayatım boyunca bunu telafî edeceğim. Söz veriyorum."

"Kes şunu," diyorum, başparmağımın dudaklarında gezinmesine izin vererek. O da öpüyor. "Kes şunu, Arlo. Seni affediyorum. Seni seviyorum. Sensiz yaşayamam."

Vücudundan bir ürperti geçiyor ve beni tutuşu sıkılaşıyor. Gözleri cam gibi, söylediklerimin doğruluğundan emin olmak istercesine bakışlarımı karşılıyor.

"Seni hayatın kendisinden daha çok seviyorum," diyor bana. "Seni o kadar çok seviyorum ki, inşa ettiğim her şeyi sana parça parça verebileceğim anlamına geliyorsa parçalamaya hazırım. Asla seni inciten kişi olmak istemiyorum. Yeniden başlamak zorunda kalmanın sebebi asla ben olmak istemiyorum Bonnie. Asla, asla."

Dudaklarım eğildi. "Gerçekten mi? Çünkü son bir kez daha baştan başlamak istiyorum..." Dudaklarının yaralanmamış köşesine bir öpücük konduruyorum. "Seninle."

Sonsöz

I Temkinli bir kadın olsaydım, Dani ile yaşamaya devam eder ve Arlo ile ağırdan alırdım. Çıkardık, birbirimizi gerçekten tanırdık ve bebek gelmeden önce ilişkimizi temelden yeniden inşa etmeye çalışırdık.

Ne yazık ki, tamamen umursamazım ve sırlısklam aşığım. Hareket ediyorum Ertesi gün Arlo'nun yanına döndüm. Şaşırtıcı ve sevindirici bir şekilde gömme dolabının yarısını benim için boşalttı, ben de hemen ikinci kattaki ana süite taşındım. Arlo bir daha ayrı yattığımızı duymayı reddediyor.

Eşyalarımı yerleştirirken, Arlo'nun komodininde bir heykelcik gözüme çarpıyor. "Nedir bu?" diye sordum.

Arlo oflayıp pufluyor ve Bay Freeze'i kaldırıp kötü adamın silahını bana doğrultuyor. "Bu, yanımda tuttuğum bir hatırlatma."

"Neyi hatırlatıyor?" Gülümseyerek bir kolumu beline doluyorum.

"Donup kalmak benim için ne kadar kolay," diyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Geçmişte sıkışıp kalmıştım Bonnie. Kalbim bir buz kütesiydi. Ta ki sen gelip onu çözene kadar."

Gülümsüyorum ve öpmek için başımı çeviriyorum.

Bavullarımı açmak planlanandan çok daha uzun sürüyor; bir ya da üç saat boyunca yatay kalmamızı gerektiren daha acil konularla dikkatimiz dağılıyor.

Bundan sonra Arlo ayak bileğime buz koymakta ve bir fizyoterapistten randevu almakta ısrar ediyor. Her ne kadar onun morarmış gözü aramızdaki en kötü yaralanma olsa da, ilgilenilmek iyi hissettiriyor.

WILL anaokulundan eve döndüğünde beni görünce mutlu bir çığlık atıyor, sonra da hızla bacaklarıma doğru geliyor. Onu yakalayıp havaya fırlatmaya çalışıyorum ama çok ağır. Yere bir yığın halinde düşüyoruz.

Arlo koşarak yanıma geliyor, bebek hakkında gıdıklıyor, ben de onu hemen yanımda yere yatırıyorum. Will babasının karnına zıplayarak alçak sesle bir *oof* ve bir inilti çıkardı.

İçimi bir mutluluk dalgası kaplıyor. Will ve Arlo'nun yanındaki halıya uzanırken, parmaklarımı Arlo'nunkilerin arasından geçiriyor ve yukarıdaki ısıtılı aydınlatma armatürüne bakıyorum. Kalp kırıklığımı kilit altında tutmak, acımı gün ışığına çıkarmamak çok kolay olurdu.

Ama Will heyecanla konuşurken, içimdeki acının bir kısmının hafiflemesine, bizi çevreleyen sevgiyle iyileşmesine izin veriyorum.

Daha önümüzde uzun bir yol var ama Arlo parmak eklemlerime bir öpücük kondururken, ellerimiz iç içe geçmişken, burada onunla birlikte olarak doğru kararı verdiğimi biliyorum.

GALEN TUTUKLANDI ve sonra serbest bırakıldı, ancak yaptıklarıyla ilgili haberler şehirde yayılmadan önce değil. Arlo'nun ne kadar kötü basın oluştuğuna dahil olup olmadığından emin değilim ama içimdeki kindar kısımlar eski erkek arkadaşımın cezasını çekmesine seviniyor. İtibarımı yok etmeye çalışmasından bir yıl sonra, kendi itibarı onu kuyruğunu kısırmaya ve daha yeşil çayırlar için şehri terk etmeye zorluyor. Umarım benden ve benimkilerden çok ama çok uzaklara.

İŞİM altı ay sonra yumuşak bir lansman yaptı. Sekiz aylık hamile olduğum ve büyük bir lansman yapmak ve milyonlarca müşteri almak için zamanım ya da enerjim olmayacağını bildiğim için işleri sessiz tutmaya karar verdim. Sadece bir şeyler yapmak, adımı duyurmak ve hizmetlerimle ilgilenen birileri olup olmadığını görmek istiyorum. Yepyeni web sitemde gezinirken, ikinci kattaki oturma odasındaki kanepeye uzanıyorum ve dudaklarımın bir gülümsemeye dönüşmesine izin veriyorum.

"Çok güzel görünüyor," diye övünüyorum.

"Biliyorum." Arlo ayaklarımı ovuyor, ben memnuniyetle inlerken başparmağını kemerlerime sokuyor. "Harikaydın Bonnie. Hiç müşteri talebi geldi mi?"

"İki saat önce denize açıldım," diyorum kaşlarımı çatarak. "Yani hayır."

Sonra telefonum çaldı. Nefesim kesildi, e-postayı açtım. "Bekle! Bekle, bekle, bekle! Beth'in sanatçı arkadaşlarından biri ilgileniyor! Bana yardım et!"

Kollarımı kaldırıyorum ve Arlo beni ayağa kaldırıyor. Sonra küçük bir dans yapıyorum ve Arlo gülüp beni dudaklarımdan öpüyor, eli devasa yumruğumun üzerinde geziniyor. Göğsüne eskisi kadar mükemmel bir şekilde oturmasam da kolları hâlâ etrafımda cennet gibi hissettiriyor.

Arlo tişörtümü kaldırarak karnımdaki çatlakları öpüyor ve bebeğimize mırıldanıyor. "Annen harika biri," diyor.

Parmaklarımı saçlarına geçirerek gülüyorum. "Öyle," diye onaylıyorum. "Süper harika."

Geçtiğimiz altı ay içinde Arlo ve ben geçmişimizle ilgili her şeyi itiraf ettik. Bana eski karısının manipülasyonlarını anlattığında, son öfkem de azaldı ve affedebildim. Arlo'nun bir terapist bulması ve önceki ilişkisinin acısı üzerinde çalışmaya başlaması yardımcı oldu. Bu sihirli bir iksir değil, ama çabaladığını ve işleri yoluna koymak için gerçekten bir şansımız olduğunu gösteren bir başka kanıt. Beni ne kadar incittiğini anladığını ve bunu düzeltmek için her şeyi yaptığını unutmama izin vermedi.

Tek yapabildiğim ona güvenmek ve geçen her günle birlikte bu bağ daha da güçleniyor. Arlo ve Will ile birlikteyken sevildiğimi, değer verildiğimi ve güvende olduğumu hissediyorum. Şimdi geriye kalan tek şey yeni bebeğimizi dünyaya getirmek ve ailemiz tamamlanmış olacak.

BEBEK KIZIMIZ, yirmi yedi saatlik yorucu bir doğumun ardından, doğum tarihinden bir gün önce dünyaya geldi. Hatırası bir sis bulutu. Acı hayal bile edilemezdi. Tartışılması gerekmeyen yerlerime dikiş atıldı. Kaç kez altıma işediğimden bahsetmek bile istemiyorum. Doğum büyüleyici bir *şey değil* ama her şeye değdi.

Şimdi, doğumdan üç hafta sonra, bebek odasında oturup Will ve Arlo beni izlerken kızımı besliyorum. Burası Will'in çok heyecanlandığı odasının tam karşısındaki oda. O küçük çocuğun kardeşine duyduğu sevgi gözlerimi yaşartıyor.

Hâlâ tren çarpmış duygusal bir enkaz gibi hissediyorum. Sonra Arlo yanımdaki koltuğa oturuyor ve kolunu omuzlarıma doluyor. Dokunuşu kalbimde bir şeyleri yatıştırıyor ve kendimi Becca'nın inanılmaz yumuşak yanağında bir parmağımı gezdirirken buluyorum.

"Çok güzel, tıpkı annesi gibi," diyor Arlo usulca, yüzünü yorgunluk kaplarken gözlerinden mutluluk akıyor.

"O küçük bir süt canavarı, aynen öyle," diye mırıldanıyorum.

Uzaktan asansörün sesini duyuyorum. Bir an sonra Beth beliriyor ve Will heyecanla ayağa fırlıyor. Arlo'nun kız kardeşi çok yardımcı oldu ve Linda'nın onun arkasında belirdiğini görünce şaşırmadım. Becca'nın iki teyzesi de onu çok şımartacak.

Kızım beslenmeyi bitirdiğinde gazını çıkarabilmek için onu kaydırıyorum, küçük bedeni omzuma doğru kıvranıyor.

Arlo ona doğru uzandı. "Bırak yardım edeyim."

Minnettarlıkla, iğrenç derecede pahalı olduğuna şüphe olmayan ısmarlama gömleğini bebek kusmuğundan korumak için omzuna bir bez koyuyorum, sonra geniş avucuyla sırtını sıvazlarken kızımın kollarına yerleşmesini izliyorum.

Kız kardeşim ve Beth, Will'le sohbet edip Becca'ya yaltaklanıyorlar ve Arlo battaniyeyi bedenime sarana ve odanın boş olduğunu fark edene kadar uykuya daldığımı fark etmiyorum. Uzaktan gelen sesler bana misafirlerimizin ve çocukların oturma odasına taşındığını söylüyor.

Kalkmaya başlıyorum ama Arlo beni nazikçe aşağı itiyor. "Uyu Bonnie. Bütün gece ayaktaydın."

Tüm mücadele beni terk ediyor ve göz kapaklarım çoktan kapanıyor. Arlo ayaklarımın dibine yerleşiyor ve bacaklarımı kucağına çekiyor. Elinin baldırlarımda aşağı yukarı yaptığı rahatlatıcı hareketler beni uyutuyor.

Uyandığımda yalnızdım. Gözlerimi ovuşturarak doğrulup yönümü bulmaya çalışıyorum, sonra yemek kokusunu takip ederek mutfığa gidiyorum. Will, Beth ve Linda'ya son doğum günü partisinden hikâyeler anlatırken Arlo da ocağın başındaydı. Bir ay sonra birinci sınıfa başlayacağı için heyecanlı.

Linda kızımı tutuyor ama ben ona uzanır uzanmaz bebeği kollarıma bırakıyor. Becca mutlu bir şekilde kıpırdanıyor ve ben de onun yumuşak, tüylü saçlarına bir öpücük konduruyorum. Köşedeki koltuğa oturuyorum, etrafım rahat bir sohbet, kahkaha ve sevgiyle çevrili.

Güzel bir gün. Gerçekten önemli olan her şeyle dolu mükemmel bir gün. Kız kardeşlerimiz gittiğinde ve çocuklar yattığında, kollarımı Arlo'ya doluyorum ve mutlu bir iç çekiyorum. Beni oturma odasına götürüyor ve Central Park'a ve şehrin uçsuz bucaksızlığına bakarken beni göğsüne yaslıyor.

"Bonnie," diyor, sesi içimde gürleyerek.

"Hmm?" Sessiz evimizde, Arlo'nun kollarında sıcacık, hoş bir uyku halindeyim.

"Benimle evlenir misin?"

Gözlerimi kırpıştırarak sevdiğim adama bakıyorum. Kalbim güm güm atmaya başladı. "Ne?" Ön cebinden bir yüzük kutusu çıkarıyor, diğer kolunu belime doluyor. Başparmağıyla kutunun üst kısmını çevirerek açıyor ve ortaya ışıltılı bir elmas yüzük çıkıyor. Oval şekilli büyük bir pırlanta, ovalin etrafında ve bandın kenarlarında bir sürü küçük pırlantayla çevrili. Dudakları şakağıma değiyor. "Nikki seçmeme yardımcı oldu."

Sesim kesiliyor. Gözlerim sulanırken içimden mutluluk akıyor. Yutkunuyorum ve sonunda "Ne diyeceğimi bilmiyorum" diye ciyaklamayı başarıyorum.

"Evet de Bonnie." diye cevap verdiğinde Arlo'nun gözlerinde bir kahkaha beliriyor. Dudaklarım nihayet şaşkınlığımın altında gizlenen gülümsemeye dönüşüyor.

Nefes nefese bir kahkaha atıyorum ve Arlo'nun kollarında sallanıyorum. "Evet," diye fısıldıyorum.

Yüzüğü parmağıma geçiriyor, sonra yanaklarımı avuçluyor ve sanki şimdiden bir bebek daha yapmak istiyormuş gibi beni öpüyor. Dudaklarına karşı gülüyorum ve burnuna sokuluyorum. "Seks yapmak için çok erken, Arlo. Umarım bunu unutmazsın."

"Müstakbel karımı öpemeyecek miyim?" diye homurdanarak alt dudağımı ısırıyor.

"Madem öyle diyorsunuz, sanırım buna izin vereceğim."

Arlo beni kollarıyla sarıyor ve tekrar öpüyor, tekrar ve tekrar. Sonra yakındaki bir raftan kumandayı alıyor ve bir düğmeye basıyor. Hoparlörlerden salsa müziği çılmaya başlıyor ve Arlo beni kollarının arasına alıyor.

Ona hiç öğretmediğim salsa adımlarını bana öğretiyor ve ben de keyifle gülüyorum. "Öğreniyor musun?"

"Eğer karım salsa dansı yapacaksa, bunu onunla birlikte yapacak kişinin ben olmam gerektiğine karar verdim."

Sırıyorum, beni döndürmesine izin veriyorum. Şarkının geri kalanında dans ediyoruz, sonra bir tane daha. Arlo iyi hareket ediyor - kesinlikle ders alıyor. Bu düşünce beni ayak parmaklarıma kadar ısıtıyor, özellikle de aylar önce terli bir kulüpte etrafı diğer dansçılarla çevriliyken attığı ilk garip dans adımlarını hatırladığımda.

Nefes nefese kaldığımda ve güldüğümde, Arlo beni kollarıyla sarıyor ve dudaklarımdan öpüyor.

Mutlu bir iç geçirdim. "Artık her fırsatta benimle dans etmeni isteyeceğimi biliyorsun, değil mi? Umarım kendini neyin içine soktuğunu biliyorsundur."

Arlo beni tekrar öpüyor, gözleri parlıyor. "Seni seviyorum Bonnie. Seni yanımda tutmak için yapmam gereken buysa, seni her gece dansa götüreceğim. Sana kendi özel salsa kulübünü kuracağım. Seni uçururum-"

"Tamam, tamam, anladım." Ellerimi Arlo'nun boynuna dolayarak gülüyorum. "Beni seviyorsun. Sheesh."

Sırıttıyor. "Sadece anladığından emin olmak istedim."

Kalbim yapış yapış oldu. Dudakları dudaklarımın üzerinde gezinene kadar onu aşağı çekiyorum. "Benim de seni çok sevdiğimi bildiğin sürece."

Onun yakıcı öpücüğü benim için yeterli bir cevap.

Bonnie arkadaşlarından çok özel bir düğün hediyesi alır. Ne olduğunu öğrenmek ister misiniz?

[Özel bonus bölümünüzü almak için buraya dokunun!](http://www.lilianmonroe.com/subscribe)
(<http://www.lilianmonroe.com/subscribe>)

Kötü Prens

ÖZEL ÖNİZLEME

YA SINDIRELLA BALOYA GİTTİYSE... VE HAMİLE KALDIYSA?

BÖLÜM 1

T ev arkadaşımın yatak yaylarının ritmik gıcirtısı, ilk iniltisinin sesi duvardan süzülürken daha da yükseliyor. Kulak tıkaçlarımı daha derine sokuyorum, gürültüyü engellemeye yardımcı olacaklarını umuyorum - her ne kadar yapmayacaklarını zaten biliyorum. Dahlia'nın yatak başlığı ortak duvarımıza vuruyor. Yavaşça başlıyor, yatak odalarımız arasındaki ince ayrımı zar zor sıyrıyor.

Ve sonra daha yüksek sesle, daha yüksek sesle ve daha yüksek sesle.

... ta ki duvar gerçekten *sallanana* kadar.

Bir inilti daha duyuluyor ve bir adam zar zor duyulabilen bir şeyler söylüyor. Pis bir şey olduğunu varsayıyorum. Dahlia, en iyi ve en tuhaf arkadaşım, pis şeyleri sever.

Bunu neden biliyorum?

Çünkü bu yıkık dökük, fare istilasına uğramış evimizde her şeyi duyuyorum.

Her şeyi.

İnleyerek yan dönüyorum ve yastığımı başımın üzerine koyarak sesi bastırmaya çalışıyorum. Telefonumdan saati kontrol ediyorum. Saat gece yarısını çoktan geçmişti ve mürettebat antrenmanı için dört saat içinde kalkmam gerekiyordu. Dört saatten az bir uykuyla hayatımın en büyük yarışına hazırlanırken suya çıkacak, küçük kalbimle kürek çekeceğim.

Pazar günü her zamanki gibi izin günümdü -daha doğrusu öyleydi- ve Pazartesi antrenmanları dinlenme gününden sonra herkesin bildiği gibi zordur. Koç Bernard geç kalmaya, uykusuzluğa ya da mazeretlere *ev arkadaşımın seks manyağı* olması gibi tolerans göstermiyor.

Duvara vurmalar devam ediyor ve tansiyonum yükseliyor. Duvara her vuruş sinirlerimi daha da geriyor.

Bang. Bang. Bang.

Bang. Bang. İnle.

Bang. Bang. Bang.

Bang. Bang. İnle.

Dahlia da Farcliff Üniversitesi'ne gidiyor ama atletik olmaktan çok uzak - yani kelimenin geleneksel anlamıyla değil. Kendi yatağının rahatlığında kendi atletizm departmanını yönetiyor.

Hayır, Dahlia'nın sabah saat dörtte uyanmasına ya da haftada altı gün, günde iki kez antrenman yapmasına gerek yok. Bursunu korumak için protein alımını gramına kadar yönetmesi ya da performansının her gün mükemmel olduğundan emin olması gerekmiyor.

Benim aksime, Dahlia haftanın her gecesi güneş doğana kadar çılgınca seks yapabilir.

... ve öyle de yapıyor.

Sesi birkaç oktav yükselip bir çığlık nihayet bölmeyi deldiğinde, artık canıma tak etti. Hayal kırıklığım taşıyor ve yatağın üzerinde dizlerimin üzerine çöküp yumruğumu kağıt inceliğindeki duvara öyle bir vuruyorum ki parmak eklemlerim morarıyor.

"Hadi, seni aptal! Gelmesini sağla artık!" Gıcırtilar kesiliyor. İnlemeler durur.

Sessizlik.

Sonra ağırlıkları yer değiştirirken yatak bir kez daha gıcırıyor ve duvardan kahkaha sesleri geliyor. Kendi yatağıma yığılıyorum, ellerimi yüzüme sürerken nefes veriyorum.

Dahlia tanıdığım en dost canlısı insan olmasaydı -ve bu kemirgenlerle dolu seks yuvasından başka bir yerde yaşamayı karşılayabilseydim- kesinlikle taşınırdım.

Ne yazık ki, burada sıkışıp kaldım.

Neyse ki yere taşıyorlar. Döşeme tahtaları yatak kadar gürültülü değil.

BÜLBÜL GÖZLÜ VE HUYSUZ, bir şekilde antrenmana zamanında yetişiyorum. Soyunma odasında termal, teni saran egzersiz taytını giyiyorum. Spor sütyenimin o kadar çok askısı ve destek mekanizması var ki sanki NASA tarafından uzaya yapılacak bir yolculuk için tasarlanmış gibi görünüyor.

Sütyenimi takıyorum ve ayarlıyorum, kızları güzel ve güvenli bir şekilde kilitliyorum. Antrenman üstümü giyip çantamı çantama koymak için eğildiğimde

Dolap, havanın serinliğini belimde hissediyorum. Giysiler uzun boylu, atletik vücuduma asla tam oturmuyor ama artık buna alıştım.

Çocukken boyumdan nefret ederdim. Ergenlik çağındayken, tüm erkeklerin minyon, narin küçük zayıflara bayıldığını görürdüm ve kıyaslandığımda kendimi bir dev gibi hissedirdim. Sonra kocaman memelerim oldu ve onlardan da nefret ettim, çünkü tüm erkekler memelerime bayılıyordu ve onlara bağlı bir insan olduğunu unutuyorlardı.

Her zaman çoğu erkekten daha uzun, daha geniş ve daha güçlü oldum. Dürüst olmam gerekirse, boyum aşk hayatım için pek de iyi değil - itiraf etmek istediğimden daha sık arkadaş zone yaşıyorum.

Ama boyum kürek çekebileceğim anlamına geliyor. Kürek çekerken göğüslerim bağlanabilir ve yolumdan çekilebilir. Kürek bursum sayesinde Farcliff Üniversitesi'ne gidebileceğim.

-Ve bu fırsatı hiçbir şeye değişmezdim. Mezun olmama bir yıldan biraz fazla zaman kala, dürüstçe söyleyebilirim ki kürek çekmek benim boktan, çıkmaz Grimdale hayatından çıkış biletim oldu.

Bir sürü erkek arkadaşın küçük ördek yavrularının geçit töreni gibi beni takip etmesini ister miydim? Elbette, neden olmasın? Ama onları elde etmek için kürek çekmeyi bırakacak mıyım?

Tabii ki hayır.

Birisi soyunma odasının kapısını açıyor ve soğuk hava odayı kırbaçlıyor. Titriyorum ama suya çıkıp kürek çekmeye başlar başlamaz ısınacağımı biliyorum.

Sonra genizden gelen, gösterişli bir ses kulaklarımı deliyor. Dudaklarım aşağıya doğru dönüyor.

"Davetiye aldın mı?" Olivia Brundle'ın falsetto sesi midemi bulandırıyor. Sabahın bu erken saatinde onunla uğraşmak zorunda kalmayacağımı umuyordum, en azından suya girene kadar.

Olivia'nın klonu Marielle Davenport, "Dün gece aldım," diye yanıtlıyor. "Ne giyeceksin?"

"Charlie bacaklarımı gösteren bir şey giymemden hoşlanıyor," diyor Olivia. Uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden savurarak köşeden görünür hale geliyor. "O yüzden muhtemelen kısa bir şey giyeceğim ya da en azından kalça hizasında yırtmaçlı bir şey." Tırnaklarını kontrol ederek titriyor.

Charlie.

Sabahın dördünde bile Olivia, Farcliff'in veliaht prensinin adını anıyor. Sanki nişanlanmışlar gibi ondan bahsediyor.

Dahlia bana Olivia'nın onunla sadece bir kez, dört yıl önce bir devlet etkinliğinde tanıştığını söylemiş olsa da. Olivia'nın babası güney komşumuz Brundle'in başbakanı, bu yüzden sadece son derece sinir bozucu olmakla kalmıyor, aynı zamanda doğduğu günden beri ona önemli olduğu söyleniyor.

Harika.

Ayakkabı bağcıklarını gevşekçe bağlıyorum, tekne suya iner inmez onları çıkaracağımı biliyorum. Ayağa kalkıyorum ve Olivia yoluma çıkıyor.

"Prens'in Balosu için davetiyeni aldın mı, Elle?" Mükemmel bakımlı kaşını kaldırıyor ve manikürlü parmağıyla yüzünün yan tarafına dokunuyor.

Cevap vermeyeceğim.

"Bu bir hayır mı?" Olivia bana dönmeden önce sırtarak Marielle'e baktı. "Doğru ya, sen sadece hayır işi için buradasın." Gülüyor ve Marielle de onu takip ediyor.

Olivia'nın etrafından dolaşmaya çalışıyorum ama o da benimle birlikte hareket ediyor. Yolumu kapatırken pahalı parfümü bana doğru yayılıyor. Beline kadar inen mükemmel, kumsal dalgaları şeklinde kıvrılmış uzun saçlarına kadar sinir bozucu.

Cidden, sabahın bu erken saatinde kimin saçını kıvırmaya vakti var ki? Saçlarımda tarak gezdirmeyi ancak başarabiliyorum ve saçlarım o kadar kısa ki neredeyse hiç karışmıyor.

Ben yana doğru bir adım daha atarken, Olivia beni durdurmak için hareketlerimi tekrar yansıtıyor.

"Ne, dilini kedi mi yuttu?"

"Sadece pratik yapmak istiyorum Olivia. O aptal partiye davet edilmediğimi zaten biliyorsun."

Marielle homurdanıyor. Kumsal sarısı dalgaları çoktan yüksek bir at kuyruğuyla arkaya bağlanmıştı. Bana attığı bakış Olivia'nınki kadar alaycı. "Aptal parti mi? Elle, bu 'aptal bir parti' değil. Burası Prens Charlie'nin eşini seçtiği yer."

Kahkahalarımı bastırıp ikisinin arasına bakıyorum. Herkes Prens'in yirmi beşinci doğum günü balosundan büyülü, mistik, evliliğe teşvik eden bir olaymış gibi bahsediyor.

Bu lanet olası bir parti, hem de gösterişli bir parti.

Marielle ve Olivia gözlerini kırıştırıp bana bakıyorlar.

"Bekle, ne? Ciddi misin sen?" Alay ediyorum. "Bu baloda bir eş mi seçiyor? Orta Çağ'da mı yaşıyoruz? Bu onun doğum günü partisi."

İki ürkütücü plastik bebek gibi hep birlikte gözlerini deviriyorlar.

"Siktiğimin köylüleri," diyor Olivia, sonunda yanımdan geçip giderken. Sanki hastalıklı bir cüzzamlıymışım gibi vücudunun herhangi bir parçasının benimkine dokunmamasına özen gösteriyor.

"Acınası. Tabii ki anlamaz Ollie, o Grimdale'den." Marielle iri mavi gözlerini bana çevirdi. "Farcliff'te işler farklı yürür, Elle. Bizde *sınıf* diye bir şey var. Araştırmalısın."

Başka bir bakış atmadan yanımdan geçip gidiyor.

Öfke.

Kanım kaynıyor. Yüzüm pancar gibi kızarıyor. Her aptal haftanın her aptal gününde, kendimi *daha az* hissediyorum. Daha az kadınsı. Daha az zeki. Daha az değerli. Sadece... *daha az.*

Grimdale arabayla sadece kısa bir mesafede ama burada gördüğüm muameleye bakılırsa başka bir gezegenden gelmiş olabilirim. Sadece Olivia ve Marielle de değil. Tüm takım arkadaşlarım bana buraya ait olmadığımı hissettirmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyor - bu aptal burs için kıcımlı yırtarak çalışmam zaman kaybıymış gibi, çünkü ne kadar uğraşırsam uğraşayım bu dünyaya asla kabul edilmeyeceğim.

Vücudum zaten sıcaktan kavruluyor olsa da soyunma odasından çıkıp ısınma alanına doğru ilerliyorum. Olivia ve Marielle kıyafetlerini değiştirmek ve makyajlarını tazelemek için zaman ayıracaklar.

Evet, şafaktan önce makyajlarını *tazelemeleri* gerekiyor. Bunu asla anlayamayacağım.

Yine de şikayet etmiyorum. Bu bana ısınmam ve kabuklara kendi başıma gitmem için zaman kazandıracak.

Omzuma tek bir kürek atıyorum ve küreklerimi tutuyorum. Teknenin ağırlığı beni sakinleştirmeye başladı bile. İyi ki tek kürek çekiyorum, çünkü o iki egoist, kibirli küçük pislikten biriyle aynı tekneyi paylaşmak zorunda kalsaydım alabora olmamıza karşı koyamayabilirdim.

Koç Bernard zaten iskelede bekliyor. Deniz kabuğunu suya koyuşumu ve kürekleri yerine yerleştirişimi izliyor. Gölün karşısındaki devasa taş binaya bakmak istemediğim için başımı eğiyorum. Farcliff Kalesi tepemde yükseliyor, üniversite arazisinin neredeyse her yerinden görülebiliyor. Buraya ne kadar ait olmadığımı bir kez daha hatırlatıyor. Bu pahalı, abartılmış üniversite diplomasını alsam bile, her zaman Grimdale'den gelen yetim kız olacağım.

Koç boğazını temizliyor. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda Koç." Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkarıyorum ve kabuğuma doğru yürümeden önce kıyıya bırakıyorum. Tekne ayakkabılarım ahşap iskelenin sonunda beni bekliyor.

Koç kara, telli kaşlarının altından bana bakıyor. Beni değerlendiriyor - zihinsel, fiziksel, duygusal olarak - tıpkı tüm sporcularına yaptığı gibi. Derin bir nefes alıyorum ve omuzlarımı dikleştirerek onun sert bakışlarına karşılık veriyorum. Gözlerini bir süre benimkilere dikeyor, sonra başını sallıyor ve tatmin olmuş bir şekilde panosuna bakıyor.

"Bugün istikrarlı, uzun aralıklı bir antrenman yapacağız Elle." Koç notlarını kontrol ediyor.

Elimi kısa kahverengi saçlarımın arasından geçirip alnıma doğru itiyorum. Dün gece Dahlia'nın odasındaki seks partisi ve bu sabah şeytani sarışın ikizlerle karşılaşmam yüzünden odaklanmakta güçlük çekiyorum.

"Güzel ve kolay," diye devam ediyor. "Dokuz dakikalık 2k aralıklarla koşmanı istiyorum. On tane yapacağız, o yüzden umarım iyi dinlenmişsinizdir. Bugün uzun bir antrenman olacak. Al bakalım." Komutlarını duymak için taktığım küçük kulaklığı bana uzatıyor.

Tekne ayakkabılarımı giyiyorum ve kabuğa giriyorum. Tekne bir o yana bir bu yana sallanıyor ve kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum. İhtiyacım olan son şey bu saatte göle dalmak.

İşaret şamandıralarının yanına kurulduğumda Koç Bernard'a bakıyorum. Sesi kulaklıktan geliyor. "Her şey hazır..."

Kürekleri kavriyorum ve kısa bir an için gözlerimi kapatıyorum. Derin derin nefes alarak suyun ve kıyıyı çevreleyen ağaçların kokusunu içime çekiyorum. Ciğerlerime dolan havanın taze, gevrek tadının tadını çıkarıyorum. Kabuğum altımda sabit duruyor. Koçumun komutunu beklerken kaslarım beklentiyle kıvrılıyor.

"Row."

Küreklerim suyu ısıyor.

Olman gereken yer burası. Grimdale'li olabilirim ve hiçbir zaman süslü küçük partilere davet edilmeyebilirim. Asla 'Charlie'nin' karısı olamayacağımı, hatta Prens'i yüz yüze göremeyeceğimi biliyorum ama kürek çekebilirim.

Kabuğum suyun içinde ilerlerken, tüm vücudum senkronize bir şekilde hareket ediyor - nefesimden, her kasıma ve tekneye kadar

beni destekliyor.

Boyum burada beni rahatsız etmiyor. Suyun üzerinde, bu bir avantaj. Her nefes alışımda kürekleri suyun içine doğru çekiyorum ve tekrar geri süpürüyorum, kanatlar Farcliff Gölü'nün camı yüzeyini neredeyse sıyrıyor. Bedenim her kulaçta katlanıp uzuyor ve ben özgürüm.

Eğer uçabilseydim, bunun gibi hissedeceğimi hayal ediyorum. Zahmetsiz, pürüzsüz. Sihirli.

Kanım pompalanmaya başlarken hava vücudumun etrafında akıyor. İki dakika sonra, güzel ve sıcak oluyorum ve ritmimi buluyorum.

Ve uçuyorum.

Bir sürat teknesi geçerken Koç kulağıma "*Sola salla*," diyor ve baş etmem gereken bir dümen bırakıyor. Bu beni rahatsız etmiyor, kendi alanımdayım. Ben bunu yapmak için yaratılmışım.

Ben kürek çekmek için doğmuşum.

Sekizinci dakikaya geldiğimde nefesim kesilmiş, bacaklarım ve kollarım bağımlısı olduğum o tatlı, keskin yanma hissiyle çığlık atıyordu. Şimdiye kadar 2000 metreye yaklaşmış olmalıyım.

"Üç yüz."

Çekiyorum ve uykusuzluğu ve soyunma odasındaki harpileri unutuyorum. Dahlia'yı ve onun sağlıklı seks hayatının benim rahibe benzeri varlığımın tam tersi olduğu gerçeğini unutuyorum. Keşke öyle olmasaydı dediğimi bile unutuyorum.

Ben sadece en iyi yaptığım şeyi yapıyorum. Kürek çekiyorum.

DAHA ÖNCE HIÇ *böyle* BİR BEYAZ ATLI PRENS İLE TANIŞMADINIZ..[KÖTÜ PRENSALMAK İÇİN BURAYA DOKUNUN!](#)

Lilian Monroe tarafından da

Tüm kitaplar için şu
adresini ziyaret edin:
www.lilianmonroe.com

Manhattan Milvaderleri

Büyük, Patron Hatası
Patron Patron Büyük, ,
Sorunu , Belası
BüyükBüyükPatron
Sürprizi

Kırk ve Muhteşem

Kirli Küçük Orta Hayat Krizi Kirli
Hayat Hayat K ü ç ü k Karmaşası
Orta Hayat Hatası Orta Küçük
Kirli Kirli Kirli Küçük Kirli
Küçük Kirli Küçük İkilemi
K ü ç ü k Orta Hayat Felaketi
Orta Orta Hayat Sırrı Orta
Fiyaskosu Hayat Kirli K ü ç ü k
Orta Hayat Dramı
Kirli Küçük Orta Yaş (sahte) Randevusu

Kardeşin En İyi Arkadaşı Romantizm

İstememelisin Sahip
Olamazsın
İhtiyacın Yok Seni
Özlemeyeceğim

Askeri Romantizm

Onun
Andı
Yemini
Onun
Onun Sözü

Eksiksiz Koruyucu Serisi

Düşmanlardan Sevgililere Romantizm

[İlk Görüşte Nefret](#)

[İlk Görüşte Nefret İlk](#)

[Görüşte Hor Görme](#)

[Aşk/Nefret Serisinin Tamamı](#)

Gizli Bebek / Tesadüfi Hamilelik Romantizmi:

[CEO Tarafından Nakavt](#)

[Edilen Nakavt Edilen... Yine!Bekar](#)

[Baba Tarafından](#)

[Milyarderin Oğlu Tarafından Nakavt Edildi](#)

[Beklenmedik Serinin Tamamı](#)

[Noel için senindir](#)

[Kötü Prens](#)

[Kalpsiz Prens](#)

[Zalim Prens Kırık](#)

[Prens Kötü Prens](#)

[Yanlış Prens](#)

[Yalnız Prens](#)

[Buz](#)

[Kraliçesi](#)

[Haydut Prens](#)

Sahte Nişan/Sahte Evlilik Romantizmi:

[Bay Doğru Nişanlı ile](#)

[Bay Yanlış ile Nişanlı Bay](#)

[Mükemmel ile Nişanlı](#)

[Bay Doğru: Eksiksiz Sahte Nişan Serisi](#)

Dağ adamı romantizmi:

[Bana](#)

[Yemin Yalan](#)

[Söyle Bana Et](#)

[Bana Koş](#)

[Clarke Kardeşler Serisinin Tamamı](#)

Seksi Doktorlar:

[Doktor O](#)

[Doktor](#)

[Doktor LD](#)

[Doctor's Orders Serisinin Tamamı](#)

Zaman Yolculuğu Romantizmi:

[Neden](#)

Biraz farklı bir şey:

[İkinci Şans: Kuzey Kore'de Bir Rockstar Romantizmi](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

